

ชีวิตสมณะ

มหาปวารณา

หลวงพ่อธัมมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

เราเกิดมาเพื่อทำหน้าที่ของเรา

॥ श्रीगुरुः श्रीगुरुः ॥

ชีวิตสมณะ (มหาปวารณา)

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย)

ที่ปรึกษา พระครูสมุห์ณรงค์ ทนฺตจิตฺโต พระมหาสมเกียรติ วรยโส ป.ธ.๕
พระไชยยศ ยสวโส พระมหาธรรมสถิต ฐมฺมจิตฺโต ป.ธ.๕
พระครูใบฎีกาอานวยศักดิ์ มุนิสฺสโก พระมหาอรอดพล กุลสิทฺโธ ป.ธ.๕
พระมหาสมบุญ อนนฺตชโย ป.ธ.๘ ปรีชา อุ๋นรัศมีวงศ์
ดร.ชนิดา จันทราศรีไสล บ.ศ.๕ เมตตา สุวชิตวงศ์

บรรณาธิการบริหาร พระมหาวีริยะ ฐมฺมสารี ป.ธ.๕ ขวัญจิตต์ จิตลินธุ

เรียบเรียง จารุวรรณ วคินสกุล

กองบรรณาธิการ ไพบูลย์ สืบสาย ระพีพรรณ ใจกักดี
ศุภลักษณ์ พฤทธิพงษ์ศิริธรี วลัยลักษณ์ มงคลกาวิล
สุธิดา จินดาภิณกุล สุพิชญา ศรีสุกุล
จินดา ช่วยเกิด

ภาพประกอบ ศูนย์ภาพนิ่ง วัดพระธรรมกาย

บรรณาธิการภาพ อมรรัตน์ สมานทรัพย์ดี วันระวี บุญยิ่ง
พชรเอก ทิพยมาตา สุตปรารณา จารุชาติ

ศิลปกรรมและปก เมตตา สุวชิตวงศ์ สรศักดิ์ เจริญดำรงเกียรติ
DM&S Advertising Co.,Ltd

รูปเล่ม สรียา ลือฤทธิกุล สุพัตรา ปัญญาแสง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ วันวิสาขบูชา ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

พิมพ์ครั้งที่ ๒ วันคุ้มครองโลก ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ลิขสิทธิ์ / ผู้จัดทำ วัดพระธรรมกาย อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

พิมพ์ที่ บริษัท รุ่งศิลป์การพิมพ์ (๑๕๗๗) จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

หลวงพ่อัมมชโย (ไชยบุญ ฐมมชโย).

ชีวิตสมณะ (มหาปวารณา) พิมพ์ครั้งที่ ๒.- ปทุมธานี : วัดพระธรรมกาย, ๒๕๖๗
๒๘๔ หน้า

1.ธรรมเทศนา. I. ชื่อเรื่อง.

294.308

ISBN 978-616-612-214-5

ชีวิตสมณะ

(มหาปวารณา)

กราบมุกตาสีกการะ

เนื่องในวาระวันคุ้มครองโลก

ฉลองวายุวัฒนมงคล ๘๐ ปี ๕๕ พรรษา

หลวงพ่อรัตนมชโย (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๗

ภาพ : หลวงพ่อธัมมชโย บุรุษพุทโธ อินโดนีเซีย พ.ศ. ๒๕๒๗

ทวยเทพผู้สถิต ณ ผาดำเอย
ข้าผู้ครองผ้ากาสาวพัสตร์ อันเป็นธงชัยแห่งพระอรหันต์
จะขอปกรงรบ อหิงสา ปรมโธ รัมโม ขึ้น ณ ที่นี้
ในดวงใจข้า เหนือขุนเขาอันเป็นสิริ
ซึ่งเป็นที่สถิตแห่งจอมไท ข้าขอประกาศว่า
ข้าจะขอพลีชีพนี้เพื่อพระพุทธรศาสนา
จะบ่มบารมีให้แก่รอบ จะยกตนและสรรพสัตว์ทั้งหลาย
ให้พ้นจากกองทุกข์ トラบใดที่สรรพสัตว์ทั้งหลาย
ยังเข้าพระนิพพานไม่หมด ข้าจะอยู่เฝ้านี้ เพื่อยำธรรมเทรี
โปรดสัตว์โลกต่อไป และจะขอเข้านิพพานเป็นคนสุดท้าย
ขอสันติสุขจงมีแก่สรรพสัตว์ เทอญ

ธมฺมชโย ภิกฺขุ
พ.ศ. ๒๕๒๐

คำนำ

ชีวิตสมณะ คือ ผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร เป็นชีวิตที่มีคุณค่าผู้ขึ้นทางด่วนของชีวิตมุ่งตรงสู่หนทางพระนิพพาน ตลอดเส้นทางสายนี้ จำเป็นต้องมีกัลยาณมิตรคอยชี้แนะระดับประคองไปจนกว่าจะจัดกิเลสในตัวให้หมดสิ้น เพราะ “กัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์”

ดังนั้น จึงมีอริยประเพณีที่เรียกว่า **“มหาปวารณา”** คือ การเปิดโอกาสให้พระภิกษุได้แนะนำตักเตือนกันได้ตามธรรมวินัย ถือเป็นการชี้ুমทรัพย์ให้แก่กัน เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของชีวิตสมณะที่มีเป้าหมายจะไปพระนิพพานร่วมกัน การที่สามารถแนะนำตักเตือนกันได้นี้เองทำให้พระภิกษุสงฆ์อยู่ร่วมกันอย่างผาสุกโดยมีศีลและทิวฐิเสมอกัน ยังผลให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองมาได้จนถึงทุกวันนี้

หนังสือ **“ชีวิตสมณะ (มหาปวารณา)”** เล่มนี้ได้รวบรวมและเรียบเรียงโอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ที่ท่านได้ให้โอวาทแก่พระภิกษุ สามเณร ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย ในวันมหาปวารณา ออกพรรษา ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐-๒๕๕๘ มาจัดพิมพ์เป็นหนังสือเพื่อมอบเป็นของขวัญในวาระมุทิตาสักการะ ๘๐ ปี ๕๕ พรรษา ของหลวงพ่อธัมมชโย

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับทุกท่าน ทั้งที่เป็นพระภิกษุ สามเณร และสาธุชนทั้งหลาย เพราะเราทุกคนต่างเกิดมามีเป้าหมายเดียวกัน คือ

เราเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี

กองวิชาการ ๐๑

๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๖๓

สารบัญ

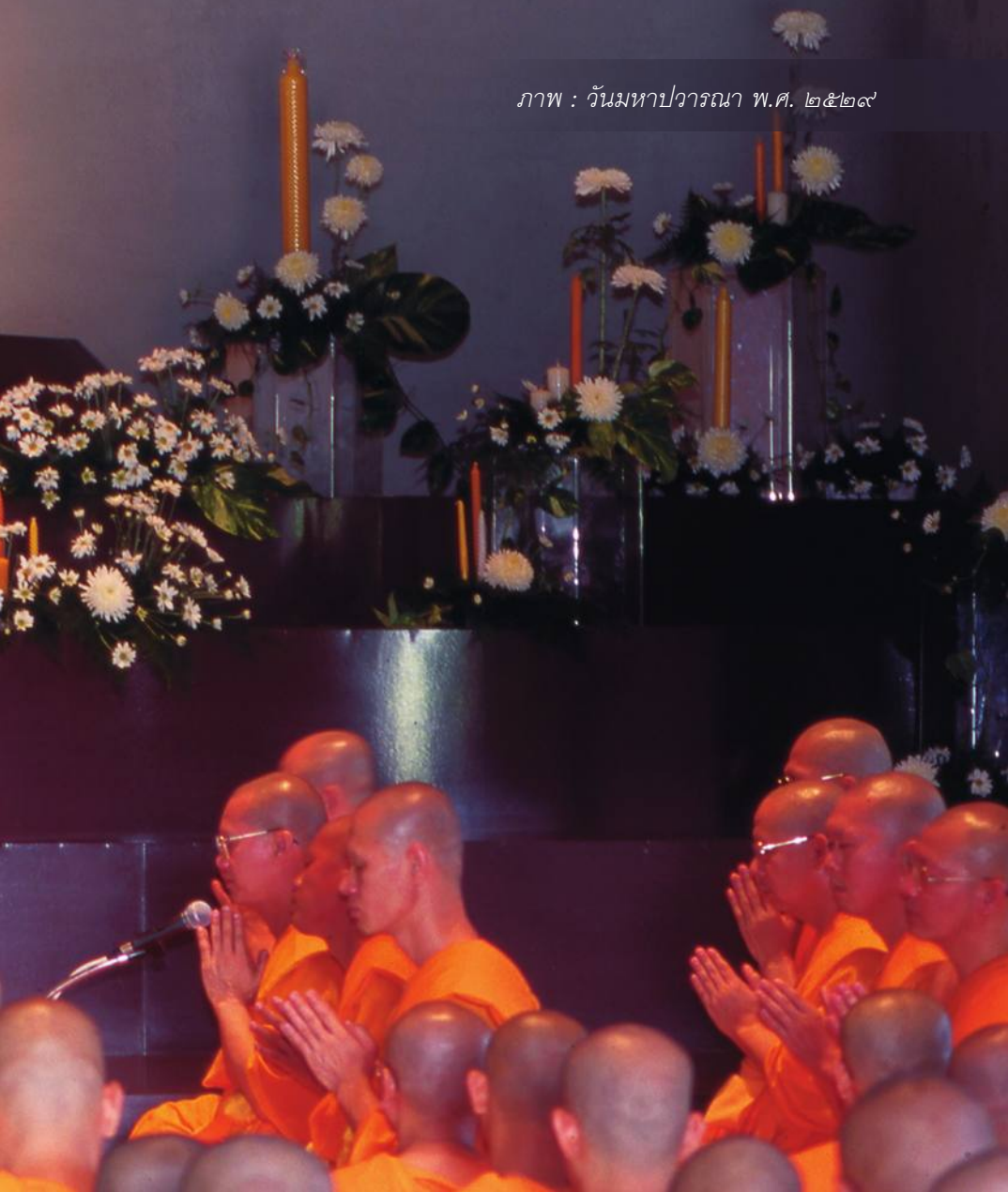
๑	กำหนดวันมหาปวารณา	๑๐
๑	ทบทวนว่านั่งถูกวิธีใหม่ (๒๕๕๘)	๒๔
๑	บวชแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม (๒๕๕๗)	๓๒
๑	ปลื้มทุกบุญทุกภารกิจการ (๒๕๕๖)	๓๘
๑	ลูกคือคนสำคัญ (๒๕๕๕)	๔๔
๑	ความสำคัญของการปวารณา (๒๕๕๔)	๕๐
๑	ไม้แก่นหรือต้นกล้วย (๒๕๕๓)	๕๖
๑	ชื่อวัดพระธรรมกาย (๒๕๕๒)	๖๔
๑	เพศสุดท้ายของสังสารวัฏ (๒๕๕๑)	๗๐
๑	ภารกิจปราบมาร (๒๕๕๐)	๗๘
๑	กิจสำคัญของเพศบรรพชิต (๒๕๔๙)	๘๘
๑	วิชาชีวิต (๒๕๔๘)	๑๐๔

๑	เด็ดดอกไม้สะเทือนถึงจักรวาล (๒๕๔๓)	๑๑๘
๑	ชีวิตนักบวช ชีวิตแห่งบุญบันเทิง (๒๕๔๖)	๑๓๒
๑	ผ้าเหลืองเย็น (๒๕๔๕)	๑๔๒
๑	อภิบุษามหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง (๒๕๔๔)	๑๖๔
๑	เส้นทางสีขาว (๒๕๔๓)	๑๘๒
๑	สังคมบริสุทธ์ (๒๕๔๑)	๑๙๔
๑	ชุมนุมทรัพย์เปิดประตูสู่ที่สุดแห่งธรรม (๒๕๔๐)	๒๐๒
๑	วันเริ่มต้นหัวใจกัลยาณมิตร (๒๕๓๙)	๒๑๔
๑	เวลาที่เหลืออยู่ (๒๕๓๘)	๒๓๐
๑	สมัครใจไปนิพพาน (๒๕๓๖)	๒๔๐
๑	เป้าหมายหลักของชีวิต (๒๕๓๔)	๒๕๒
๑	ประจักษ์ผู้ชุมนุมทรัพย์ให้ (๒๕๓๒)	๒๖๐
๑	พระจันทร์เต็มดวง พระธรรมเต็มใจ (๒๕๓๐)	๒๗๐

กำเนิดวัน มหาปวารณา

ภาพ : วันมหาปวารณา พ.ศ. ๒๕๒๙

วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เป็นวันสำคัญทางพระพุทธศาสนา เพราะถือเป็นวันมหาปวารณา โดยพระภิกษุสงฆ์ผู้ได้อิทธิฐานจำพรรษาในอารามต่าง ๆ จะพร้อมเพรียงกันกระทำสังฆกรรม ดำเนินตามแบบอย่างแห่งอริยประเพณี อันพระภิกษุผู้อยู่ร่วมกันครบพรรษากาลเหล่านี้จะได้กล่าวปวารณา หรือเปิดโอกาสให้กันและกัน บอกกล่าว ตักเตือนในสิ่งที่บกพร่องพึงปรับปรุงแก้ไข พิธีอันสำคัญนี้เป็นพระพุทธานุญาตเพื่อพระภิกษุสงฆ์จะได้เป็นผู้ดงามเรียบร้อยด้วยพระธรรมวินัย เป็นศาสนทายาทผู้เจริญยั้งด้วยสามัคคีธรรม มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์ สมฐานะแห่งทักษิโณยบุคคล

กำเนิดวันมหาปวารณา

ครั้งหนึ่ง เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ ณ พระเชตวัน อารามของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี มีภิกษุหลายรูปซึ่งรู้จักและคุ้นเคยกันมาก่อน ได้มาอยู่จำพรรษาร่วมกันในอาวาสแห่งหนึ่งในโกศลชนบท ภิกษุเหล่านั้นได้ปรึกษากันว่า ด้วยวิธีการอย่างไรหนอ พวกเราจึงจะอยู่จำพรรษาร่วมกันด้วยความผาสุก มีความสามัคคีปรองดอง ไม่ทะเลาะวิวาทกัน และไม่ต้องลำบากเรื่องอาหารบิณฑบาต

ครั้นแล้วได้ปรึกษากันต่อไปว่า หากพวกเราจะไม่ทักทายปราศรัยพูดคุยซึ่งกันและกัน รูปใดบิณฑบาตกลับมาถึงก่อน ให้รูปนั้นปูอาสนะ จัดหาน้ำล้างเท้า ตั้งวางรองเท้า กระเบื้องเช็ดเท้าไว้ ล้างภาชนะสำหรับถ่ายบิณฑบาตเตรียมตั้งไว้ จัดตั้งน้ำฉันน้ำใช้ไว้

ส่วนรูปไฉนบิดบาตกลับมาทีหลัง หากอาหารที่รูปก่อนนั้นแล้วยังมีเหลือ ถ้าต้องการฉันก็พึงฉัน ถ้าไม่ต้องการก็ให้เททิ้งและล้างเสียให้เรียบร้อย แล้วจึงเก็บอาสนะ เก็บน้ำล้างเท้า ตั้งวางรองเท้า กระเบื้องเช็ดเท้า ล้างภาชนะสำหรับถ่ายบิดบาตเก็บไว้ เก็บน้ำฉันน้ำใช้ กวาดหอฉัน

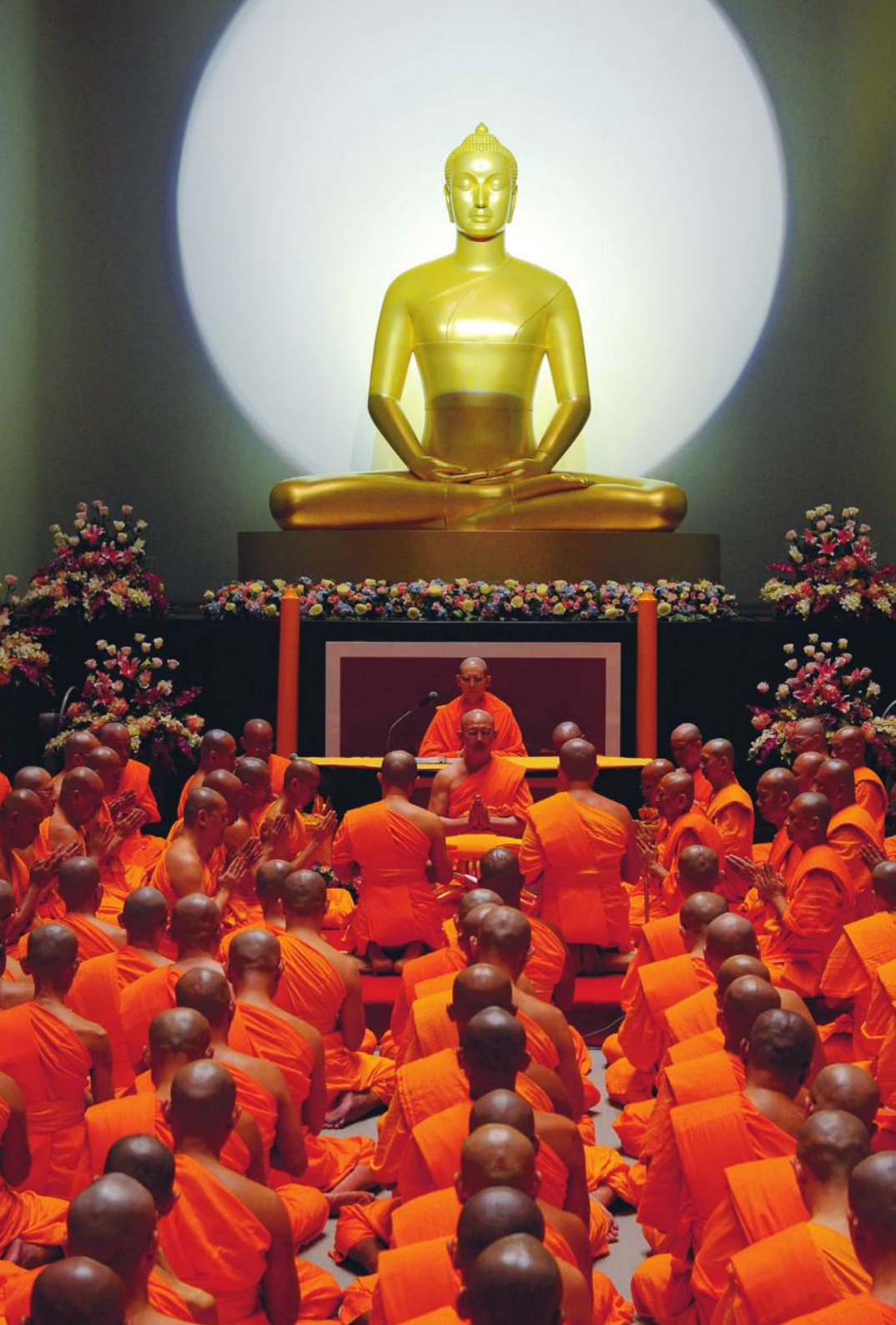
รูปไฉนเห็นหมอน้ำฉัน หมอน้ำใช้ หมอน้ำชำระล้างเปล่า ก็ให้จัดหาไว้ หากเกินกำลังที่จะทำได้เพียงล้าง ให้กวักมือเรียกเพื่อนมาช่วยเหลือกัน แต่อย่าเปล่งเสียงเรียกให้เพื่อนมาช่วยเลย

ด้วยวิธีการอย่างนี้แหละ พวกเราจึงจะอยู่จำพรรษาด้วยกันด้วยความผาสุก มีความสามัคคีปรองดอง ไม่ทะเลาะวิวาทกัน และไม่ต้องลำบากเรื่องภัตตาหาร ครั้นแล้วภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นจึงได้อยู่จำพรรษาด้วยกันตามวิธีนี้จนตลอด ๓ เดือน

ธรรมเนียมเข้าเฝ้า

ภายหลังออกพรรษาแล้ว เป็นธรรมเนียมว่า ภิกษุจะต้องเดินทางไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครั้นภิกษุเหล่านั้นจำพรรษาครบไตรมาสแล้ว จึงเดินทางไปสู่พระเชตวันเพื่อเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อถวายบังคม และได้นั่งในที่อันสมควรแก่ตนแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสถามภิกษุเหล่านั้นว่า อยู่จำพรรษาด้วยกันด้วยความผาสุกหรือไม่

ภิกษุเหล่านั้น แม้จำพรรษาด้วยกันอย่างมีความสุข ก็ยังกราบทูลว่า พวกตนอยู่จำพรรษาด้วยกันด้วยความผาสุก พระผู้มีพระภาคเจ้า

จึงตรัสถามถึงวิธีการที่ใช้ในการอยู่ร่วมกันนั้น ภิกษุเหล่านั้นจึงกราบทูล
เรื่องทั้งหมดให้ทรงทราบ

ทรงติเตียนและห้ามประพฤติตามอย่างเดิรลีย์

ครั้นทรงทราบแล้ว จึงรับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ทราบว่าโมฆบุรุษพวกนี้ แม้อยู่จำพรรษาอย่างไม่มี
ความผาสุกเลย ก็ยังยืนยันว่าอยู่กันด้วยความผาสุก ทราบว่าโมฆบุรุษ
พวกนี้ อยู่จำพรรษากันอย่างกับพวกสัตว์เลื้อยอยู่ร่วมกัน (อยู่โดยไม่มีการ
ถามสุขทุกข์ของกันและกัน) อย่างแพะอยู่ร่วมกัน อย่างคนประมาท
อยู่ร่วมกันแท้ ๆ ยังยืนยันอีกว่า อยู่จำพรรษาด้วยความผาสุก

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เหตุไฉนโมฆบุรุษพวกนี้จึงได้ถือมุควัตร
(ข้อปฏิบัติอย่างคนใบ้) ซึ่งพวกเดิรลีย์ถือกัน การกระทำของโมฆบุรุษ
เหล่านั้น ไม่เป็นที่น่าเลื่อมใสของชุมชนที่ยังไม่เลื่อมใส” ครั้นแล้วทรง
แสดงธรรมิกถา รับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า “ภิกษุไม่พึงสมาทานมุควัตร
ที่พวกเดิรลีย์สมาทานกัน รูปใดสมาทานต้องอาบัติทุกกฏ”

ทรงอนุญาตการปวารณา

ครั้นแล้วพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงอนุญาตให้ภิกษุผู้จำพรรษาแล้ว
ปวารณาต่อกันด้วยเหตุ ๓ สถาน คือ ด้วยได้เห็น ด้วยได้ยิน หรือด้วย
นึกสงสัย (ว่าได้ทำความผิดทางกาย ทางวาจา) อันเป็นวิธีที่เหมาะสม
เพื่อการว่ากล่าวตักเตือนซึ่งกันและกัน ทั้งเป็นวิธีออกจากอาบัติ และ
เป็นวิธีเคารพในพระวินัยของภิกษุทั้งหลายสืบไป

ปวารณาคืออะไร

“ปวารณา” โดยรูปศัพท์ แปลว่า ยอมให้ขอ เปิดโอกาสให้ขอ หรือ ยอมให้ว่ากล่าวตักเตือน

ส่วนคำว่า “ปวารณา” ที่มุ่งหมายในที่นี้ หมายถึง การที่ภิกษุเปิดโอกาสให้ภิกษุอื่นว่ากล่าวตักเตือนตนเองได้ ซึ่งจัดเป็นสังฆกรรมอย่างหนึ่ง ที่พระภิกษุสงฆ์จะต้องทำร่วมกันในวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษา คือ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ หรือวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๒ (สำหรับผู้เข้าจำพรรษาในพรรษาหลัง)

วิธีปวารณา

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอนุญาตให้ภิกษุตั้งแต่ ๕ รูปขึ้นไปทำปวารณาร่วมกัน โดยเมื่อถึงวันมหาปวารณา ให้ภิกษุเหล่านั้นมาประชุมกัน แสดงอาบัติต่อกัน แล้วให้ภิกษุรูปหนึ่งสวดประกาศตั้งญัตติ (การประกาศให้สงฆ์ทราบเพื่อทำกิจร่วมกัน) ให้สงฆ์ทำปวารณา โดยเริ่มต้นจากภิกษุผู้มีพรรษามาก ไปจนถึงภิกษุผู้มีพรรษาน้อยที่สุดตามลำดับ

ภิกษุผู้เถระมีพรรษามากกว่าทั้งหมดนั่งกระหย่ง^๑ ประนมมือกล่าวปวารณาก่อน ๓ ครั้ง (โดยให้ภิกษุที่มีพรรษาอ่อนกว่าปวารณาทีหลัง) ว่า

“ท่านทั้งหลาย (‘ภันเต ท่านผู้เจริญ’ ใช้สำหรับภิกษุผู้มีพรรษาอ่อนกว่ากล่าวกับภิกษุผู้มีพรรษามากกว่า) กระผมขอปวารณาต่อสงฆ์ด้วยได้เห็นก็ดี ด้วยได้ยินก็ดี ด้วยนึกสงสัย (ว่ากระผมทำผิด) ก็ดี ขอท่านทั้งหลายได้ช่วยอนุเคราะห์ว่ากล่าวตักเตือนกระผม เมื่อกระผมทราบจักได้แก้ไขต่อไป”

^๑ อาการที่นั่งคุกเข่าเอาปลายเท้าตั้งลงที่พื้น สันเท้าทั้งสองรับกัน

ในระหว่างการทำปวารณา ทุกรูปต้องนั่งกระหย่ง รูปไหนปวารณาเสร็จแล้วจึงจะนั่งบนอาสนะได้

วันทำปวารณา

ต่อมา ภิกษุทั้งหลายสงสัยว่า วันปวารณามีกี่วัน จึงนำเรื่องไปกราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ทรงรับสั่งว่า ภิกษุทั้งหลาย วันปวารณานี้มี ๒ วัน คือ วันขึ้น ๑๔ ค่ำ และวันขึ้น ๑๕ ค่ำ

อาการในการทำปวารณา

ต่อมา ภิกษุทั้งหลายเกิดสงสัยอีกว่า อาการทำปวารณามีเท่าไร จึงได้นำเรื่องไปกราบทูลถามพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์รับสั่งว่า การทำปวารณามี ๔ อย่าง คือ แยกพวกกันทำปวารณาโดยไม่ชอบธรรม พร้อมเพรียงกันทำปวารณาโดยไม่ชอบธรรม แยกพวกกันทำปวารณาโดยชอบธรรม และพร้อมเพรียงกันทำปวารณาโดยชอบธรรม ซึ่งพระองค์ทรงอนุญาตให้ทำปวารณาเฉพาะที่พร้อมเพรียงกันทำโดยชอบธรรมเท่านั้น

พุทธานุญาตอื่นๆ

ภายหลังมีภิกษุบางรูปไม่สบาย ไม่สามารถมาร่วมทำปวารณาได้ จึงทรงอนุญาตให้ภิกษุผู้ไม่สบายนั้นใช้ให้ภิกษุอื่นทำปวารณาแทนตนได้

ต่อมาภิกษุเกิดสงสัยอีกว่า หากมีภิกษุไม่ถึง ๕ รูป ควรทำปวารณากันอย่างไร พระพุทธองค์จึงมีพระบรมพุทธานุญาตให้อาวาสที่มีภิกษุอยู่เพียง ๔ รูป ๓ รูป หรือ ๒ รูป ทำปวารณากันเองเป็นคณะ และ

หากมีเพียงรูปเดียว ให้อธิษฐานเป็นส่วนบุคคล คือ ตั้งใจว่า วันนี้เป็นวันมหาปวารณาของเรา

และหากมีเหตุจำเป็นบางประการ ที่จะทำปวารณา ๓ ครั้งไม่ได้ เช่น เมื่อมีเหตุอันตรายหรือความไม่สะดวกอย่างใดอย่างหนึ่งใน ๑๐ อย่างเกิดขึ้น คือ

๑. พระราชาเสด็จมา
๒. โจรมาปล้น
๓. ไฟไหม้
๔. น้ำหลากมา
๕. คนมามาก
๖. ฝนเข้าสิงภิกษุ
๗. ลัทธิร้ายเข้ามา
๘. งูร้ายเลื้อยเข้ามา
๙. ภิกษุจะถึงแก่ชีวิต
๑๐. มีอันตรายต่อพรหมจรรย์

เมื่อประสบเหตุประการใดประการหนึ่งดังกล่าว ทรงผ่อนผันให้ปวารณาเพียง ๒ ครั้ง ครั้งเดียว หรือให้ภิกษุที่มีพรรษาเท่ากันปวารณาพร้อมกันได้

นอกจากนี้ หากภิกษุสงฆ์อยู่จำพรรษาด้วยกันด้วยความผาสุก แต่เกรงว่าเมื่อเสร็จจากปวารณาแล้ว อาจมีภิกษุบางรูปต้องเดินทางจากไป จนเป็นเหตุให้ไม่ได้รับความผาสุกในธรรมเหมือนเช่นเคย เพื่อบุญเคราะห์แก่ภิกษุเหล่านั้น จึงทรงอนุญาตให้เลื่อนวันปวารณาออกไปได้อีก ๑ เดือน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงให้ความสำคัญกับการปวารณา

แม้พระผู้มีพระภาคเจ้าเอง ยังทรงให้ความสำคัญกับการปวารณาเป็นอย่างมาก เช่นสมัยที่พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางพระอรหันตสาวก หมู่ใหญ่ ๕๐๐ รูป ณ พระวิหารบุพพาราม

วันนั้นเป็นวันอุโบสถขึ้น ๑๕ ค่ำ พระองค์รับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า “บัดนี้เราขอปวารณาต่อเธอทั้งหลาย พวกเธอจะไม่ได้ติเตียนกรรมอะไร ๆ ที่เป็นไปทางกายหรือทางวาจาของเราบ้างหรือ”

เมื่อตรัสอย่างนี้แล้ว ท่านพระสารีบุตรประนมอัญชลีไปทางพระผู้มีพระภาคเจ้า แล้วได้กราบทูลว่า “ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ทั้งหลายติเตียนกรรมใด ๆ อันเป็นไปทางพระกายหรือทางพระวาจาของพระผู้มีพระภาคเจ้าไม่ได้เลย ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เพราะว่าพระองค์ทรงยังทางที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น ทรงยังทางที่ยังไม่เกิดขึ้นพร้อม ให้เกิดขึ้นพร้อม ทรงบอกทางที่ยังไม่มีผู้บอก ทรงเป็นผู้รู้ทาง ทรงรู้แจ้งทาง ทรงฉลาดในทาง ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ สาวกทั้งหลายในบัดนี้เป็นผู้เดินตามทาง”

ครั้นแล้ว ท่านพระสารีบุตร พร้อมทั้งภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูป จึงได้ปวารณาต่อพระผู้มีพระภาคเช่นเดียวกัน ซึ่งพระองค์ก็ไม่ทรงเห็นการกระทำใด ๆ ทั้งทางกายวาจาของพระอรหันต์เหล่านั้น ที่จะทรงติเตียนได้เช่นกัน

สาวกสันนิบาต

สำหรับพระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์อื่น ๆ ก็ยังทรงอาศัยโอกาสแห่งวันปวารณานี้ เพื่อประชุมพระสาวก (สาวกสันนิบาต) อีกด้วย ดังเช่น

พระทีปังกรสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงปวารณาพรรษาพร้อมด้วยภิกษุ ๙๐,๐๐๐ โกฏิ ณ ภูเขาสุทิสสนะ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๓

พระสมณพุทธเจ้าก็ทรงปวารณาพรรษาพร้อมด้วยภิกษุอรหันต์ ชีณาสพ ๑๐๐,๐๐๐ โกฏิ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๑

พระโสภิตพุทธเจ้าก็ทรงปวารณาพรรษาพร้อมด้วยพระอรหันต์ ๘๐ โกฏิ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๓

พระปฐมพุทธเจ้าทรงปวารณาเป็นวิสุทธิปวารณากับภิกษุผู้บวชใหม่ และภิกษุอื่น ๆ จำนวน ๓๐๐,๐๐๐ โกฏิ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๒ และทรงปวารณาออกพรรษาพร้อมกับภิกษุผู้บวชด้วยเอหิภิกขุ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ โกฏิ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๓

พระธัมมทัสสีพุทธเจ้าทรงทำวิสุทธิปวารณาท่ามกลางภิกษุ ๑๐๐,๐๐๐ โกฏิ ซึ่งบวชภายในพรรษานั้น ณ กรุงสรณะ ในการประชุมพระสาวก ครั้งที่ ๑

ธรรมที่ทำให้เป็นคนว่าง่าย

ในทางปฏิบัติ แม้ภิกษุบางรูปจะได้ปวารณาให้สัทธิธมมิกว่ากล่าว ตักเตือนตนเองได้แล้วก็ตาม แต่หากภิกษุนั้นเป็นผู้ว่ายาก ไม่อดทนต่อคำพร่ำสอน ก็คงไม่มีใครกล้าแนะนำหรือตักเตือนอยู่นั่นเอง ทำให้ภิกษุ

นั้นเสียโอกาสที่จะได้แก้ไขพัฒนาตนเอง ให้ก้าวหน้าในพระธรรมวินัย ไปอย่างน่าเสียดายเป็นอย่างยิ่ง

ในทางกลับกัน หากภิกษุใดเป็นผู้ว่าง่าย อดทนต่อคำสั่งสอน แม้จะไม่ได้ปวารณาไว้ แต่เพราะความว่าง่าย ย่อมทำให้เพื่อนภิกษุทั้งหลายอยากแนะนำพร่ำสอนในสิ่งที่เป็นประโยชน์

ดังนั้น ภิกษุผู้หวังความเจริญในพระพุทธศาสนานี้ จึงควรประกอบ ด้วยธรรมที่ทำให้เป็นคนว่าง่ายเหล่านี้ คือ

๑. ไม่มีความปรารถนาลามก ไม่ลุแก่อำนาจแห่งความปรารถนาลามก
๒. ไม่ยกตน ไม่ข่มผู้อื่น
๓. ไม่เป็นคนมักโกรธ ไม่ถูกครอบงำด้วยความโกรธ
๔. ไม่ผูกโกรธ เพราะความโกรธเป็นเหตุ
๕. ไม่มีกระแวงจัด เพราะความโกรธเป็นเหตุ
๖. ไม่เปล่งวาจาเกลียดต่อความโกรธ
๗. เมื่อถูกภิกษุผู้เป็นโจทก์ฟ้อง ก็ไม่ได้เถียงโจทก์
๘. เมื่อถูกภิกษุผู้เป็นโจทก์ฟ้อง ก็ไม่รุกรานโจทก์
๙. เมื่อถูกภิกษุผู้เป็นโจทก์ฟ้อง ก็ไม่ปรักปรำโจทก์
๑๐. เมื่อถูกภิกษุผู้เป็นโจทก์ฟ้อง ก็ไม่เอาเรื่องอื่นมากลบเกลื่อน ไม่พูดนอกเรื่อง ไม่แสดงความโกรธ ความมุ่งร้าย และความไม่เชื่อฟัง ให้ปรากฏ
๑๑. เมื่อถูกภิกษุผู้เป็นโจทก์ฟ้อง ก็พอใจตอบในความประพฤติของตน
๑๒. ไม่เป็นคนลบหลู่ ไม่ตีเสมอ

๑๓. ไม่เป็นคนริษยา ไม่เป็นคนตระหนี่
๑๔. ไม่เป็นคนโอ้อวด ไม่เจ้ามายา
๑๕. ไม่เป็นคนกระด้าง ไม่ดูหมิ่นผู้อื่น
๑๖. ไม่เป็นคนถือแต่ความเห็นของตน ไม่ถือรัน เมื่อรู้ว่าตนกระทำผิดก็ยอมรับได้ง่าย

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลายทรงให้ความสำคัญกับ “การปวารณา” เป็นอย่างมาก เนื่องจากทรงเห็นว่า “การปวารณา” จะเป็นประโยชน์ และเป็นโอกาสแก่วิษุที่อยู่จำพรรษาร่วมกัน จะได้ชี้ชุมทรัพย์ คือ การว่ากล่าวแนะนำในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาคุณธรรม ความดีงามให้แก่กัน ทั้งนี้เพื่อความสะอาดหมดจดแห่งพรหมจรรย์ และเพื่อความสำเร็จมรรควิธีทั้งกายวาจาใจสืบไป

ชุมทรัพย์จากการปวารณาจึงเป็นเหตุเกื้อกูลให้พระภิกษุสามารถฝึกฝนอบรมตนเองให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าในพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างรวดเร็ว สมกับที่ได้ชื่อว่าเป็นอายุของพระพุทธศาสนา และเป็นนาบุญอันประเสริฐของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ๐

ที่มา:

มหามกุฏราชวิทยาลัย. (๒๕๒๕). **พระวินัยปิฎกและอรรถกถาแปล**

เล่มที่ ๖. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

มหามกุฏราชวิทยาลัย. (๒๕๒๕). **พระสูตรและอรรถกถาแปล** เล่มที่ ๑๘, ๒๕, ๗๓, กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.

ราชบัณฑิตยสถาน. (๒๕๔๒). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน**

พ.ศ. ๒๕๔๖. พิมพ์ครั้งที่ ๑. กรุงเทพฯ: บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่น จำกัด.

ทบทวนว่านั่งถูกวิธีไหม

วันที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๘

วันนี้เป็นวันสำคัญในทางพระพุทธศาสนา โดยเฉพาะบรรพชิตที่บวชเข้าพรรษามา วันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายทางพรรษา แต่ต้องอยู่รั้งอีก ๑ ราตรี เป็นวันมหาปวารณา คือ มาปวารณาเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน เพื่อให้ผู้ที่มาบวชนี้ได้รับประโยชน์จากการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง อย่างน้อยก็แสงบุญ สร้างบารมี ๓๐ ทศ ให้เต็มเปี่ยมบริบูรณ์ โดยเฉพาะเนกขัมมบารมี

วันมหาปวารณาเป็นวันที่สำคัญ ในสมัยพุทธกาล วันนี้จะทำปวารณาซึ่งกันและกัน คือ ใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า แต่ละรูปกำลังจะดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดต่อการเป็นบรรพชิต หรือเป้าหมายของการบวช ก็จะอาศัยความรัก ความปรารถนาดี แนะนำซึ่งกันและกัน

เพราะว่าหลังจากปวารณากันแล้วต่างก็จะแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรม ตามป่า ตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง ไม่มีโอกาสเจอกัน จะได้แนะนำตักเตือนกันด้วยความรักปรารถนาดี ไม่มีใครขุ่นมัวกันเลย เพื่อให้ได้รับประโยชน์ในการบวช เพราะเป้าหมายของการบวช คือ การขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปเหมือนอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้ และทุก ๆ พระองค์ เพราะฉะนั้นวันนี้จึงเป็นวันที่สำคัญมาก

อานิสงส์ตามพระวินัยมี ๕ ข้อ คือ

๑. เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา
๒. เทียวไปโดยไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ ๓ เดือน
๓. จันคณโกชนและปรัมปรโกชนได้

๔. เกือบดิเรกจิ๋วไว้ได้ตามปรารถนา

๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุ

ซึ่งรายละเอียดหลวงพ่อกจะไม่พูดในที่นี้ ให้ลูกทุกรูปไปศึกษาให้ดี ให้แจ่มแจ้ง จนสามารถที่จะนำมาปฏิบัติได้อย่างถูกต้องและดีงาม บรรลु วัตถุประสงค์ของการมาบวช

ทบทวนตัวเอง นั่งดูหลักวิชาใหม่

การมาบวชของพวกเราในพรรษาที่ผ่านมา นั้น หลวงพ่ออยากให้ ลูกทุกรูปลองหันมาทบทวนข้อวัตรปฏิบัติของเรา โดยเฉพาะการบำเพ็ญ สมณธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย เราทำได้อย่างถูกต้องหลักวิชาใหม่

ถ้าหลักวิชา เราจะต้องบรรลุธรรมอย่างแน่นอน หรืออย่างน้อย นั่งแล้วมีความสุข มีความบริสุทธิ์จนลืมวัน ลืมคืน ลืมเวลาไปเลย มีความปรารถนาจะอยู่ในเพศสมณะต่อไปด้วยความสมัครใจ ด้วย ความรักและความบริสุทธิ์ ซึ่งการบำเพ็ญสมณธรรมนั้นเป็นสิ่งสำคัญ อย่างยิ่ง ให้ลูกหันไปทบทวนดูให้ดีว่า เราทำทุกวันหรือเปล่า และทำ ถูกหลักวิชาใหม่

ซึ่งมีหลักโดยย่อ คือ ให้ไปทบทวนว่า ที่ผ่านมาเวลาเรานั่งทำสมาธิ สติ สบาย สม่่าเสมอ และการสังเกตนั่น เราทำครบถ้วนบริบูรณ์ไหม ทั้ง นอกรอบและในกรอบ มีสติคู่กับสบายไหม หรือสบายเกินไปแต่ขาดสติ จนเคลิ้ม จนหลับ เพราะถ้าทำถูกหลักวิชา สติ สบายอย่างสม่่าเสมอ ทุกวัน ทั้งนอกรอบในกรอบ เราจะต้องประสบความสำเร็จอย่างแน่นอน อย่างน้อยก็เข้าถึงความสุขภายใน ถึงความสว่างภายใน ถึงดวงใส ๆ

หรือองค์พระใส ๆ เป็นต้น เราเคยสังเกตตัวเราไหม ทั้งนอกรอบใน
รอบว่า เรานั่งถูกหลักวิชาไหม หรือไม่เคยสังเกต

ออกพรรษานี้เรามีเวลายาวนาน แม้ว่าเราจะมีศาสนกิจ ภารกิจ
ที่หมู่คณะมอบหมายให้ก็ตาม แต่ประโยชน์ตนเราก็ก็นั่งทำควบคู่กัน
ไปด้วย เวลายาวนานหลังพรรษานี้ มีทั้งฤดูหนาว ฤดูร้อน จนกระทั่ง
ย่างเข้าฤดูฝน ลูกต้องใช้ทุกอณูวินาทีให้เป็นไปเพื่อให้เกิดประโยชน์ทั้ง
หยาบและละเอียดทำควบคู่กันไป ดังคำขวัญของคุณยายอาจารย์ฯ
ของเราว่า หยาบก็เหียบ ละเอียดก็ต้องฉิว คือให้ดีทั้งหยาบ ทั้งละเอียด

การจะอยู่ในเพศสมณะได้ต้องมีความสุข ต้องมีความบริสุทธิ์ ต้อง
มีธรรมะเป็นที่พึ่งภายใน ถึงจะอยู่ได้อย่างราบรื่น ใจจะไม่ไปที่ไหนเลย
นิรณทัง ๕ เช่น ความฟุ้ง เป็นต้น ไม่มีโอกาสได้ช่องที่จะมาตัดรอน
เนกขัมมบารมีของเราได้เลย เราจะไม่อยากคิดเรื่องอื่นเลยด้วยความ
สมัครใจ อยากหยุดนิ่งอยู่ภายใน แม้ข้างนอกจะเคลื่อนไหวทำภารกิจ
ที่ได้รับมอบหมายก็ตาม แต่ภายในเราอยากหยุดนิ่ง เพราะทำให้เรา
มีความสุขในทุกอิริยาบถ ทั้งนั่ง นอน ยืน เดิน และทุกข้อวัตรปฏิบัติ
กิจวัตรกิจกรรมต่าง ๆ

หลวงพ่อมองดูลูกทุกรูปที่อยู่ในโบสถ์นี้ หรือแม้ข้างนอก ยังอยู่
ในวัยที่แข็งแรงนะลูกนะ ซึ่งเป็นสมบัติอันสำคัญมาก ๆ เลย ความไม่มี
โรคเป็นลาภอันประเสริฐ ประเสริฐตรงที่เราจะได้ใช้ความแข็งแรงนี้มา
บำเพ็ญสมณธรรม **ไม่มีอะไรจะพิเศษไปกว่าการเข้าถึงพระธรรมกาย**
ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย ได้เดินตามรอยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร

ชีวิตสมณะประเสริฐที่สุด

หลวงพ่อยืนยันจะเกือบ ๕๐ พรรษาที่ผ่านมาว่า ชีวิตที่เกิดขึ้นในโลกนี้ ไม่มีชีวิตไหนที่จะประเสริฐเท่ากับชีวิตสมณะ และชีวิตสมณะที่ได้บำเพ็ญสมณธรรม ได้เข้าถึงความสุข ความบริสุทธิ์ภายใน ถึงพระรัตนตรัยในตัว ถึงที่พึ่งที่ระลึกภายใน เป็นสิ่งวิเศษที่สุดยิ่งกว่าการได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิ

ยุคหน้ามีเรื่องราวที่กล่าวขานเอาไว้ว่า พระเจ้าบรมจักรพรรดิสังขะจะออกบวชตามพระศรีอริยเมตไตรย เป็นเครื่องยืนยันว่า แม้ได้ปกครองโลกหรือทวีปทั้ง ๔ ที่สมบูรณ์ไปด้วยรัตนะ ๗ มีจักรแก้วเป็นต้น อำนาจความสะดวกทุกอย่างที่มนุษย์ที่ยังมีกิเลสพึงปรารถนา แต่ไม่ได้ให้ความสมบูรณ์แห่งชีวิต ยังตัดสินใจออกบวชในอนาคต อดีตที่ผ่านมาก็มีพระเจ้าจักรพรรดิทำอย่างนี้กันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น ขอยืนยันว่า ไม่มีเพศไหนจะประเสริฐวิเศษเท่ากับเพศของบรรพชิต

ชีวิตสมณะจะประเสริฐตรงที่ได้บำเพ็ญสมณธรรม และประเสริฐที่สุดคือ ทำอย่างถูกหลักวิชา และได้เข้าถึงประสบการณ์ภายใน ถึงความสุข ความบริสุทธิ์ ถึงดวงใส ๆ องค์กรใส ๆ ศักยภาพธรรมกายได้ จะอยู่อย่างมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจไปทุกอนูวินาทีเลย แม้ยังไม่หมดกิเลสอาสวะ เพราะเป้าหมายของเราจะไปปราบมารประหาคึกเลสดันเหตุแห่งกิเลสอาสวะทั้งหลายก็ตาม ก็มีความสุขอย่างยิ่ง

เมื่อประโยชน์ตนของเราสำเร็จระดับหนึ่ง การไปทำประโยชน์ท่าน หรือประโยชน์ของผู้อื่น หรือทำหน้าที่กัลยาณมิตรผู้ให้แสงสว่าง

ก็จะได้อย่างมีปิติสุขหล่อเลี้ยงใจ ทำอย่างมีพลังใจ มีความสุขทุก
อิริยาบถ ทุกประโยค ทุกถ้อยคำ ทุกอากัปกิริยา จะเป็นแสงสว่างแก่
มวลมนุษยชาติ แก่มนุษย์ แก่เทวดาทั้งหลาย

ภาพ : อบรมพระธรรมทายาท ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่

จดบันทึกผลการปฏิบัติธรรม

ลูกอยู่ในช่วงที่ยังมีลาภอันประเสริฐ คือ ความแข็งแรง ความไม่มีโรค หรือโรคยังน้อยอยู่ ยังพอยังอัตภาพให้เป็นไป หรือพอมิเรียวมีแรงที่จะบำเพ็ญสมณธรรมได้

ออกพรรษาแล้ว ตั้งแต่วันพรุ่งนี้ ให้ลูกตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ให้ไปทบทวนดูว่า ในพรรษาที่ผ่านมา ทำไมเรายังไม่ประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์ หรือเท่าที่ควรจะเป็น ให้ทบทวนนะลูกนะ

หาสมุดบันทึกมาสักเล่มไว้บันทึกผลการปฏิบัติธรรม เขียนเป็นส่วนตัว เราก็อ่านของเราเอง แล้วมันสังเกตดู เราจะพบเหตุแห่งความบกพร่อง และช่องทางก้าวไปสู่ความสำเร็จในการเข้าถึงธรรม ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปให้ทำอย่างนี้นะลูกนะ

วันนี้เป็นวันดี มีสิริมงคล เราได้มาบวรณาซึ่งกันและกัน แล้วได้มาสร้างมหาทานบารมีในวันนี้ บุญบารมีทั้งหลายเกิดขึ้นกับลูกตลอดทั้งพรรษา ให้ลูกเอาใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบาย ๆ แล้วตั้งจิตให้ดี

ด้วยอานุภาพแห่งมหาทานบารมีนี้ และบุญกุศลทุกอย่างที่ลูกได้กระทำผ่านมา จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลับจิตกลับใจให้ใส สะอาด บริสุทธิ์ ให้ลูกมีแต่ความสุข มีแต่ความเจริญ มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อายุขัยยืนยาว ได้เข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชชาธรรมกาย อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย มีรู้มีญาณ ลูกต้องร้องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

บวชแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม

วันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

โอร่าทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

เนื่องจากว่า วันนี้ฝนตก หลวงพ่อเป็นห่วงลูกทุก ๆ รูป ก็จะไม่ให้โอวาทอะไรมาก นอกจากให้ลูกทุกรูปนึกถึงบุญที่เกิดขึ้น บุญที่เกิดจากการที่เราได้มาบวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ตั้งแต่พรรษา ๑ เรื่อยมาจนกระทั่งมาเป็นพระมหาเถระ

บวชแล้วต้องบำเพ็ญสมณธรรม

วัตถุประสงค์ของการบวชหลัก ๆ คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ เพราะชีวิตมนุษย์ที่ยังมีกิเลสอยู่ ยังเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏนี้ ย่อมมีทุกข์ทั้งสิ้น ทั้งทุกข์ประจำตัวและทุกข์ที่จรมา อีกทั้งต้องตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม คือพญามารเอากิเลสมาบังคับให้เราสร้างกรรม และปรับคดีให้มีวิบากกรรม อีกทั้งความไม่รู้มาครอบงำอีก

แปลว่า ชีวิตในสังสารวัฏนี้พญามารควบคุมเราอยู่ มีทางออกทางเดียวเท่านั้น คือ การทำจิตของเราให้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย จึงจะพ้นจากสังสารวัฏนี้ และไปสู่อายตนะนิพพานได้

ทางที่จะทำให้จิตบริสุทธิ์นั้นสำคัญที่สุดคือ การปฏิบัติธรรม สำหรับพระก็คือการได้บำเพ็ญสมณธรรม คือ ฝึกใจให้หยุดให้หนึ่งอยู่ภายในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางเดียวเท่านั้นที่เป็นทางรอดจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย จากความทุกข์ทรมานของชีวิตในสังสารวัฏ

เพราะฉะนั้น เรามาบวชแล้วจะต้องบำเพ็ญสมณธรรม ไม่ว่าภายใน
พรรษาหรือออกพรรษาแล้วก็ตาม จะอยู่ในวัด นอกวัด หรือทุกหน
ทุกแห่งก็ตาม โดยไม่มีข้อแม้ข้ออ้างหรือเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น เพื่อตัว
ของเราเองจะได้บริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย

การทำใจหยุดที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เท่านั้น จึงจะทำให้หลุด
พ้นจากกิเลสอาสวะได้ เมื่อพญามารเอากิเลสอาสวะมาบังคับบัญชา
สรรพสัตว์ทั้งหลาย ฝ่ายบุญก็เซตโปรแกรมสร้างศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ขึ้นมาเป็นทางรอด ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นี้ เป็นทางเอกสายเดียว
เท่านั้น ที่จะหลุดพ้นจากเงื้อมมือของพญามารที่มาบังคับบัญชาได้

ดังนั้น ให้ลูกทุกรูป ทั้งลูกพระลูกเณรที่รักทั้งหลาย ต้องรีบชิงช่วง
วันเวลาที่เหลืออยู่ในชีวิตของเรา ที่เรายังมีความแข็งแรงอยู่ ฝึกใจให้
หยุดให้หนึ่งให้ได้ ไม่ว่าเราจะมีภารกิจอะไรก็ตามที่ได้รับมอบหมายจาก
หมู่คณะ ก็จะต้องให้ความสำคัญกับการฝึกตัวของเรา ฝึกใจหยุดใจนิ่ง
ของเราให้ได้

พรรษานี้ คือ พรรษาแห่งการบรรลุลหรรษ ก็ได้ผ่านมาถึงวันสุดท้าย
แล้ว ผลการปฏิบัติธรรมเป็นอย่างไร เรารู้ได้ด้วยตัวของเราเอง ออก
พรรษาแล้วก็ต้องรีบทำความเพียรกันต่อไปนะลูกนะ ฝึกจนกว่าใจจะ
หยุดนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัวให้ได้ บวชให้ได้ ๒ ชั้น และหลาย ๆ
ชั้นเข้าไป เป็นพระแล้วพระเล่าเข้าไปเรื่อย ๆ อย่างนี้จึงจะคุ้มกับที่ได้
เกิดมาพบพระพุทธศาสนาวิชชาธรรมกาย

กายสบาย ใจสบาย ก็ง่ายนิดเดียว

ให้ลูกทุกรูปอย่าประมาทในการดำเนินชีวิต ให้หมั่นฝึกฝนอบรมใจของเราต่อไปเรื่อย ๆ ในทุกอิริยาบถ ทำความเพียรให้กลั่นกล้ำอย่างถูกหลักวิชา โดยยึดหลักความสบายทั้งกายและใจ

ถ้ากายสบาย ใจสบาย ก็ง่ายนิดเดียว ให้สังเกตให้ได้ว่า เวลาที่เราประกอบความเพียรนี้ กายสบายไหม ใจสบายไหม พึงจำไว้นะลูกนะ ถ้ากายสบาย ใจสบาย ก็ง่ายนิดเดียว การเข้าถึงพระธรรมกายก็จะง่าย ๆ

คตินี้เป็นคตินี่สุดท้าย อีก ๑ ราตรีสำหรับพรชาณี ใช้คตินี้ให้เป็นประโยชน์นะลูกนะ หลังจากที่เรามาปวารณาพร้อมกันแล้ว ให้ประกอบความเพียรกันให้เต็มที่ ให้เข้าถึงพระธรรมกายกันได้ภายในคตินี้

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ ขออานุภาพแห่งบุญที่ลูกทุก ๆ รูปได้บวชกันมานี้ ตั้งแต่พรรษาแรกเรื่อยมา จนกระทั่งเป็นพระมหาเถระ ขอบุญนี้ทั้งหมดกับทุก ๆ บุญที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ จงมารวมกันอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิรู้ของลูกทุก ๆ รูป ให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับบุญใหญ่ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับพระรัตนตรัยภายใน ให้ลูกทุกรูปปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศล และการประพฤติพรหมจรรย์ ให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ภาพ : งานบุญวันวิสาขบูชา ในพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ พ.ศ. ๒๕๒๗

ปลื้มทุกบุญทุกภารกิจการ

วันที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

โอร่าทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

เราก็นึกถึงบุญกุศลที่เราได้กลั่นจิตกลั่นใจให้บริสุทธิ์ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา ด้วยข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ในเพศของบรรพชิต เป็นพระ เป็นเณรที่แท้จริง แม้ยังไม่ได้เป็นพระอริยเจ้าก็ตาม แต่ก็ตั้งใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติอย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์ ถูกต้องตามพระธรรมวินัย รวมทั้งภารกิจงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ ซึ่งล้วนเป็นงานบุญงานกุศลทั้งสิ้น ให้เรานึกถึงบุญเหล่านั้นด้วยความปลื้มปิติใจให้มีปีติสุขหล่อเลี้ยงใจตลอด

ถ้าจะให้ถูกหลักวิชา เราจะต้องมีความสุขในทุก ๆ ขณะที่เรารับบุญตลอดเวลา ไม่ต้องไปคอยว่าต้องทำงานสำเร็จก่อน แล้วถึงจะปลื้ม หรือประพฤติข้อวัตรปฏิบัติต่าง ๆ ในการเป็นสมณะ เป็นพระ เป็นเณร ต้องปลื้มทุกวัน ไม่ต้องไปคอยให้เราเป็นพระอริยเจ้าก่อนถึงจะปลื้ม ปลื้มตลอดเวลาอย่างนี้จึงจะถูกหลักวิชานะลูกนะ

๑ พรรษาที่ผ่านมา วันเวลาก็ผ่านไป แต่ทุกอนุวินาทีเรามากลั่นจิตกลั่นใจให้ใสบริสุทธิ์ ถูกวัตถุประสงค์ของการเกิดมาเป็นมนุษย์ เราได้เดินตามรอยของพระอริยเจ้า บัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน บุญกุศลเกิดขึ้นกับเราอย่างมากมาย กลั่นเป็นดวงบุญใส ๆ สว่างไสวอยู่กลางกายของเรา ช้อน ๆ ทับทิวเป็นดวงบุญดวงแล้วดวงเล่าที่ซ้อนกันอยู่ภายใน ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเราในการสร้างบารมีที่เราจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

บุญเป็นเรื่องที่สำคัญ ให้ลูกทุกคนปลื้มอกปลื้มใจในวันเวลาที่ผ่าน
มาในเพศสมณะว่า เราได้ทำสิ่งเหล่านี้อย่างแท้จริง บุญเกิดขึ้นกับเรา
แล้วก็ถึงแก่โยมพ่อ โยมแม่ หมู่ญาติสนิท มิตรสหาย ญาติโยมทั้งหลาย
ที่ท่านส่งเสริมสนับสนุนเรา เป็นกำลังแห่งการเข้าถึงธรรมของเรา รวม
ถึงเทวดาทั้งหลายหรือผู้ที่มีกายละเอียดต่างก็พลอยได้บุญนี้จากเรา
ไปด้วย ที่ได้ร่วมอนุโมทนาสาธุการในการที่เราประพฤติปฏิบัติชอบ
ตลอด ๑ พรรษาที่ผ่านมา

ให้ลูกนึกปลื้มอกปลื้มใจให้ดี ใจเราจะได้ใส ๆ แล้วการเข้าถึง
พระธรรมกายก็จะง่าย ถ้าใจเราปลื้ม ปลื้มในวินาทีนี้ก็เข้าถึงวินาทีนี้
นี่เป็นเรื่องสำคัญนะลูกนะ

ปลื้มเพราะความดีของเราที่เราได้ตั้งใจทำอย่างเต็มที่ เต็มกำลัง
พระก็จะเกิดขึ้นภายในกลางกายของเราอย่างง่าย ๆ เราจะได้ชื่อว่า
บวช ๒ ชั้น ผู้ที่เข้าถึงพระอยู่แล้ว ก็จะได้บวชเป็นพระแล้วพระเล่า
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า จะได้สั่งสมพระในพระไปเรื่อย ๆ มีปริมาณเพิ่มขึ้น แต่ละ
องค์ท่านจะเอาอนุภาพที่ท่านมีอยู่นั้นมอบให้กับเรา ให้เราบริสุทธิ์แล้ว
บริสุทธิ์เล่า ให้เรามีอนุภาพแล้วมีอนุภาพเล่า จะเป็นพระในพระที่หลุด
ผ่านเข้ามาในกลางกายของเราอย่างมากมาย ตั้งแต่ที่ละองค์สององค์
จนกระทั่งเป็นสิบ เป็นหลักร้อย หลักพัน แล้วเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ มารวม
อยู่ในกลางกายของเราอย่างง่าย ๆ ให้ลูกภูมิใจเถิดที่เราเกิดมาในชาตินี้
เราได้สร้างบุญสร้างบารมีกันอย่างเต็มที่ เต็มกำลัง โดยเฉพาะใน
พรรษาที่ผ่านมา

ภาพ : พิธีงานบุญ สมาธรรมกายสากล (หลังจาก)

วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เราได้มาปวารณา ที่จะทำหน้าที่กัลยาณมิตร ให้กันและกัน จะประคับประคองกันไปถึงฝั่งแห่งความบริสุทธิ์ ให้ใจเราใส ๆ เก๋ียง ๆ ให้นึกถึงบุญตลอดพรรษาที่ผ่านมา นึกถึงบุญนี้ให้ดี ให้ใจนิ่ง ๆ นุ่ม ๆ รวมทั้งมหาทานบารมีที่ลูกได้ทำมาเมื่อสักครู่นี้ ก็จะมีเพิ่มพูนทวีไปเรื่อย ๆ ให้นึกถึงบุญนี้แล้วอธิษฐานจิตตามใจชอบกัน เลยนะลูกนะ

เมื่อใจนิ่งดังเข้าไปสู่ภายใน เวลาอธิษฐานมันจะนิ่งดังเข้าไปข้างใน เสียงละเอียดจากใจที่อธิษฐานจะก้องเข้าไปข้างใน เป็นผัง

สำเร็จติดอยู่ที่กลางกายทั้งที่เราได้อธิษฐานผ่านมาและที่กำลังทำอยู่
เดี๋ยวนี้ จะติดไปในอนาคต

ขออานุภาพแห่งบุญทั้งหลายที่ลูกได้สั่งสมมาตลอดในพรรษานี้
ให้ลูกมีบุญมีบารมีเยอะ ๆ ให้เจริญในธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและการประพาศพิภพจรริย์
ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย มีรู้มีญาณแม่นยำ ถูกต้อง
ร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ลูกคือคนสำคัญ

วันที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๕

เราอยู่จำพรรษากันมาครบถ้วน ๑ พรรษาแล้ว พรรษาที่ผ่านมา เราตั้งใจฝึกตน ทนหิว บำเพ็ญตบะ เป็นพระแท้ แล้วตั้งใจที่จะบวชให้ได้ ๒ ชั้นกันทุกรูป

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา เราต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า จะเป็นกัลยาณมิตรให้แก่กัน เพื่อจะได้ดำเนินชีวิตได้ถูกต้องและตั้งงามตามพระธรรมวินัย และจะได้เกื้อหนุนต่อการมาบวชในครั้งนี้ ที่มีเป้าหมายจะทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ นี่คือวัตถุประสงค์หลักของการมาบวช

ชีวิตในสังสารวัฏนี้ ตราบใดที่ยังอยู่ในสังสารวัฏ จิตก็ยังไม่บริสุทธิ์ จนกว่าจะมีการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในแต่ละพระองค์ จึงจะมาอบรมสั่งสอนให้เราทำจิตของเราให้บริสุทธิ์ ปราศจากกิเลสอาสวะ เพื่อจะได้หลุดพ้นจากวัฏสงสาร เป็นอย่างนี้มานับพระองค์ไม่ถ้วนแล้ว เพราะฉะนั้นเราจะต้องพยายามทำจิตของเราให้บริสุทธิ์ ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

พรรษานี้ เราบริสุทธิ์ได้ในระดับหนึ่ง ออกพรรษาแล้วก็ต้องทำให้อยิ่ง ๆ ขึ้นไป อย่างน้อยต้องเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ถึงพระรัตนตรัยในตัว ให้มีที่พึ่งที่ระลึกสำหรับตัวเราเอง การมาบวชในคราวนี้เราจะได้สมความปรารถนาไปในระดับหนึ่ง และเมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว เราจะได้ศึกษาเรียนรู้วิชาธรรมกายให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อศึกษาค้นหาต้นเหตุว่า ใครประกอบเหตุให้เกิดสังสารวัฏนี้ ทำให้สรรพสัตว์ทั้งหลายต้องเวียนว่ายตายเกิดด้วยความไม่รู้มานับภพนับชาติไม่ถ้วนแล้ว

ถ้าศึกษาค้นพบเจอแล้ว เราจะได้ไปช่วยกันขจัดที่ต้นเหตุนั้น
แต่ละเจอได้ต่อเมื่อได้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย
และไปทำงานร่วมกัน อย่างนี้สังสารวัฏนี้ก็หมดสิ้นไป

ลูกทุกรูปที่มาร่วมกันนี้ คงจะยังไม่เข้าใจถึงความสำคัญของ
ตัวเองว่า แต่ละรูปนั้นมีความสำคัญมากต่อภารกิจตรงนี้ เราจะเข้าใจ
ตรงนี้ได้ว่า ตัวเรามีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อเมื่อเราให้โอกาสตัวของเรา
เองได้ทำใจหยุดใจนิ่งให้เข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชาธรรมกาย
พอรู้ญาณเกิดขึ้นแล้ว จึงจะเข้าใจประโยคที่หลวงพ่อบอกไปเมื่อสักครู่นี้
ว่า เรามีความสำคัญมากในภารกิจตรงนี้ แต่ว่าเราถูกบดบังด้วยนิวรณ์
ทั้ง ๕ ความแจ่มแจ้งตรงนี้จึงหมดไป

ออกพรรษาแล้ว เราได้พิจารณากันแล้วว่า เราจะเป็นกัลยาณมิตร
ซึ่งกันและกัน ก็ต้องเกื้อกูลกันในการบำเพ็ญสมณธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป
ให้จิตของเราบริสุทธิ์สูงส่งจนกระทั่งความสว่างภายใน ธรรมจักขุ
ญาณทัสสนะเกิดขึ้น จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างเกิดขึ้นไป
พร้อม ๆ กัน วันใดที่จักขุ ญาณ ปัญญา วิชชา แสงสว่างเกิดขึ้นเท่าเทียม
ทันกันทั้งทีมนั้น เราจะแก้ไขสิ่งที่ได้กล่าวมาตั้งแต่เบื้องต้นนั้นได้
แต่ ณ วันนี้ ตอนนี้ ให้ลูกจำคำนี้ไว้ว่า ตัวเรามีความสำคัญต่อภารกิจ
ตรงนี้เป็นอย่างมาก

เมื่อออกพรรษาแล้วก็ต้องทำให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปคู่กับภารกิจที่หมู่คณะ
มอบหมายเอาไว้ให้ อย่าให้แต่ละอนุวินาทีผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์
ภารกิจอะไรที่เป็นประโยชน์เกื้อกูลต่องานพระศาสนา ต่อสรรพสัตว์
ทั้งปวง ต่อตัวของเราเอง ก็ต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพันทีเดียว ให้ตั้งอก

ตั้งใจทำกันให้ได้ ๑ พรรษาที่ผ่านมาี้ ลูกทุกรูปได้ตั้งใจประพฤติดี ปฏิบัติชอบกัน หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการ ออกพรรษาแล้วก็ขอให้ทำยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ขออานุภาพแห่งมหาบารมีธรรมของพระรัตนธาตุตันตรธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ หลวงปู่วัดปากน้ำ พระผู้ปราบมาร และคุณยายอาจารย์ฯ ตลอดจนกระทั่งบารมีธรรม ๓๐ ทัศ จงมารวมอยู่ในศูนย์กลาง กายฐานที่ ๗ ของลูกทุกรูป ให้กลั่นกาย วาจา ใจ ธาตุธรรม เห็น จำ คิด รู้ ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของ พญามาร จากวิบัติบาปคักดีลีลหี วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคนานา ในชีวิต ทุกข์โศกโรคภัยให้มลายหายสูญ ให้ลูกทุกรูปจงรู้แจ้งเห็นแจ้ง เหนือตลอดในวิชาธรรมกาย มีรู้ มีญาณแม่นยำ อย่างถูกต้องร่องรอย ตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๐

ความสำคัญของการ **ปวารณา**

วันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

โอบาทหลวงพ่อรัณมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : พิธีบรรพชาอุปสมบทพระธรรมทายาท
อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เราได้กล่าวคำปวารณากันแล้ว เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของการบวชในคราวนี้ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้หลุดพ้นจากกองทุกข์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพุทธประสงค์ให้เป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน ที่จะให้ภิกษุทุกรูปมีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ

เพราะฉะนั้น ใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า มีพฤติกรรมหรือมีข้อวัตรปฏิบัติอะไรที่แตกต่างจากพระธรรมวินัยก็ให้อำศัยความเอ็นดูหรือหัวใจกัลยาณมิตรไปแนะนำซึ่งกันและกันได้ จะได้ตั้งใจประพฤติข้อวัตรปฏิบัติให้บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ภู่วัตถุประสงค์ของการมาบวช

ที่ต้องกล่าวปวารณากัน เพราะการที่จะไปแนะนำใครนั้น ไม่ใช่เรื่องง่าย ทั้งผู้แนะนำและผู้ที่ถูกแนะนำ ทั้ง ๆ ที่ต่างก็ตั้งใจดี จะทำพระนิพพานให้แจ้ง แต่กิเลสในตัวของแต่ละรูปยังมีอยู่ ถ้าหากไม่ปวารณากัน เวลาที่ไปแนะนำ แม้ตักเตือนด้วยความรักความปรารถนาดีก็ตาม บางทีก็ทำให้เกิดความไม่พึงพอใจขึ้น ซึ่งส่งผลเสียต่อการบำเพ็ญสมณธรรม เพราะมัวไปคิดฟุ้งซ่านว่า ทำไมเขามว่าเราอย่างนั้นอย่างนี้ แทนที่จะนึกขอบคุณที่เขามีความรักและปรารถนาดีต่อเรา

การปวารณาจะช่วยได้ระดับหนึ่ง และช่วยได้มากที่สุด ถ้าหากว่าเราทำตามคำปวารณากันไว้ โดยมีเป้าหมายที่จะทำความบริสุทธิ์ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ให้เกิดขึ้นกับเราได้อย่างแท้จริง จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องปวารณากันเอาไว้ ถึงแม้จะซนมั่วกันบ้าง แต่ก็ให้อภัยกันได้

เมื่อปวารณากันในวันนี้แล้ว อย่าทำเพียงแค่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น แต่ให้ทำด้วยหัวใจ ด้วยความรักและปรารถนาดีซึ่งกันและกัน

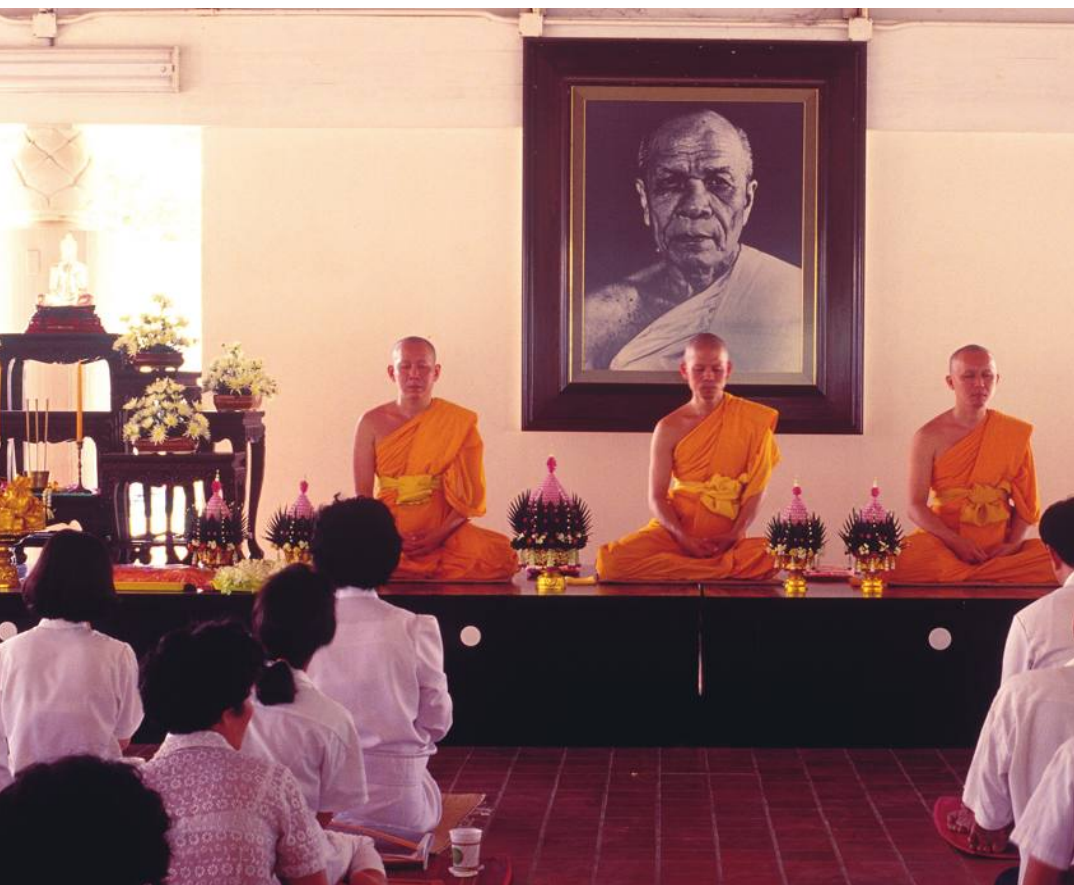
จริง ๆ เพราะกว่าจะมีวันนี้ที่เราได้มาอยู่จำพรรษาด้วยกัน บำเพ็ญ
สมณธรรม ประพฤติข้อวัตรปฏิบัติร่วมกันในที่เดียวกันอย่างนี้ เป็นสิ่งที่
เกิดขึ้นได้ยาก ต้องมีบุญร่วมกันมาจากในอดีตหลายภพหลายชาติแล้ว
จึงทำให้มีวันนี้ได้

ดังนั้น เมื่อเราปวารณาแล้ว ก็ทำให้มันบังเกิดขึ้นจริง ๆ ซึ่งจะเป็น
ประโยชน์ต่อตัวของเราเอง ต่อหมู่คณะ และผู้มีบารมีที่จะบวชตามมา
ภายหลังจะได้ดูเราเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีว่า ปวารณากันแล้วไม่ม
ีการขัดเคืองขุ่นมัวในการที่จะแนะนำ

การแนะนำดักเตือนกันเป็นเรื่องยาก เพราะบางคนสอนยาก แม้
สอนตัวเองก็ยังไม่ยาก ใครมาสอนหรือมาแนะนำก็ยาก แนะนำตรง ๆ ก็โกรธ
แนะนำอ้อม ๆ ก็ไม่เข้าใจ เรื่องมันยากตรงนี้ เราก็ต้องทำให้มันง่าย อย่าให้
ยากอย่างนั้น

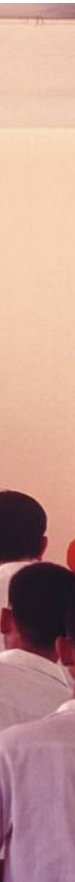
ถ้าเรามีวัตถุประสงค์ที่จะทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเรา โดย
มีเป้าหมายอย่างน้อยมาศึกษาวิชาธรรมกาย ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
ท่านค้นพบ มาเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
การปวารณานี้สำคัญมากในการที่จะแนะนำอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ และจะ
เป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ถ้าเรานำมาใช้อย่างแท้จริง

วันนี้จึงเป็นวันสำคัญ ที่เราได้มาทำตามพระธรรมวินัย และมุ่งมัน
อย่างแท้จริงที่จะให้เกิดขึ้น เพราะวันเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เดียวก็วัน
เดียวก็คืน เราไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบารมีเลย ไม่ว่าข้อวัตรปฏิบัติใด
มากบ้างน้อยบ้าง เราก็ทำอย่างเต็มที่ เต็มกำลังทุกวัน จนกระทั่งมาถึง
วันนี้สิ้นสุดพรรษา วันมหาปวารณา

ภาพ : ศาลาจตุมหาราชิกา

วันเวลาผ่านไปเร็วเหลือเกิน เราจะเรียกย้อนหลังกลับคืนไม่ได้ มันผ่านไปพร้อมกับถึงความแข็งแรงของร่างกายเราไปด้วย ให้ความอ่อนแอมาแทนที่ เพราะฉะนั้นจะต้องมุ่งมั่นตั้งใจเข้าถึงธรรมกายให้ได้ ต้องศึกษาวิชาธรรมกายให้ได้ เพราะเราทำทุกอย่าง วางทุกสิ่ง ตั้งใจมุ่งมั่นมาอย่างนี้แล้ว ต้องให้สมปรารถนา ซึ่งหลักวิชชาก็มีอยู่แล้ว เหลือแต่เรา

ต้องชวนขวายเป็นมุ้งมัน เอาจริงเอาจัง ทำให้ถูกหลักวิชา ไม่อย่างนั้น
๑ พรรษาก็ผ่านไปเฉย ๆ โดยที่เรายังไม่ได้อะไรเลย

พรรษาที่ผ่านมา ๓ เดือน เราทำได้ในระดับหนึ่ง ออกพรรษา
อีก ๔ เดือน พึ่งทำให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป อย่าทำความเพียรแค่ภายในพรรษา
เท่านั้น เพราะการประกอบความเพียรในเพศสมณะนั้น ต้องทำตลอดชาติ
ตลอดชีวิตสมณะ

ออกพรรษาแล้ว ลูกทุกรูปจะต้องตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำพระนิพพาน
ให้แจ้งให้ได้ ซึ่งตอนนี้มันง่ายเหลือเกิน ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่าน
มาเปิดหนทางให้เราไม่ต้องไปศึกษาเรียนรู้ไปแสวงหา ไปค้นคว้าอะไร
ท่านค้นมาให้แล้ว เราแค่คว้า คือ ทำใจหยุดหนึ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗
ให้ต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ

ออกพรรษาแล้ว ปลายฤดูฝน ต้นฤดูหนาว เป็นฤดูกาลที่เหมาะสม
อย่างยิ่งที่เราจะบำเพ็ญสมณธรรมของเราให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะว่า
ไม่ต้องเปียกฝน ไม่ต้องเป็นไข้หวัด หรือเป็นไข้ที่เกิดจากการถูกต้อง
ละอองฝนเหล่านั้น เพราะฉะนั้นความเพียรจะต้องทำกันต่อไป

วันนี้ เราก็คได้พิจารณากันแล้ว เราจะเห็นว่า แต่ละรูปผ่านพรรษา
กันมากเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างหลวงพ่อกเอง ๔๓ พรรษาไปแล้ว และ
ลดหลั่นกันลงมาตามลำดับ จนกระทั่งถึง ๑ พรรษา ด้วยอาณิสสส์นี้
ขอให้ลูกทุก ๆ รูป จงมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อายุยืนยาว ได้สร้าง
บารมีไปนาน ๆ ให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย ให้แทงตลอดในวิชชาธรรมกาย
อย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตาม
ความเป็นจริงทุก ๆ รูป จงทุกประการเทอญ ๐

ไม้แก่นหรือต้นกล้วย

วันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

การปวารณาเป็นเรื่องจำเป็นสำหรับพระภิกษุที่บวชโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ชำระกายวาจาใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ไปสู่อายตณนิพพาน

ที่บอกว่ามีความจำเป็น เพราะผู้ที่มาบวชนั้นล้วนมีกิเลสอาสวะกันทั้งสิ้น มาบวชก็ต้องการทำให้กิเลสหมดไป แต่เพราะยังมีกิเลส บางครั้งเราก็อาจพลาดพลั้งประพฤตินิมนต์ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ซึ่งจะทำให้เราพลาดโอกาสในการบรรลุ มรรคผลนิพพาน เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการตักเตือนแนะนำซึ่งกันและกัน

เหตุที่ต้องมีการปวารณา เพราะว่าการตักเตือนกันนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ยาก ทั้งผู้เตือนก็ดี และผู้ถูกเตือนก็ดี ถ้าหากไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการแนะนำตักเตือนหรือเป็นกัลยาณมิตรให้กันแล้ว ก็เกิดความขัดเคืองใจกันขึ้น จะทำให้ขาดความสามัคคีในหมู่คณะ เวลาบำเพ็ญสมณธรรมใจก็จะฟุ้งซ่านขุ่นมัว เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการปวารณากันเอาไว้

โดยจะเลือกเอาวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษา เป็นวันมหาปวารณา เพราะว่าในสมัยพุทธกาล หลังจากออกพรรษาแล้ว ต่างก็จะแยกย้ายกันไปปลีกวิเวกบำเพ็ญสมณธรรม ไปตามป่าเขาลำเนาไพร โคนไม้ เรือนว่าง ลอมฟาง ตามสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นที่รื่นรมย์เหล่านั้น เป็นต้น เพราะฉะนั้นจึงต้องมีการปวารณากันไว้

เพื่อดูว่าได้เห็นได้ยินหรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกท่านใดประพฤติ
ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็จะทำอภัยจิตที่ประกอบไปด้วยความรัก
และปรารถนาดีไปแนะนำกัน

เมื่อพิจารณากันแล้ว ผู้ถูกตักเตือนก็จะยอมรับด้วยความสบายใจ
และรู้สึกขอบพระคุณผู้ที่มาเป็นกัลยาณมิตรให้ เพื่อให้ประพฤติปฏิบัติ
ชอบตามพระธรรมวินัย ใจจะได้เกลี้ยง ๆ บริสุทธิ์ และเดินตามรอยบาท
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บำเพ็ญสมณธรรมไปด้วยใจที่ปลอดโปร่ง
และถูกหลักวิชา ซึ่งจะทำให้ได้บรรลุมรรคผลนิพพานในที่สุด นี่เป็น
วัตถุประสงค์ของการพิจารณา

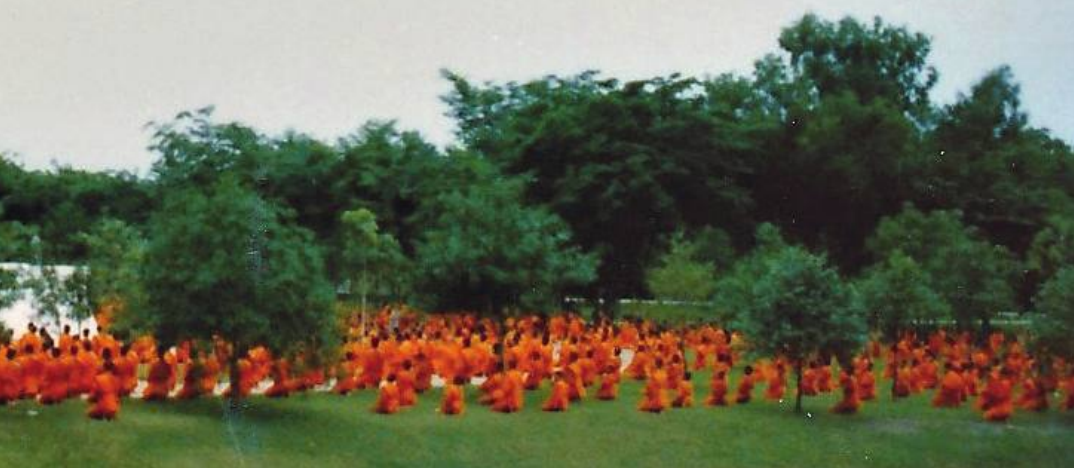
แต่อย่างไรก็ตาม ผู้ที่ซุ่มทรัพย์ให้ก็ต้องดูจังหวะ เวลา และอารมณ์
ว่า เราพร้อมไหม เขาพร้อมไหม และต้องมีศิลปะในการพูด พูดอย่างไร
เขาถึงจะไม่ขุ่นมัว จังหวะไหน อารมณ์ไหนเขาพร้อม นี่ในแง่ของการ
ปฏิบัติจริง แม้รักหวังดีและห่วงใย แต่ก็ต้องดูจังหวะ ดูอารมณ์ และ
รู้วิธีการที่จะพูด หลลาดที่จะพูด

จิตอภัยอาศัยของแต่ละคนไม่เหมือนกัน บางคนเตือนทางอ้อม
ได้จะดีกว่าเตือนทางตรง บางคนบอกตรง ๆ ได้ และบางจังหวะบาง
อารมณ์ก็เป็นอย่างนั้น นี่เป็นสิ่งที่ต้องศึกษาเรียนรู้ และนำไปปฏิบัติจึง
จะเกิดประโยชน์สุขต่อตัวเองและผู้ที่ถูกตักเตือน ซึ่งจะส่งผลให้พระพุท
ศาสนาตั้งมั่นยืนยาวคงอยู่คู่โลกตลอดไป อีกทั้งจะได้เป็นเนติแบบแผน
เป็นต้นแบบให้กับผู้ที่จะมาบวชในภายหลังได้เดินตามรอย ทั้งผู้แนะนำ
ทั้งผู้ที่ถูกแนะนำก็จะมีสามัคคีด้วยกันทั้งสองฝ่าย มีปิตุสขุหล่อเลี้ยง
ใจซึ่งกันและกัน ถ้าพระพุทศาสนาเจริญรุ่งเรืองปึกหลักมั่นคงก็จะเป็น

ประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติ ต่อชาวโลก ต่อสรรพสัตว์ทั้งหลาย ไม่ว่า
จะมีกายหยาบหรือกายละเอียดก็ตาม

เพราะฉะนั้น การปวารณาจึงมีความสำคัญมาก ลูกทั้งหลาย
อย่าดูเบาว่า แค่ว่ากล่าวคำภาษาบาลีไปตามธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น
ก็เพียงพอแล้ว อย่าคิดเพียงแค่นี้ เพราะมันมีผลต่อการบรรลุมรรคผล
นิพพาน อย่างน้อยก็เข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว เป็นที่พึ่งที่ระลึกสำหรับ
ตัวเราและทุก ๆ รูป มีผลต่อพระศาสนา และสรรพสัตว์ทั้งปวงดังกล่าว
เป็นต้น นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องศึกษา

ในช่วงนี้ แม้ว่าวันพรุ่งนี้จะออกพรรษาแล้วก็ตาม เราก็อยู่ในช่วงที่จะต้องชำระกายวาจาใจให้สะอาดบริสุทธิ์ต่อไปอีก สิ่งนี้เป็นภารกิจของเรา เพื่อตัวเรา เพื่อศาสนาและสรรพสัตว์ทั้งปวง นี่เป็นเรื่องสำคัญ ในวันนี้เรายังต้องแรมราตรีอีก ๑ คืน ก็บำเพ็ญสมณธรรมให้เป็นปกติ

สำหรับความตั้งใจของเรา ตั้งแต่เบื้องต้นที่เราได้อธิษฐานจิตจำพรรษาอยู่ร่วมกันในอาวาสแห่งนี้ เราตั้งใจไว้ว่า พรรษานี้จะให้เป็นการบรรลุลุทธิกาลเวลาผ่านไปจนถึงวันนี้เป็นวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาแล้ว

ให้ตรวจตราดูว่า เราได้บรรลุวัตถุประสงค์ตามมโนปณิธาน ที่ตั้งใจไว้ด้วยดีตอนต้นพรรษาแล้วหรือยัง เราหาแก่นกลางภายในตัวเราเจอไหม แม้แก่นกลางภายในตัวเรามีอยู่ ถ้าเรายังไม่เจอก็แปลว่า เรายังเป็นประจุกตันกล้วยที่ไม่มีแก่น ถ้าเราหาเจอจริงจะชื่อว่า เราเป็นไม้แก่น

วันนี้อีกวันหนึ่ง ที่ลูกทุกรูปจะต้องให้ความสำคัญในการสำรวจ ตรวจตราตัวของเราเองว่า เราบรรลุวัตถุประสงค์เข้าพรรษาเข้าถึงธรรมแล้วหรือยัง ถ้ายังก็ทำให้ได้ ที่ได้แล้วก็ทำให้มั่นคง นี่เป็นเรื่องที่สำคัญ

ส่วนการเข้าถึงพระธรรมกายนั้น ลูกทุกรูปก็รู้หลักวิชาแล้วว่า พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **“สมณะหยุดแล้ว”** หรือที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านมาขยายความต่อด้วยประสบการณ์ภายในของท่าน และด้วยถ้อยคำอันเป็นอมตวาจาว่า **“หยุดเป็นตัวสำเร็จ”** คือ นำใจที่เคลื่อนไหววอกแวกไปในเรื่องราวต่าง ๆ ที่ไม่เป็นเรื่อง กลับมาสู่ที่ตั้งตั้งเดิม คือ ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างผ่องคลาย สบาย เรารู้หลักวิชานี้กันอย่างดีแล้ว เพราะฉะนั้นก็ทำตามนี้ หยุดนั้นแหละจะเป็นตัวสำเร็จให้เราได้บรรลุเข้าถึงพระธรรมกายในตัว ซึ่งเป็นแก่นแก้วกลางกายของเราที่แท้จริง ส่วนกายภายนอกนั้นแค่อาศัยกันอยู่ชั่วคราวเท่านั้น ไม่ช้าก็ต้องพลัดพรากจากกันไป คือ อาศัยสำหรับเดินทางกลับเข้าไปสู่ภายในให้ไปพบพระธรรมกายให้ได้

เวลาที่เหลืออยู่ทุกอนูวินาทีนี้ ก็ให้ตั้งใจกันให้ดี ทั้งลูกพระลูกเณรที่บวชมาหลาย ๆ พรรษาแล้วก็ตาม หรือที่เพิ่งบวชใหม่ในโครงการบวชพระเข้าพรรษา ๑๐๐,๐๐๐ รูปนี้ ก็ให้ตั้งใจใช้ทุกอนูวินาทีที่เหลือ

อยู่อีกไม่กี่ชั่วโมงนี้ฝึกตนทบทวนหิวบำเพ็ญตบะเป็นพระแท้ หาทิพิงที่ระลึกภายในของเราให้ได้ การมาเกิดใหม่ในเพศสมณะของเราในคราวนี้ก็จะสมความปรารถนา เป็นหลักเป็นธงชัยให้กับพระศาสนา เป็นเหื่อนาบุญให้กับญาติโยมทั้งหลาย มนุษย์และเทวดาทั้งปวง อีกทั้งเป็นการตอบแทนพระคุณของบิดามารดาของเรา นี่ก็เป็นเรื่องที่สำคัญ

วันนี้ หลวงพ่อชอน โมทนาสาธุการ กับลูกพระลูกเณรที่น่าปองใจ ไทยธรรมมาร่วมบุญกันในคราวนี้ เพื่อใช้ทำงานพระศาสนา ขออำนาจแห่งบุญที่ลูกได้ตั้งใจสร้างมหาทานบารมีนี้กับบุญทุกบุญที่ได้ทำผ่านมา ทั้งความตั้งใจจริงที่ได้บำเพ็ญสมณธรรมและกิริยาวัตรกิจกรรมที่หมั่นละม่อมหมายให้ภายในพรชานี้ จงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิรู้ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาปคักดีลิสธิ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์โศกโรคภัย สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายให้มลายหายสูญไปให้หมด

ให้ลูกทุกรูปจงมีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ได้ปลอดจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศลและพรหมจรรย์ ให้ประพฤติปฏิบัติชอบ ถูกต้องตามพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ลูกรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ในธรรมที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ และคุณยายอาจารย์ฯ ของเราได้บรรลุนิจทุกประการเทอญ ๐

ชื่อวัดพระธรรมกาย

วันที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วัดพระธรรมกาย
(ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม)

วันอาทิตย์ที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

เราได้ประกอบพิธีมหาปวารณากันไปเรียบร้อยแล้ว ซึ่งจะมีอันสงส์ตามพระวินัย ๕ ข้อ คือ

๑. เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา
๒. เทียวไปโดยไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ ๓ เดือน
๓. ฉันคนโภชนและปริมปรโภชนได้
๔. เก็บอธิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารภ
๕. จีวรลาภอันเกิดในที่นั้นเป็นของภิกษุในที่นั้น

คำว่า “เทียว” แบบภิกษุนั้น หมายถึง จาริกไปแสวงหาที่วิเวกที่ร่มรื่นเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม ทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ภูวตฤประสงค์การมาบวช

สำหรับอันสงส์ข้อ ๑ ที่ว่า เทียวไปโดยไม่ต้องบอกลา แม้อันสงส์จะเป็นอย่างนี้ก็ตาม แต่สำหรับหมู่คณะเราก็ต้องบอกให้ผู้รับผิดชอบได้ทราบด้วย เพราะว่าเป็นห่วง เวลาไปที่ไหน เป็นอะไรก็จะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ สำหรับข้ออื่น ๆ เราก็ไปศึกษาเอาเพิ่มเติม

คืนนี้ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ก็ต้องอยู่รักษาอีก ๑ ราตรี จะไม่ไปค้างแรมที่ไหน ราตรีนี้น่าจะสำคัญ ควรจะเป็นราตรีที่เราจะได้สรุปผลแห่งการเข้าพรรษานี้ ตั้งแต่ต้นพรรษาที่เราตั้งใจไว้ว่าจะให้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุลหรรษ และเราก็บำเพ็ญสมณธรรมกันมาตลอดตั้งแต่วันแรกเรื่อยมา ในระหว่างพรรษาก็มีธุระในทางพระศาสนาหลายอย่างที่เราต้องช่วยกัน อย่างเช่นการบวชกองพันหรือกองพลสถาปนาลัทธิรูป

เพราะฉะนั้นโอกาสบำเพ็ญสมณธรรมบางรูปก็ทำได้เต็มที่ บางรูปก็ไม่ได้เต็มที่ วันนี้นำวันสุดท้ายของพรรษา ภารกิจต่าง ๆ ก็เบาบางลงมากแล้ว คตินี้ควรจะเป็นคตินี้ที่เรามาสรุปลำหรับพรรษานี้ด้วยการบำเพ็ญสมณธรรมกันให้เต็มที่ ปกติเขาจะถือเนสัชชิกังคะ^๒ แต่ถ้าใครยังไม่พร้อมก็เอาเท่าที่ได้

แต่หลวงพ่อกว่า ร่างกายเรายังแข็งแรงสดชื่นอย่างนี้ ควรทำให้เต็มที่ กำลังจะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตของการเกิดมาสร้างบารมีในเพศสมณะ และโดยเฉพาะพรรษานี้จะได้เป็นพรรษาแห่งการบรรลุธรรมของเราจริง ๆ เมื่อนึกถึงแล้วเราจะได้มีความปลื้มปิติยินดีเหมือนพระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา ในกลางพรรษาที่ ๑๒ ท่านก็ประกอบความเพียร ในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๐ แล้วก็ได้บรรลุธรรม

สิ่งที่เป็นข้อสังเกตก็คือ เมื่อท่านทั้งหลายทุกอย่าง วางทุกสิ่ง แล้วนั่งอย่างเดียวจึงบรรลุธรรมได้ ท่านใช้เวลาปฏิบัติธรรมตั้งแต่ ๖ โมงเย็นเรื่อยไปกระทั่งถึงเช้า และได้บรรลุธรรมไปตามลำดับ นี่ก็เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตของท่านที่ได้ยินได้ฟังที่ไรเราก็จะมีความปลื้มปิติมีกำลังใจ มีแรงบันดาลใจอยากจะทำอย่างท่านบ้าง

เพราะฉะนั้น วันนี้ขึ้น ๑๕ ค่ำ แม้ไม่ใช่เดือน ๑๐ เป็นเดือน ๑๑ และเป็นวันสุดท้ายของพรรษานี้ คตินี้ให้ลูกทุกรูปตั้งใจทำความเพียรกันให้ดี หลังจากออกจากโบสถ์แล้ว ล้างหน้าล้างตาให้สดชื่น แล้วก็อย่าเสียเวลาพูดคุยกันเลย ประกอบความเพียรกันให้เต็มที่ หาวพระในตัว

²

องค์แห่งภิกษุผู้ถือการนั่งเป็นวัตร คือ ถือการนั่ง ยืน เดินเท่านั้น ไม่นอน

ดวงใส ๆ ให้เจอให้ได้ จะได้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตของเรา และเป็น
ความสมปรารถนาในการที่มาบวชในคราวนี้ อีกทั้งจะเป็นต้นบุญต้นแบบ
สำหรับเพื่อนสหธรรมิกที่จะมาในภายหลัง โดยเฉพาะของหมู่คณะของเรา
นี่เป็นเรื่องสำคัญ

วัดของเราชื่อ “วัดพระธรรมกาย” ที่มีชื่อนี้เพราะมีวัตถุประสงค์
คือ นอกเหนือจากจะรักษาชื่อคำว่า “พระธรรมกาย” เอาไว้ให้คง
อยู่คู่โลกต่อไปแล้ว ยังมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้ที่เข้ามาบวชนั้นรู้จัก
คำนี้ คือ ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งด้วยตัวของตัวเองจริง ๆ
ให้แจ่มแจ้งจนหายสงสัยเกี่ยวกับเรื่องธรรมกาย

ลูกทั้งหมดที่ตัดสินใจบวช แล้วมาอยู่ร่วมกันเพราะมีวัตถุประสงค์
อย่างนี้ ไม่ใช่เราหมดทางทำมาหากินถึงมาบวช เรามีทางไปตั้งเยอะ
เช่นเดียวกับชาวโลกทั้งหลาย แต่เราเลือกที่จะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม มี
มโนปณิธานอุดมการณ์เดียวกันจึงมาอยู่ร่วมกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้น
คตินี้ให้เป็นคตินแห่งความสมปรารถนาของเราให้ได้ ต้องชิงช่วงในวัย
ที่เรายังแข็งแรงยังสดชื่นในตอนนี้อย่างเต็มที่

ตอนนี้หลวงพ่อกำลังเฟ้นหานักรบกองทัพนธรรมที่จะเข้าไปสู่สมรภูมิกายใน ซึ่งจะต้องมีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีในระดับเป็นที่พึงแก่ตัวเราได้ หายสงสัยได้ แล้วก็จะได้เข้าไปสู่หมู่บ้านปฏิบัติธรรมไปตามขั้นตอน จนกระทั่งเข้าอาคาร ๖๐ ปี เพราะฉะนั้นให้ลูกชนขวายกันให้ดี

เมื่อออกพรรษาไปแล้ว เรายังคงบำเพ็ญสมณธรรมกันต่อไป ควบคุมกิจวัตรกิจกรรมที่เราทำอยู่เป็นปกติ เรามำเพ็ญสมณธรรมเป็นปกติของเราเพื่อจะได้ได้อยู่เป็นสุขในเพศสมณะ มาบวชแล้วต้องรู้จักสุขจากสมาธิ ต้องรู้จักว่าสภาวะธรรมตรงนี้เป็นอย่างไร ถ้ามีสุขจากสมาธิหล่อเลี้ยงใจ เราจะมีความรู้สึกว่า วันคืนมันผ่านไปอย่างรวดเร็ว และมีคุณค่าอย่างสูงส่ง ด้วยใจที่เบิกบาน เมื่อออกพรรษาไปแล้วก็ให้ทำกันอย่างนี้

วันนี้หลวงพ่อก็คจะไม่พูดอะไรมาก เพื่อจะได้ให้โอกาสลูกทุกรูปได้ไปบำเพ็ญสมณธรรมกัน ขออนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการขออนุภาพแห่งบุญ บารมี รัตนะ กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระรัตนตรัยธรรม พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ หลวงปู่วัดปากน้ำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย พระผู้ปราบมาร และคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา บารมีทั้งหมดจงมารวมกันอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลั่นกายวาจาใจธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูป ให้สะอาดบริสุทธิ์ เหมาะสมที่จะเป็นภาชนะรองรับในการเข้าถึงวิชชาธรรมกาย ให้ลูกทั้งหมดนี้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริงทุกประการเทอญ ๑

เพศสุดท้ายของสังสารวัฏ

วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑

ในสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าให้นั่งหัตถบาสน^๓ ก็เพื่อให้ได้ยินทั่วถึงกัน สมัยก่อนมันไม่มีไมค์ ไม่มีลำโพง เพราะฉะนั้นรูปไหนจะหาเหตุไม่ได้ว่า ไม่ได้ยิน แต่ความจริงสมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีพอยู่ พระองค์มีเสียงมหาบุรุษ พูดได้ยินทั่วถึงกันหมด แต่เพื่อเป็นต้นบุญต้นแบบธรรมนิยมปฏิบัติรุ่นต่อ ๆ ไป เมื่อพระองค์ดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็จะได้ทำตามนี้ เพราะว่าผู้ที่มิเสียงมหาบุรุษมีเพียงพระองค์เดียว ถึงต้องให้นั่งหัตถบาสนเพื่อให้ได้ยินกันทั่วถึง ถึงแม้ปัจจุบันนี้ยุคไฮเทค เราก็จำเป็นต้องรักษาธรรมเนียมปฏิบัตินี้ด้วย

บวชล้านรูป

ปีนี้จำนวนพระภิกษุสามเณรในหมู่คณะของเรา รวมทั้งศูนย์สาขาภายในและต่างประเทศรวมแล้วทั้งพระทั้งเณรจำนวน ๒,๓๒๘ รูป ก็ใกล้หมื่นรูปเข้าไปแล้ว คงจะมีสักวันเร็ว ๆ นี้ รวมแล้วทั่วโลกต้องเป็นหมื่น ๆ รูป อย่างนี้กว่าเยอะนะ สมัยพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป หลักหมื่นกับหลักหกล้านมันห่างกันเยอะ ถ้าเราช่วยกันขยายทำความเข้าใจกับผู้มีบุญทั่วโลกว่า การบวชมีประโยชน์และมีความสำคัญต่อชีวิตของเราและชาวโลกอย่างไร ก็จะมีผู้มาบวชเพิ่มขึ้น

ก่อนเราจะละจากโลกนี้ไป ถ้าบวชกันได้สักล้านคนทั่วโลก ก็จะเป็นบุญใหญ่สำหรับพวกเรา ก็หวังว่าศูนย์สาขาทั้งภายในและต่างประเทศคงจะได้ยินได้ฟังไปพร้อม ๆ กัน บวชทีหนึ่งเยอะ ๆ ก็ไม่มากเท่าไร

³ ระยะห่างระหว่างพระสงฆ์ที่นั่งทำสังฆกรรม ไม่ควรห่างกันเกิน ๑ ศอก

ถ้าเทียบกับพลโลกตั้งหลายพันล้านคน เป็นผู้หญิงสักครึ่งหนึ่ง ผู้ชายก็สามพันกว่าล้าน มาบวชสักล้านก็แค่หนึ่งในสามพัน ซึ่งถือว่าเล็กน้อยเท่านั้น แต่สิ่งดี ๆ ก็เกิดขึ้นกับโลกใบนี้ เพราะสมัยที่มีการบวชหกล้านกว่าเกือบเจ็ดล้านนั้นเป็นยุคมนุษย์มีบุญมาก แต่ที่ไม่ได้บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกที่มากกว่านี้ก็มี ที่บวชกันทีละเยอะ ๆ ยิ่งถ้าถอยหลังไปไกลกว่านั้น ๖,๘๐๐,๐๐๐ รูป ถือเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับยุคก่อน ๆ โน้นตอนผู้มีบุญเยอะ ๆ บังเกิดขึ้น

เพราะฉะนั้น ของเราเพียงสองพันกว่ารูป ถือว่าเป็นแค่จุดศุขนิยามซึ่งไม่ค่อยจะนิยมเท่าไรเลย เพราะความนิยมของหลวงพ่อยากให้บวชกันเยอะ ๆ แล้ววันสุดท้ายของชีวิตในสังสารวัฏ เมื่อภารกิจเสร็จแล้วบวชกันทั้งหมดเลยนะ ตอนนั้นผู้หญิงจะไม่มี จะหวนกลับคืนไปสู่สภาวะเดิม ปรับปรุงโครงสร้างใหม่ของกายและใจให้เข้าสู่สภาวะเดิมซึ่งเมื่อไรไม่ทราบ

มหาปวารณา

เราได้ปวารณากันไปเรียบร้อยแล้ว นอกเหนือจากเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงมีพุทธบัญญัติไว้ การปวารณาจะเป็นประโยชน์สำหรับตัวเรา เหตุที่มีการปวารณาซึ่งกันและกันก็เพราะว่าทุกคนมีเชื่อมานะทิฐิ คือ นอกจากเตือนตัวเองไม่ค่อยจะได้แล้ว ใครเตือนก็ไม่ได้ด้วย ซึ่งมันอันตราย

เพราะการมาบวชเรามีวัตถุประสงค์ที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ จากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร คือต้องการความบริสุทธิ์หมดจดจากการประพฤติพรหมจรรย์ ทีนี้ถ้าเรา

ไม่ปวารณากัน ตัวทิวฐิमानะจะมาดบังความรักและปรารถนาดีของ
เพื่อนสหธรรมิกที่จะแนะนำให้เราได้บรรลุเป้าหมายที่ตั้งใจมาบวช
ในคราวนี้ จากการได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า จะทำไม่ถูกหลักวิชา
ตามคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นอันตรายต่อชีวิตของเพศ
สมณะ ก็จะสูญเสียเวลาเปล่าในการมาบวช

เพราะฉะนั้น ถ้าปวารณาไว้ เท่ากับเราเปิดช่อง เปิดโอกาสให้กับ
ตัวเอง ให้ผู้อื่นได้มาเป็นกัลยาณมิตรให้กับเรา คอยชักชวน ตักเตือน
แนะนำด้วยความรักและปรารถนาดี เพื่อเราจะได้มีสติหันกลับมาทบทวน
ตัวเองว่า เราได้ทำถูกต้องตามพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ไหม จึงให้มีโอกาสอันนี้ขึ้นมา

สำหรับผู้ที่ไม่อาวโส มีพรรษาน้อยกว่ากันแต่ แม้เป็นสิ่งที่ยากแต่ก็ยัง
ง่ายกว่าผู้ที่เป็นกันเฒ่าปวารณา เพราะว่าผู้ที่เป็นกันเฒ่าซึ่งบวชมาก่อน ที่
เรียกว่าแก้วตดนี้ ก็มักจะดื้อ สอนตัวเองไม่ได้ ใครแนะนำก็ไม่ค่อยจะได้

ก็จะอาศัยช่วงวันมหาปวารณานี้ปวารณาซึ่งกันและกัน เปิดโอกาสให้ซึ่งกันและกันว่า ได้เห็นพฤติกรรมก็ดี ได้ยินข่าวใครมาเล่าสู่กันฟังก็ดี หรือสงสัยก็จะได้มาซักถามกันก่อน ด้วยความรักและปรารถนาดีว่าเป็นอย่างนั้นไหม ทำอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าทำก็โปรดไปทบทวนคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และปรับปรุงแก้ไขใหม่ อาจจะเตือนโดยตรงหรือเตือนโดยอ้อม บางจังหวะก็ต้องเตือนตรง ๆ บางจังหวะก็ต้องพูดอ้อม ๆ ในสภาวะที่ผู้ฟังยังไม่พร้อมก็จะแนะนำกันโดยอ้อม เพื่อประโยชน์สุขของท่านนั้น นี่ก็เป็นเรื่องที่มีความสำคัญมากสำหรับวันมหาปวารณาใจยิ่งบริสุทธิ์บริบูรณ์มากเท่าไร ก็จะยิ่งใกล้เป้าหมายเท่านั้น เพราะฉะนั้นเรามาวบชาก็เพื่อวัตถุประสงค์นี้

สิ่งที่สำคัญคือการปฏิบัติธรรมก็ต้องปฏิบัติธรรมกันต่อ นี่เป็นประจักษ์ผลหมายใจเข้าออกของเรา เพื่อตัวของเราเองเป็นหลัก และโดยอ้อมก็เพื่อชาวโลกทั้งหลาย

อานิสงส์กฐินตามธรรมวินัย

๑. **เที่ยวไปโดยไม่ต้องบอกลา** เที่ยวในที่นี้ คือ เที่ยวแสวงหาที่วิเวกเพื่อบำเพ็ญสมณธรรม เพื่อความบริสุทธิ์บริบูรณ์ของตัวเรา เมื่อได้พิจารณาแล้ว ได้อานิสงส์การอยู่จำพรรษา อานิสงส์กฐินแล้ว เราก็ไปแสวงหาที่ปลีกวิเวกทำความเพียรได้ ก็เป็นที่ยอมรบกัันในธรรมวินัย แต่ในแง่ปฏิบัติจริงในยุคของเรา ควรจะต้องบอก เพราะว่าเผื่อมีอะไรจะได้ช่วยเหลือเกื้อกูลกันได้ทัน

๒. **เที่ยวไปโดยไม่ต้องถือไตรจีวรครบสำหรับ** ก่อนที่จะได้รับอานิสงส์นี้ไปไหนต้องครบชุดนักรบ มีผ้า ๓ ผืน คือ จีวร สังฆาฏิ สบง ต้องให้ครบ แต่พอได้อานิสงส์นี้ ไม่ครบก็ได้ ให้มีภาระเบาที่สุด เพื่อตัวเราจะได้ไม่มีเครื่องกังวลใจ ส่วนรายละเอียดไปศึกษานะลูกนะ เพื่อตัวของเราจะได้ปฏิบัติได้ถูกต้อง เราจะได้มีความสุขในเพศสมณะ

๓. **ฉันคนโภชนและปริมปรโภชนได้** คือ ฉันเป็นวงได้ แต่อย่าคุยนอกเรื่อง ให้คุยเรื่องธรรมะ เพื่อใจจะได้วนเวียนอยู่ในธรรมะ ใจจะได้หยุดนิ่งได้ง่าย ไม่ฟุ้งซ่าน

๔. **เก็บอดิเรกจีวรไว้ได้ตามปรารถนา** อดิเรกจีวร คือ จีวรที่เกิน ๓ ผืน เพราะปกติท่านให้มีบริขารน้อยสุด จีวรน้อยสุด คือ จำลองแบบมาจากพระนิพพาน พระนิพพานท่านไม่มีผืนที่ ๔ นะ ยังมีน้อยชิ้นเท่าไรเครื่องกังวลก็น้อย ไม่ต้องดูแลรักษา ไม่ต้องเสียอารมณ์เวลาหายไปหรือฉีกขาด จึงกำหนดให้มีน้อย แต่อานิสงส์ข้อนี้ คือ ถ้ามีมาเพิ่มก็เก็บรักษาได้ ซึ่งปกติเราจะเก็บไว้เป็นส่วนกลางนะ

๕. จีวรที่เกิดขึ้นอีกเป็นของพระที่จำพรรษาในวัดนั้น ๆ ทั้งหมด

นี่ก็ใกล้วันกฐิน ปีนี้ตรงกับวันอาทิตย์ที่ ๒ พฤศจิกายน ที่จะถึงนี้ ในช่วงนี้เราทำความบริสุทธิ์กันให้ดี เพราะว่าประธานกฐินปีนี้ เป็นพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายที่เราไปกราบอาราธนา ท่านเป็นหลักเป็นประธานกฐินเป็นครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

กว่าจะถึงวันนั้น อยากให้ลูกทุกรูปทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจกัน ให้ดีเพื่อตัวของเรา และเพื่อเทิดพระคุณให้ความสำคัญสูงส่ง แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้เป็นประธานกฐินในปีนี้ ลูกทุกรูปไปทำความละเอียดไว้ให้ใจใส ๆ ให้ใจบริสุทธิ์หยุดนิ่งในกลาง ให้เข้าถึงพระธรรมกายในตัว จะได้ถูกหลักวิชา และถูกใจพระเดชพระคุณหลวงปู่ ท่านด้วย ตลอดชีวิตของท่านเกิดมาเพื่อการนี้ นี่เป็นเรื่องที่สำคัญมาก ๆ

สำหรับมหาทานบารมีที่ลูกทุกรูปนำมาถวายสร้างมหาทานบารมีในวันนี้ ก็ขอให้มหาทานบารมีนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้ลูกทุกรูป มีความบริสุทธิ์บริบูรณ์ในการประพฤติพรหมจรรย์ ให้ได้เข้าถึงวิชาธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้องร่องรอยตรงไปตามความเป็นจริง ให้มีรู้มีญาณแม่นยำ บริสุทธิ์ บริบูรณ์ ให้มีบุญพิเศษที่จะไปปฏิบัติศาสนกิจที่หลวงพ่อกะและหมู่คณะได้มอบหมายเอาไว้ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้บุญจากพระนิพพานปกปักรักษาตลอดวันตลอดคืน ตลอดเวลาทุกอนุนานาที่ จงทุกประการเทอญ ๐

ธรรมกายคือเป้าหมายชีวิต

ภารกิจปราบมาร

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๐

เราได้ทำปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็ขอให้กฎวัตรประสงค์ของการปวารณา วัตรประสงค์หลักก็คือ การให้โอกาสทำหน้าที่กัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน ในกรณีที่ได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกท่านใดท่านหนึ่ง มีข้อวัตรปฏิบัติที่จะทำให้ไม่ได้บรรลุวัตรประสงค์ของการมาบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ไม่ว่าด้วยเหตุอันใดก็ตาม ก็จะมีโอกาสได้แนะนำตักเตือนกันได้โดยธรรม ด้วยความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนสหธรรมิกอย่างแท้จริง เพื่อจะได้หันกลับมาพิจารณาตนเอง ได้สติ เกิดความสลัดใจ เกิดธรรมสังเวช หันกลับมาปรับปรุงตัวของตัวเองให้เป็นพระแท้ ได้บรรลุวัตรประสงค์ของการมาบวช

เหตุที่ต้องมีการปวารณา

ที่ปวารณากันอย่างนี้ เพราะโดยปกติของปุถุชนคนมีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ ไม่ว่าจะเป็นคนคู่หรือบรรพชิตก็ตาม โดยทั่วไปสามารถอดทนต่อดินอากาศฟ้าและทุกสิ่งได้ แม้เข้าสู่สมรภูมิรบก็สามารถอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก เสี่ยงภัยขนาดเอาชีวิตเป็นเดิมพันก็อดทนกันได้ แต่สิ่งหนึ่งที่อดทนได้ยาก คือ ไม่สามารถอดทนต่อคำแนะนำตักเตือนอบรมสั่งสอนกันได้ มันจะเกิดมีมานะทิฐิขึ้นมา กิเลสตระกูลนี้จะฟูขึ้นมา นี่เป็นเรื่องแปลกแต่จริง และก็เกิดขึ้นทุกยุคทุกสมัย เพราะฉะนั้นการปวารณาจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง

ระหว่างที่ออกไปบำเพ็ญสมณธรรมตามป่าตามเขา คำว่า “อยู่ตามลำพังให้ระวังความคิด อยู่กับมิตรให้ระวังวาจา” นี่เป็นเรื่องจริงแท้ทีเดียว บางที่เกิดกามวิตกกระสันที่จะลี้ก จะด้วยเหตุอันใดก็ตาม เมื่อเพื่อนภิกษุได้ข่าว ก็จะอาศัยความเอ็นดู ความรัก ความปรารถนาดี เดินทางไปเป็นกัลยาณมิตรให้ เตือนสติให้เห็นโทษภัยของกามวิตกนั้น จะได้หวนกลับคืนมาสู่มโนปณิธานดั้งเดิมของตน หรือเกิดเหตุกระทบ กระทั่งกันด้วยเหตุอันใดอันหนึ่งก็ตาม ก็จะได้มาพูดคุยให้เข้าใจกัน ให้อภัยกัน ให้รักและสามัคคีกันอย่างนี้ เป็นต้น จึงมีความจำเป็น จะต้องมีการปวารณากันในวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาาร่วมกัน ก่อนที่จะแยกย้ายกันออกไปบำเพ็ญสมณธรรม

วันนี้ เราได้ปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ก็อย่าให้เป็นเพียง ธรรมเนียมปฏิบัติ อยากให้เป็นสิ่งที่มีความตั้งใจจริง ด้วยความรัก และปรารถนาดีต่อเพื่อนสหธรรมิกที่แท้จริง เพราะเราอยู่ร่วมกันเป็น หมู่คณะใหญ่ ปีนี้พระภิกษุจำพรรษาถึง ๘๖๒ รูป ก็ยังไม่ทราบว่ามีวัดอื่นมีพระภิกษุมากกว่านี้ไหม ก็ถือว่าเป็นจำนวนมากทีเดียว และมีสามเณรจำนวน ๒๗๑ รูป รวม ๑,๑๓๓ รูป

การอยู่ร่วมกันอย่างนี้ มันมีเหตุที่จะกระทบกระทั่งกันได้ง่าย จะด้วยเหตุอะไรก็ตาม จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม หรือมีข้อวัตร ปฏิบัติที่แตกต่างจากหมู่คณะ หรือด้วยอำนาจอกุศลเข้าสิงจิต ทำให้ มีความคิด คำพูด หรือการกระทำที่ออกนอกกลุ่มนอกทาง ก็จำเป็นต้อง แนนัดักเตือนกัน ด้วยความรักและปรารถนาดีดังกล่าว เพราะฉะนั้น ก็ขอให้ เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ไม่ใช่ปวารณาไปตามธรรมเนียมเท่านั้น

เพราะเราต้องอยู่ร่วมกันและต้องทำงานกันไปเป็นทีม มโนปณิธานของเราจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ซึ่งเป็นมโนปณิธานที่ยิ่งใหญ่ มีแต่หมู่คณะของเราเท่านั้น ที่มีพระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย เป็นผู้นำที่มุ่งไปสู่ในเส้นทางนี้ ซึ่งแม้จะเป็นเส้นทางเอกสายเดียว แต่หนทางนั้นยาวไกลยังไม่มีใครไปถึงเลย และไม่ถึงก็ไม่ได้ ไม่ถึงก็ยังคงตกเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารกันอยู่ อาจจะหลุดพ้นจากกรอบวิชาของความ เป็นบ่าวเป็นทาสในภพ ๓ ได้ในระดับหนึ่ง ไปสู่อายตณนิพพานถอดกาย

แต่ถ้าหากว่า มีความรู้ได้อย่างลึกซึ้งด้วยวิชชาธรรมกาย ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ก็ยังค้นพบว่า มันหลุดแค่ภพ ๓ แต่ยังติดอีกกรอบหนึ่ง ถึงแม้ว่าตรงนั้นจะเป็นเอกันตบรมสุข ไม่ต้องกลับมาเวียนว่ายตายเกิดในภพ ๓ แต่กรอบนั้นก็ยิ่งขยายใหญ่และกว้างออกไปละเอียดลึกซึ้งมาก มีผู้ที่อยู่ฉากหลังในนิพพานลับ ๆ นั้น บังคับปกครองกันอยู่ จนกระทั่งไปถึงนิพพานไม่ถอดกายโน่น ก็ยังอยู่ในกรอบวิชา แต่ขยายกว้างขึ้น ละเอียดขึ้น แปลว่า ยังไม่ได้หลุดพ้นกันอย่างแท้จริงเลย ซึ่งเป็นสิ่งที่มีอยู่ในบทเทศน์ของท่านว่า เรื่องการปราบมารนั้น ตลอดแสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นิพพานถอดกาย ไม่มีใครรู้เรื่องเลย นี่ท่านกล่าวยืนยัน นี่ถือว่าเสี่ยงมากต่อการกล่าวอวดอุตริมนุสธรรม แต่ว่าเป็นสิ่งที่ท่านค้นพบขึ้นมา บอกให้เฉพาะผู้มีบารมีแก่ ๆ มีธาตุธรรมแก่ ๆ มีธาตุธรรมพิเศษได้รับทราบ ได้ฝากประโยชน์ไว้ในบทเทศน์ สำหรับผู้ที่มีธาตุธรรมพิเศษซึ่งอยู่ในยุคนี้ หรือผู้ที่มาในภายหลังที่ตกขบวนมาไม่ทันท่าน

คนอื่นฟังอาจจะฟังผ่าน ๆ หรือคิดด้วยจิตที่เป็นอกุศล แต่ผู้ที่มีธาตุธรรมพิเศษจะมีความคิดแตกต่างจากบุคคลเหล่านั้น ฟังพิจารณา

ใคร่ครวญแล้วก็จะลงมือปฏิบัติเพื่อที่จะไปศึกษาเรียนรู้ในสิ่งที่ท่านกล่าวเอาไว้ นั่นว่าเป็นจริงแค่ไหน และในที่สุดก็จะมีผู้ที่มีธาตุธรรมมีบาร์มีแก๊ว เป็นพิเศษรับทราบได้ว่า สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นความจริง แปลว่า ไม่ไปถึงที่สุดแห่งธรรมนั้นไม่ได้ ถ้ายังไม่ถึงก็ยังคงเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารทั้งสิ้น หมายถึงว่า ยังไม่บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ที่แท้จริง แต่การจะไปถึงตรงนั้นได้ จะไปตามลำพังไม่ได้ ต้องไปกันเป็นทีม และทีมนั้นต้องมีความรู้ ความบริสุทธิ์ ความละเอียดเท่าเทียมกันทั้งทีม

ด้วยเหตุนี้ เราจึงจำเป็นจะต้องมีความรักสามัคคีกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน ต้องแนะนำตักเตือนกันได้ เพื่อที่จะประคับประคองกันไปถึงจุดหมายปลายทางดังกล่าวนั้น การแนะนำตักเตือนเป็นสิ่งที่สำคัญ เพื่อเราจะได้ไม่ประมาท ไม่ชะล่าใจในการดำเนินชีวิต จะได้รับขนขวายในการสละสภาวะธรรมของตัวเราให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ไปถึง ณ ตรงนั้นให้ได้ มันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวเราเลย

วันนี้เรารู้ได้ในระดับหนึ่ง ยังไม่รู้ลึกซึ้ง เพราะมีผลการปฏิบัติที่แตกต่างกัน บางรูปก็ละเอียดมาก บางรูปก็ละเอียดปานกลาง บางรูปก็ละเอียดน้อย แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านก็บอกหลักวิชาเอาไว้ คือ การทำใจหยุดใจนิ่ง เมื่อใจหยุดใจนิ่งละเอียดบริสุทธิ์ก็ไปถึงธรรมกายในตัว ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย มีความรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดได้มากขึ้น ก็จะเข้าใจกันตอนนั้น และเมื่อทุกคนทำอย่างนี้ ความบริสุทธิ์ ความรู้แจ้งเห็นแจ้งก็จะเกิดขึ้นกับตน เมื่อเกิดขึ้นกับตนแล้วก็จะเข้าใจในสิ่งที่ท่านพูดฝากทิ้งเอาไว้

ทั้งหมดนี้ทำเพื่อตัวของเราเองและเพื่อภาพรวม ก็คือหลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามารทั้งหมด เพราะฉะนั้นความรักและสามัคคีกันเป็นทีม ทั้งรักตัวเองและรักหมู่คณะ รักที่จะศึกษาเรียนรู้ อยู่ร่วมกันอย่างผาสุก ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ผูกใจให้หยุดนิ่งให้เข้าไปถึง ณ จุดตรงนั้นให้ได้จึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง

แต่ว่าในปัจจุบันนี้เรามีทั้งงานหยาบและงานละเอียด งานหยาบที่เราต้องทำก็มีอยู่ งานละเอียดเพื่อส่วนตัวของเราก็มีอยู่ จะไปถึงตรงนั้นได้อย่างง่าย ๆ นั้น เราจะต้องแบ่งเวลาเพื่อทำความละเอียดด้วยตัวของตัวเอง จนกระทั่งถึงจุดที่จะออกไปทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างต่อเพื่อนมนุษย์ ให้เพื่อนมนุษย์ทั่วโลกได้รับทราบว่า ในตัวนั้นมีธรรมกายอยู่ เมื่อรูว่ำนั่นคือวัตถุประสงค์ของชีวิต เข้าใจว่าคนเราเกิดมาทำไม อะไรคือเป้าหมายชีวิต และจะไปถึงเป้าหมายชีวิตนั้นได้อย่างไร ก็จะเป็นเครื่องสนับสนุนให้อีกทีมหนึ่งที่มีภารกิจทำความละเอียดเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมอย่างเดียวทำงานได้สะดวกขึ้น เพราะไม่มีอุปสรรคในระดับหยาบ เนื่องจากมวลมนุษยชาติได้เข้าถึงธรรมกายในตัวแล้ว ก็จะเข้าใจเป้าหมายของชีวิต รู้วัตถุประสงค์ของชีวิต ก็จะไม่เป็นอุปสรรคในการทำงานละเอียดของอีกทีมหนึ่ง นอกจากไม่เป็นอุปสรรคแล้ว ยังช่วยส่งเสริมสนับสนุนแล้วก็ทำกันไปทั้งหมดพร้อม ๆ กัน

ดังนั้น ความรักและความสามัคคีกันในหมู่คณะจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง การปวารณากันในวันนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการนี้ ให้อยู่ร่วมกันอย่างผาสุก และทำงานทั้งหยาบทั้งละเอียดให้สอดคล้องเกื้อกูลกัน เป็นหนึ่งเดียวกันได้

มหาปวารณา

เมื่อเราปวารณากันแล้ว ก็ทำให้ญวัตถุประสงค์ของการปวารณา ไม่ใช่แค่กล่าวคำภาษาบาลี หรือทำไปตามธรรมเนียมปฏิบัติเท่านั้น กาลเวลาที่ผ่านมา ทุกปีก็มีวันมหาปวารณาแล้วก็ปวารณากันมาตลอด แต่ว่าในแง่การปฏิบัติจริง ๆ นั้น เรายังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เวลาแนะนำตักเตือนกันก็มักจะขุนมัว กระทบกระทั้งกัน เพราะฉะนั้นงานที่ผ่านมาจึงล่าช้า แปลว่า เราสูญเวลาเปล่าสำหรับการมาเกิดเป็นมนุษย์ แยกไปทุกวัน ใกล้ความตายไปทุก ๆ วัน แต่งานยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ เพราะความรักและสามัคคีของเรายังไม่สมบูรณ์ ยังมีการกระทบกระทั้งกันอยู่ นี่คือวันวานที่ผ่านมา

นับจากวันนี้ไปก็ขอให้แตกต่างจากวันวานที่ผ่านมาที่แม้ปวารณากันแล้ว แต่ในแง่การปฏิบัติแล้วตักเตือนกันไม่ได้ ก็ขอให้วันนี้เป็นต้นไปอย่าได้เป็นอย่างนั้น อย่าให้พรรษานี้ผ่านไปเปล่า ๆ จากวันนี้ถึงวันสุดท้ายของชีวิต เหลือเวลานิดเดียว เวลามันสั้นเหลือเกิน ความแข็งแรงของกายมนุษย์มีจำกัด แต่งานเรายังมีอีกมาก หากเราไม่รีบรักและสามัคคีกันแล้วจะไปถึงจุดหมายปลายทางได้อย่างไร จะอยู่ร่วมกันอย่างผาสุกได้อย่างไร

เพราะฉะนั้น ก็ขอให้นับจากวันนี้เป็นต้นไป ให้เราสามารถทำหน้าที่เป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกันให้ดีที่สุด คือเป็นกัลยาณมิตรให้กับตัวของเราเอง สอนตัวเราเองได้ จนกระทั่งมีข้อวัตรปฏิบัติเป็นที่น่าเลื่อมใสต่อตนเอง และในหมู่เพื่อนสหธรรมิกรวมทั้งญาติโยมทั้งหลาย เมื่อเรามีความเลื่อมใสในตัวเอง มีความปิติและภาคภูมิใจในตัวเอง

ที่เรามีข้อวัตรปฏิบัติบริสุทธิ์บริบูรณ์ได้ ถ้าหากเราเป็นอย่างนี้ได้ เราแทบไม่ต้องพึ่งพาให้เพื่อนสหายมิกมาแนะนำตักเตือนเราเลย ทั้ง ๆ ที่ปวารณากันอยู่เนี่ยแหละ เพราะถ้าต่างคนต่างเตือนตัวเองได้ การอยู่ร่วมกันก็จะผาสุก แม้มีโอกาสพลาดพลั้งก็น้อยมาก

เรายังไม่ชนะพญามารก็จะมีบางช่วงที่อกุศลเข้าถึงจิต จิตหยาบเกิดการกระทบกระทั่งกัน ซึ่งมันก็มีโอกาสพลาดพลั้งได้ แต่ก็ต้องให้โอกาสเพื่อนสหายมิกแนะนำตักเตือนเราได้โดยธรรมด้วยความรักและปรารถนาดี แล้วหันมาพิจารณาตัวเรา ถ้าผิดจริงก็แก้ไขเสีย ขอบอกคุณเขา อย่าไปขุ่นมัว แต่ถ้าเป็นความเข้าใจผิดหรือเข้าใจถูกในระดับหนึ่งที่ไม่สมบูรณ์ก็ให้อภัย เรื่องก็จะจบง่าย ๆ แค่นั้นเอง

เพราะฉะนั้น ก็หวังว่าวันมหาปวารณานี้ เป็นวันที่ดีสำหรับลูก ๆ ทั้งหมดที่มาอยู่ร่วมกัน ที่จะทำหน้าที่เป็นผู้ให้แสงสว่างกับตัวเราเอง และต่อเพื่อนมนุษย์ ได้เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีตรงนี้

ไม่ได้ตายเถอะ

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของพรรษา เราจะต้องรักษาอีก ๑ ราตรี อย่าเพิ่งไปค้างคืนที่ไหน อย่าเพิ่งไปทำกิจอะไร พรรษานี้เป็นพรรษาแห่งการทะลุเป้าเข้าถึงธรรม เราต้องทำภารกิจทั้งสองนี้ให้บรรลุให้ได้ โดยเฉพาะการบำเพ็ญสมณธรรม นี่เป็นทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวมด้วย ส่วนตัวก็คือ เราจะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงธรรมให้ได้ ถ้าเราเข้าถึงได้ คนอื่นก็จะเข้าถึงตามเราด้วย เมื่อเราสว่าง คนอื่นก็จะสว่างตาม

โดยเฉพาะราตรีนี้ ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ควรจะเป็นวันสว่าง
ของเรา เวลาที่มีเหลือเฟือ ถ้าเราได้ศึกษาประวัติของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ เราจะพบว่า ท่านใช้เวลาแค่ ๑ ราตรีในคืนวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ
เดือน ๑๐ ในกลางพรรษา ตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยว ไม่ได้ตายเถอะ
และในที่สุดใจท่านก็หยุดนิ่งแล้วเข้าถึงธรรมกายในตัวได้ วันนี้ก็เป็
นวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เช่นเดียวกัน ต่างแต่ว่าเป็นเดือน ๑๑ ห่างกัน ๑ เดือน
วันนี้ควรจะเป็นวันสว่างสำหรับลูกทุกรูป ที่จะใช้วันนี้ให้เป็นประโยชน์
และเป็นประวัติศาสตร์ชีวิตอันงดงามแก่ตัวเรา ในการทำความเพียรกัน
อย่างเต็มที่ ให้ตั้งใจนั่งธรรมะกันให้ดี พรุ่งนี้เป็นวันออกพรรษาเรา
จะจะได้มีความปิติสุขที่เราได้บรรลุธรรมกาย และจะได้เป็นเนืองนิตย์ให้แก
มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

การเข้าถึงธรรมนั้นเรารู้หลักวิชชากันอยู่แล้ว เหลือแต่ทำความ
เพียรให้ถูกต้องและทำอย่างสม่ำเสมอ ถ้าเราปล่อยวางทุกอย่างได้
จริง ๆ ไม่ผูกพันในคนสัตว์สิ่งของใด ๆ เลย ทำใจให้ใส ๆ ให้หยุดนิ่ง
อย่างเบาสบาย อย่างถูกหลักวิชาอย่างเดียวกันนั้น ในที่สุดก็จะสามารถ
บรรลุธรรมได้ เพราะฉะนั้นคืนนี้ก็ขอให้เป็นคืนสว่างของลูกทุก ๆ รูป

วันนี้ หลวงพ่ออนโมทนาสาธุการสำหรับผู้ทีสวดพระปาฏิโมกข์ได้
ได้สร้างมหาทานบารมี และได้ประกอบพิธีกรรมมหาปวารณาอันยิ่ง
ใหญ่ร่วมกัน ก็ขออานุภาพแห่งบุญนี้เป็นเครื่องสนับสนุนให้ลูกทุกรูป
สมปรารถนา มีใจหยุดใจนิ่ง ให้ใจใสสะอาดบริสุทธิ์ ได้บรรลุธรรมกาย
ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ได้ปราบมารด้วยกันนะลูกนะ ☺

กิจสำคัญของ **เพศบรรพชิต**

วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๙

โอร่าทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๙

วันมหาปวารณา ธรรมเนียมปฏิบัติที่สำคัญ

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา ซึ่งเราต้องรักษาอีก ๑ ราตรีจึงจะครบพรรษา ตามพระธรรมวินัย ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เป็นวันสิ้นสุดของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน การทำมหาปวารณานั้น จะทำระหว่างพระเถระกับพระอาวุโสทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นพระชรามากหรือน้อย เพื่อเปิดโอกาสให้กับพระทุกรูปได้เป็นกัลยาณมิตรให้กันและกัน เพื่อช่วยประคับประคองกันไปถึงฝั่งของพระนิพพาน และถวักวัตถุประสงค์ของการมาบวชในครั้งนี่ว่า

ถ้าใครได้ยิน ได้เห็น หรือสงสัยในข้อวัตรปฏิบัติอันใดของเพื่อนสหธรรมิก ไม่ว่าจะมีความชราหรือพรรษาน้อยก็ตาม ให้อาศัยจิตที่ประกอบไปด้วยเมตตา รักและปรารถนาดีต่อเพื่อนสหธรรมิกนั้น ตักเตือนได้โดยธรรม โดยไม่มีความขุ่นเคืองใจกันแม้แต่น้อย กลับชอบคุณที่ต่างเป็นกัลยาณมิตรให้กันและกัน เหมือนซุ้มทรัพย์ให้ได้รับประโยชน์สุข คือการได้มาบวชอยู่ในร่มเงาของพระพุทธศาสนาและประคับประคองกันไปสู่ฝั่งพระนิพพาน

ตั้งแต่สมัยพุทธกาลเมื่อถึงวันออกพรรษา ภิกษุก็จะปลี giro แยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม แสวงหาที่รื่นรมย์ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง ลอมฟาง โคนไม้ ป่าช้า ป่าชฎ สถานี่ต่าง ๆ ตามจริตอัธยาศัยของแต่ละรูป เพื่อที่จะบำเพ็ญสมณธรรม สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์

การปวารณานี้มีเพื่อให้ได้แนะนำตักเตือนกัน แม้เพื่อนสหธรรมิกจะอยู่ห่างไกลกัน แต่ด้วยความรักและห่วงใย เมื่อทราบข่าว ได้ยิน หรือสงสัยก็จะชวนขวยไปหา เพื่อทำหน้าที่ให้ได้บรรลุเป้าหมาย

ที่ต้องมีการปวารณากัน ก็เพราะธรรมชาติมนุษย์นั้นมีความอดทนต่อดินฟ้าอากาศ หนาวร้อน อ่อนแอได้ แต่อดทนต่อการตักเตือนสั่งสอนไม่ได้ เพราะมีมานะทิฐิ แม้เราจะไม่ถูกต้อง แต่ก็อดที่จะขัดเคืองขุ่นมัวไม่ได้ ทำให้ใจหมอง และเป็นเหตุให้เกิดมโนทุจริต วจีทุจริต กายทุจริต เกิดการร้าวฉานผูกเวรกันเป็นวิบากกรรมกันไปอีก

เพราะฉะนั้น การปวารณาจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก จะต้องรักษาธรรมเนียมปฏิบัตินี้เอาไว้ แต่ในแง่ของความเป็นจริง เมื่อเราได้มาอยู่ร่วมกัน เราก็คงวัดดูประสงค์เดิมของการมาบวช คือการทำพระนิพพานให้แจ้ง สลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ นอกเหนือจากนั้นเรายังมีภารกิจมากมายเกี่ยวกับงานพระศาสนา ที่เราได้รับมอบหมายจากหลวงพ่อกับหมู่คณะ งานที่ทำส่วนมากเป็นงานที่ทำให้จิตใจเรามั่นหยาบ ไม่ค่อยจะละเอียด แล้วยิ่งถ้าเราไม่ได้ให้โอกาสตนเองบำเพ็ญสมณธรรมให้ต่อเนื่องทุกวัน ฐานรองรับความสุขของใจ กำลังใจก็ไม่เกิดขึ้น โอกาสที่จะเกิดการกระทบกระทั่งกันมีสูง เพราะฉะนั้นการทำปวารณากัน เราอย่าทำเพียงแค่ธรรมเนียมปฏิบัติ แต่ควรทำด้วยหัวใจ ด้วยความรักและปรารถนาดีต่อกันอย่างแท้จริง

พวกเรามีภารกิจหยาบที่แตกต่างจากที่อื่นเขาทำกัน และงานก็ขยายไปเรื่อย ๆ ให้ถือว่าการทำปวารณากันในวันนี้ คือ สัญญาใจที่เราได้ตกลงกันไว้ว่า หากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า จะทำไม่ถูกต้องตาม

ธรรมวินัย หรือเกี่ยวกับเรื่องงานการต่าง ๆ เราจะอนุญาตให้ตักเตือนได้ โดยเราจะไม่ขุ่นมัว ไม่ขัดเคืองใจ

ผู้ที่ตักเตือนหรือแนะนำผู้อื่นก็ต้องดูจังหวะ โอกาส ความเหมาะสม กาลเทศะ และอารมณ์ของเขาด้วย ต้องเป็นข้อมูลที่แท้จริง พูดไปแล้ว เกิดประโยชน์ต่อท่านผู้นั้น ต่อหมู่คณะส่วนรวมถึงจะแนะนำ ส่วนผู้ที่ได้รับการตักเตือนก็ต้องทำใจให้หนึ่ง ๆ รับฟังไว้ด้วยดี ด้วยใจที่สงบ อย่าให้สูญเสียความสงบของใจ พิจารณาดูว่าเรื่องที่เขาสอนนั้นจริงไหม ถูกต้องไหม ถ้าเป็นเรื่องจริงเราก็กต้องแก้ไข ถ้าสมมติว่า เรื่องนั้นจริงบ้าง ไม่จริงบ้าง เพราะข้อมูลคลาดเคลื่อน ก็ให้อภัย ไม่ถือสา และขอโอกาส ชี้แจงให้เหตุผล แต่อย่าให้เป็นการถกเถียงกัน จนเป็นเหตุให้เกิดการ ร้าวฉาน ทะเลาะเบาะแว้ง เมื่อเราชี้แจงแล้วก็ต้องรับฟังซึ่งกันและกัน โดยมุ่งประโยชน์สุขของเรา ของผู้ที่เตือน ของหมู่คณะ และของงาน พระศาสนา

ถ้าทำอย่างนี้ได้ หมู่คณะของเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เวลาปฏิบัติ ธรรมใจจะไม่ฟุ้ง ไม่ขัดเคือง นิเวศน์ซึ่งเป็นเครื่องกั้นจิตให้ไม่สว่างจะ เข้ามาครอบงำเราไม่ได้ ใจเราก็จะใส ซึ่งเป็นต้นทางแห่งการเข้าถึงพระ รัตนตรัยในตัว ถึงพระธรรมกาย และก้าวไปสู่การศึกษาวิชาธรรมกาย ดังที่เราได้ตั้งใจปรารถนาเข้ามาสู่หมู่คณะ

เนกขัมมบารมีกับการกิจปราบมาร

หลวงพ่อบุญบ่อ้อย ๆ ว่า การที่เราอยู่ร่วมกันไม่ใช่ของใหม่ เป็น ภาพเก่าที่เราทำซ้ำมาติดกันมาอย่างต่อเนื่อง บางรูปมาอยู่ร่วมกันอย่าง สม่่าเสมอ บางรูปก็ไม่สม่่าเสมอ ขึ้นอยู่กับการดำเนินชีวิตว่า ประมาท

หรือไม่ประมาท การสร้างบารมีในเพศสมณะ ถ้าเราไม่ประมาท การมาอยู่ร่วมกันในเพศนี้ก็ต่อเนื่อง ซึ่งก็จะเป็นเนกขัมมบารมี และบารมีอื่น ๆ ของเรา เพราะฉะนั้นนี่เป็นภาพเก่าไม่ใช่ของใหม่ และเราจะต้องสร้างบารมีอย่างนี้ซ้ำ ๆ กันไปอีก

หลวงพ่อยากให้ลูกพระลูกสามเณรทุกรูปมีความปลื้มปิติและภาคภูมิใจในการที่เราได้มาสู่เพศของบรรพชิต ซึ่งเป็นเพศที่สูงส่ง เป็นเพศที่ดำเนินชีวิตได้ถูกต้องตามต้นบุญต้นแบบคือพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ผ่านขั้นตอนชีวิตของปุถุชนมาทุกระดับแล้ว ตั้งแต่ชีวิตระดับล่าง ระดับกลาง ระดับสูง สูงจนกระทั่งเป็นพระเจ้าจักรพรรดิ ท่านได้ข้อสรุปว่า เพศบรรพชิตหรือเพศนักบวชนี้เหมาะสมที่สุดในชีวิตของสังสารวัฏ ที่จะช่วยให้ปลอดภัยจากอภายภัยในสังสารวัฏ ให้อยู่เย็นเป็นสุข พ้นจากเครื่องพันธนาการของชีวิต เป็นเพศอันสูงสุดที่จะสร้างบารมีได้อย่างสะดวกสบาย เป็นที่เคารพสักการะของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย เป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย คือ พระสงฆ์ ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริงของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

โดยเฉพาะหมู่คณะของเรา มีภารกิจเกี่ยวกับเรื่องการปราบมาร ประหาณกิเลส มาร คือ ผู้ขวางในการทำความดี เป็นผู้ตั้งกฎเกณฑ์ กฎแห่งกรรมทุกกฎ ที่จะมาบังคับสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย ทั้งโอกาสโลก ขันธ์โลก สัตว์โลก ถ้าเรายังไปไม่ถึงที่สุด ไม่ถึงต้นตอของเขา เราก็ยังเป็นบ่าวเป็นทาสของเขายอยู่ เพราะว่ามารทำวิเศษบังคับเรามาก่อนนานแล้ว เราจึงอยู่ในฝ่ายที่แก้ไข ที่จะต้องสู้รบปรบมือกับพญามาร โดยอาศัยกายมนุษย์หยาบเป็นพื้นฐาน และเพศที่เหมาะสมที่สุดในการปราบมารก็คือเพศสมณะ เพราะไม่มีเครื่องพันธนาการของชีวิต

ไม่ได้ครองเรือน ไม่ต้องทำมาหากิน ทำมาค้าขาย ปลอดกังวล มีเวลา
ทำหยุดทำนิ่งได้สะดวกมากกว่าชีวิตของเพศฤๅษี

พระเดชพระคุณหลวงปู่ของเรา ท่านมีภารกิจเกี่ยวกับการ
ปราบมาร เราก็อยู่ในเส้นสายการสร้างบารมีในภารกิจนี้ เพราะฉะนั้น
เมื่อเราได้มาอยู่รวมกันในเพศของบรรพชิต เป็นพระเป็นเณรต้องมีความ
ปลื้มปิติและภาคภูมิใจ ต้องมีความทะนงอยู่ในตัวของเรา อย่าไป
เข้าใจผิดตามผู้ไม่รู้ ที่เขาพยายามจะเลี่ยมสอนให้เราเกิดความรู้สึกว่า
เพศนี้เป็นเพศที่ต่ำต้อยด้อยโอกาส

การบำเพ็ญสมณธรรมเป็นทั้งหมดของชีวิตสมณะ

การมาบวชอยู่รวมกันแล้ว ถ้าไม่ได้บำเพ็ญสมณธรรม ฝึกใจให้
หยุดให้นิ่ง เราจะไม่เกิดความรู้สึกปิติและภาคภูมิใจ เพราะไม่มีพื้นฐาน
ของใจที่หยุดนิ่งรองรับ ทำให้ดวงปัญญาของเราหย่อนไปที่จะเข้าใจ
สิ่งดี ๆ และกำลังใจที่จะทำดีให้ยิ่งขึ้นของเราจะตกต่ำ ดังนั้นการบำเพ็ญ
สมณธรรมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ขาดไม่ได้ ถือว่าเป็นทั้งหมดของ
ชีวิตในเพศบรรพชิต

ในพรพรรณี้ มีสิ่งที่น่าปิติยินดีในระดับหนึ่ง ที่มีพระภิกษุสามเณร
มาปฏิบัติธรรม ณ อาคารจตุมหาราชิกา ตามคำชักชวนของหลวงพ่อบ
มีเฉลี่ยประมาณ ๒๓๐ รูป หมุนเวียนกันมาปฏิบัติธรรมทุกคืนไม่ขาดเลย
และปฏิบัติได้ตรงตามกติกา ๔ ข้อ ที่ได้ตกลงกันไว้ มีจำนวน ๑๑๑ รูป
ที่ได้รับการประกาศเกียรติคุณ และรับดวงแก้วเป็นของขวัญที่ระลึกถึง
ข้อวัตรปฏิบัติที่เราตั้งใจดี แม้มีภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหมู่คณะ

มากมายก็ตาม ก็ยังสามารถบริหารเวลาได้ดี และให้ความสำคัญต่อการบำเพ็ญสมณธรรม

ความจริงแล้วสามารถทำได้ทุกรูป ดังนั้นต้องไปสำรวจตรวจตราดูตัวของเราเองให้ดีว่า ทำไมเราทำได้ไม่สมบูรณ์เหมือนเพื่อนสหธรรมิก ๑๑๑ รูป ในเมื่อวันคืนล่วงไป เราก็กว้างต่อประตูของพญามัจจุราช ความตายไม่มีนิมิตหมาย และการกระทำนั้นก็เกิดประโยชน์ต่อตัวของเราเองเป็นอันดับแรก ต่อหมู่คณะ ต่อพระพุทธศาสนา ต่อพุทธบริษัท ๔ ต่อเพื่อนมนุษย์ และเทวดาทั้งหลาย เรารู้อยู่ แต่ทำไมเรายังทำไม่ได้ อย่าง ๑๑๑ รูป ซึ่งกตีกาก็ไม่ยากอะไรมี ๔ ข้อ คือ

๑. มาปฏิบัติธรรมทุกวันตลอดช่วงเข้าพรรษา ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กรกฎาคม - ๓ ตุลาคม ในเวลา ๒๒.๐๐ - ๒๔.๐๐ น.

๒. มีเวลาปฏิบัติธรรมในแต่ละวันไม่น้อยกว่า ๑ ชั่วโมงขึ้นไป และต้องอยู่จนเลิก บูชาพระ กลับพร้อมกัน เพื่อสร้างต้นแบบของความเป็นทีม ธรรมเนียมนิบัติของพระอริยเจ้า ที่ไปเป็นทีม ทำเป็นทีม เข้าหลักของอภิธานิยธรรม

๓. วันอาทิตย์ร่วมกิจกรรมเต็มเวลา ตั้งแต่ ๒๐.๐๐ - ๒๓.๐๐ น. เพราะวันอาทิตย์เราจะมีเวลามากกว่าวันธรรมดา

๔. ส่งบันทึกผลการปฏิบัติธรรมเดือนละครึ่ง

ทั้ง ๔ ข้อ นี้ก็ไม่ได้ยาก อยู่ในวิสัยที่ลูกพระลูกเณรทุกรูปสามารถจะทำได้

ฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในยุคพุทธกาล

การบำเพ็ญสมณธรรมเป็นกิจสำคัญที่สุดของเพศบรรพชิต และเป็นความสำคัญของหมู่คณะเรา ทั้งสังฆมณฑลในตอนนี้ ข้อวัตรปฏิบัติของภิกษุสามเณรอ่อนแอลงไป จนกระทั่งทำให้ญาติโยมเสื่อมศรัทธาลง นี่คือสัญญาณความหายนะของพระพุทธศาสนา และยังมีสื่อโจมตีข้อผิดพลาดเล็กน้อยของพุทธบุตรบางรูป ทำให้กระทบภาพลักษณ์ของพระพุทธศาสนา กระทั่งศรัทธาของพุทธบริษัททั้ง ๔ ดังนั้นสังฆมณฑลทั่วโลกจึงต้องการพระเถระที่เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี เพื่อจะได้ดำเนินรอยตาม

เรายังไม่อาจกล่าวได้ว่า เราเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดี ที่สมบูรณ์ตามพระประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านตั้งศาสนาขึ้นมา แต่ถ้าหากเราทำได้ในระดับ ๑๑๑ รูปนี้ ก็พอเป็นกำลังใจ เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีสำหรับเพื่อนสหธรรมิกทั่วโลก ในภาวะที่พระพุทธศาสนาอ่อนแอลงเรามาเกิดในยุคนี้ เราควรจะทำให้พระพุทธศาสนาแข็งแรงขึ้น ทุกครั้งที่เรามาบังเกิดขึ้นในโลก

ในช่วงสั้น ๆ คือพุทธันดรที่ผ่านมา เราจะมาบังเกิดขึ้นหลังจากพุทธปรินิพพาน ในช่วงที่พระพุทธศาสนาอ่อนแอ เราจะมาอยู่ตรงรอยต่อตรงนี้ เมื่อพุทธันดรที่แล้ว เรามาบังเกิด ๒ รอบ เพื่อปฏิบัติภารกิจอีกภารกิจหนึ่ง คือ ปรามมาร และลงมาเพื่อฟื้นฟูศาสนาดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า รวมทั้งข้อวัตรปฏิบัติที่ถูกต้องของพระพุทธองค์ที่มีภารกิจภาคโปรดให้ฟื้นฟูขึ้น เพราะเราต้องอาศัยพระศาสนาของท่านบังเกิดขึ้นในเพศสมณะ แต่ละยุคที่ผ่านมาก็จะเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้น

เราได้มาเกิดแล้ว และบวชอยู่ในเพศของบรรพชิตแล้ว เราต้องฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้ย้อนยุคไปสู่ในสมัยพุทธกาล ฟื้นฟูข้อวัตรปฏิบัติธรรมวินัย ตามคำสอนดั้งเดิมให้ดีขึ้น เพื่อตัวเราเป็นอันดับแรก เพื่อหมู่คณะของเราจะทำงานได้สะดวก และเพื่อสังคมมวลหมู่จะได้ตื่นตัว

ขยายความสุขสู่ชาวโลก

เมื่อเทือกเถาเหล่ากอของพระแท้งเกิดขึ้น ญาติโยมก็จะได้ที่พึ่ง เพราะได้ต้นบุญต้นแบบที่เขาพร้อมจะดำเนินรอยตาม เพื่ออยู่เป็นสุขในปัจจุบัน เพื่อปิดอบายและไปสวรรค์ เขาก็จะเกิดกำลังใจที่จะมาประพฤติปฏิบัติธรรมมากขึ้น มาทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา มาเป็นกำลังและช่วยกันขยายพระพุทธศาสนาออกไป เมื่อพุทธบริษัท ๔ เข้มแข็ง แปลว่าพุทธศาสนาก็แข็งแรง โลกก็ไม่อ่อนแอ

ดังนั้น จากตัวเรามีผลกระทบไปทั่วโลก และจะมีสิ่งที่ดีงามบังเกิดขึ้นจากการบำเพ็ญสมณธรรมของเรา และสร้างกำลังใจให้กับพุทธบุตรพุทธบริษัท ๔ ทั่วโลก คือ เมื่อสัตว์โลกดี คือ จิตใจดี ชนธโลกก็จะพลอยดีไปด้วย มนุษย์จะมีโรคภัยไข้เจ็บน้อย ร่างกายจะแข็งแรง อายุยืน และโอกาสโลก คือ สิ่งแวดล้อมก็จะดี ฝนจะตกต้องตามฤดูกาล มนุษย์จะไม่รบราฆ่าฟันกัน บุตรจะมีความกตัญญูกตเวทีต่อบิดามารดา สามีภรรยาจะซื่อสัตย์ต่อกัน สิ่งดี ๆ จะเกิดขึ้นกับโลกใบนี้ นรกจะไม่แออัด สวรรค์จะมีเทพบุตรเทพธิดาเพิ่มขึ้น จากเราสู่โลกใบนี้และไปสู่เทวโลก มันจะเกี่ยวเนื่องกันไปตลอด

บางทีเราอาจจะไม่ได้คิดถึงถึงขนาดนี้ แต่ว่าเมื่อใดเราได้ลงมือปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง จนใจหยุดนิ่งในระดับที่เกิดความสว่างภายใน

เข้าถึงดวงธรรม และองค์พระใส ๆ ความรู้สึกดังกล่าวจะบังเกิดขึ้นกับ
พวกเรา และขยายไปสู่ชาวโลก นี่เป็นสิ่งที่สำคัญ

หวังว่า ออกพรรษาแล้วลูกพระลูกเณรของหลวงพ่อก็จะไปปฏิบัติ
ธรรมที่ศาลาจตุมหาราชิกากันมากขึ้น ส่วนการนั่งตามลำพังเหมาะ
สำหรับผู้ที่มีหลักของใจ หยุดนิ่งได้ในระดับเข้าถึงที่พึงที่ระลึกภายใน
แล้ว ถ้าหยุดนิ่งได้แล้วจะนั่งตรงไหนก็ได้ แต่ตอนนี้ของเรายังไม่ถึง
ระดับนั้น เพราะจากผลการปฏิบัติธรรมที่ส่งมามีเพียงบางรูปเท่านั้น

ไปเป็นคฤหัสถ์ต้นบุญต้นแบบ

ออกพรรษาแล้ว วันพรุ่งนี้ แรม ๑ ค่ำ ก็ให้ลูกทุกคนได้ตั้งใจ
บำเพ็ญสมณธรรมกันต่อไป ใครที่ทำงานมาบวช จำเป็นต้องลาสิกขา
ก็ขอให้ตั้งใจเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีในเพศของคฤหัสถ์ ก่อนลาสิกขา
ก็ทำให้ลูกหลักวิชชา ทำความสะอาดเสนาสนะ ทำกิจของสงฆ์ในเพศ
นักบวชให้ดี ขบฉันทตอาหารตอนเพล ตอนบ่ายก็นั่งธรรมะ นึกบททวน
บุญที่เราทำผ่านมาในข้อวัตรปฏิบัติที่ดี เพื่อที่ใจเราจะได้เกิดปิติและ
ภาคภูมิใจในการเป็นสมณะ

อธิษฐานจิตให้ดีกว่า เรามีความจำเป็นต้องลาสิกขาไปอยู่ทางโลก
เพราะลางานมา เรายังมีภาระเกี่ยวกับเรื่องครอบครัวอยู่ ก็ขอบุญนี้
เป็นเครื่องสนับสนุนให้เราได้มีความเจริญรุ่งเรืองในทางโลก แล้วเรา
ตั้งใจที่จะเป็นมหาเศรษฐีผู้ใจบุญค้ำจุนพระพุทธศาสนา ตั้งใจให้ทาน
รักษาศีล เจริญภาวนาทุกวัน ทำทุก ๆ บุญไม่ให้ขาดเลยแม้แต่เพียง
บุญเดียว และเราจะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของเพื่อนมนุษย์ ลาสิกขาไป
แล้วต้องเป็นกัลยาณชน เป็นคฤหัสถ์ที่ดีเหมือนท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

แม้ท่านไม่ได้มาบวชเรียนอย่างพวกเรา แต่ท่านก็เป็นคุณุหัสส์ที่ดี แม้มี
ธุรกิจการงานมาก มีเครื่องกังวล แต่ท่านก็บรรลุปะเป็นพระอริยบุคคล
เป็นพระโสดาบันได้ เราก็ต้องเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของเพื่อนมนุษย์ได้

**อย่าหวนกลับไปใช้ชีวิตที่เป็นปากทางแห่งความเสื่อม ที่จะนำ
เราไปสู่อบาย หรือเหมือนคำที่คนโบราณเขาพูดว่า บวชเสียผ้าเหลือง
อย่าให้เสียชื่อมาถึงพระศาสนา เราเข้ามาฝึกตนทนหิวบำเพ็ญตะบะใน
เพศสมณะ ๑ พรรชาก็ดี หรือน้อยกว่านั้นก็ดี แปลว่า เรามาฝึกตนแล้ว
เราได้ต้นแบบที่ดีในเพศของสมณะแล้ว**

ลาลึกขจากศีล ๒๒๗ ข้อ มาถึอศีล ๕ ก็ต้องรักษาให้เคร่งครัด
เพราะศีล ๕ เป็นเรื่องปกติธรรมด่า มนุษย์ต้องมีสติ ใจหยุดได้ มีดวง
ปัญญา ไม่เมา ให้ความปลอดภัยในชีวิตของมนุษย์และสัตว์ทั้งหลาย
ไม่ลักทรัพย์ ให้ความปลอดภัยในทรัพย์สิน ไม่ประพฤตผิดในกาม
ไม่ผิดลูกผิดเมียเขา ไม่พูดเท็จ ไม่สร้างวชิกรรม ไม่ดื่มน้ำเมา ไม่สูบ
บุหรื ซึ่งตอนนีเพื่อนมนุษย์ขาดความรู้เรื่องนี้เยอะ อย่าหวนกลับคืนไป
ใช้ชีวิตที่ผิดพลาดที่ผ่านมาก่อนจะบวช **หลังบวชแล้วต้องไม่ดำเนิน
ชีวิตผิดพลาดอีก ต้องดำเนินชีวิตให้ถูกต้อง สมาทานศีล ๕ ทุกวัน
วันพระก็ถืออุโปสถศีล ให้รักษาศีล ๘ อย่าไปอายใคร**

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีแม้มีภารกิจมาก แต่พอถึงวันพระท่าน
ก็ให้ความสำคัญ ให้ทุกคนในบ้านถืออุโปสถศีล แม้เด็กเล็กที่ยังดื่มนม
มารดาก็ถือศีล ๘ ด้วย ซึ่งปัจจุบันโลกยังขาดแคลนตรงนี้อยู่ ถ้าลูก
จำเป็นจะต้องลาลึกขไปก็ต้องเป็นต้นบุญต้นแบบตรงนี้ให้ดี ต้องมี
กำลังใจที่เข้มแข็ง ใครจะมายั่วมาเย้ามาแหยมาเย้ยว่า เราเป็นคนงมงาย
หัวโบราณ จงยืนหยัดดึ้มแยมและกียกย่องในเรื่องของการสร้างความคิด

และให้พูดถึงอานิสงส์การถือศีล ๘ ในวันพระให้มีความสำคัญกับวันพระ
เพราะเราเป็นชาวพุทธ

ถ้าเราเข้มแข็งได้ เราก็จะสร้างแรงบันดาลใจให้เขาพ้นจากการ
ดำเนินชีวิตที่ผิดพลาดได้ และมาสู่ชีวิตที่ถูกต้องปิดอบายไปสวรรค์ได้

เราจะได้ชื่อว่า เป็นผู้บำเพ็ญอดกัลยาณมิตร เป็นแสงสว่างให้กับทุกคน จะดื่มกินปิติสุขและภาคภูมิใจทุกวันทีละลิ่มนึกถึง ต้องกล้าหาญและเข้มแข็งไม่ว่าผู้ที่ชักชวนเราจะดื่มเหล้า เจ้าชู้ เล่นการพนัน จะเป็นเจ้านายเรา ผู้บังคับบัญชาเรา เพื่อนร่วมงานเรา หรือจะเป็นใครก็ตาม เราต้องยืนหยัดในสิ่งนี้เอาไว้

ดูเพื่อนต่างศาสนิกอย่างอิสลามเขายังยืนหยัดได้ ไม่มีชาวพุทธคนใดกล้าชวนเขาดื่มเหล้า เพราะเขาเข้มแข็ง แต่เราชาวพุทธซึ่งอยู่ในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นความรู้ที่สมบูรณ์ เราไม่ยืนหยัดเข้มแข็งก็อายเขา ถ้าเราไม่ดึงเขามา เขาก็ดึงเราไป ดังนั้นเราต้องดึงเขามาสู่ชีวิตอันสูงส่งและมีคุณค่า อย่าให้เขาดึงเราไปสู่ชีวิตที่ตกต่ำ และเขาก็จะเยาะเย้ยเราว่า บวชมาแล้วทำไมกลับเป็นอย่างนี้ ยิ่งแย่กว่าเดิม

มันอายเขาอะไรนะ พระอุปัชฌาย์ก็อาย พระคู่สวดก็อาย พระอันดับก็อาย หลวงพ่อก็อายเขา เพราะมาบวชในวัดพระธรรมกาย ลาลึกขาแล้วมาดำเนินชีวิตผิดพลาดกว่าเดิมหรือยิ่งกว่าเดิม ไม่สามารถเป็นกัลยาณมิตรให้กับเพื่อนมนุษย์ได้ และญาติโยมจะคิดอย่างไร ระหว่างเราบวชเขามาเป็นกำลังให้กับเรา ให้อาหาร จีวร ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค สนับสนุนในทุกด้าน แต่พอเราลาลึกขาไปกลับดำเนินชีวิตผิดพลาด เขาจะรู้สึกอย่างไร เท่ากับเราไปทำลายบุญเขา สิ่งนั้นมันมีวิบากทำให้เราเกิดทางไกลพระพุทธศาสนา สายบุญที่จะเชื่อมกับหมู่คณะกับภารกิจของการปราบมารก็จะหย่อนลงไป แต่ถ้าลูกเข้มแข็งได้ก็เป็นบารมีของลูก ที่ทำให้ฝั่งที่ดีหนาแน่นยิ่งขึ้น นี่คือน้ำที่หลวงพ่อยากจะฝากเอาไว้กับลูกที่มีความจำเป็นต้องลาลึกขาไป

ในใจลึก ๆ หลวงพ่ออยากให้อยู่ร่วมกันทั้งหมด **ขอยืนยันว่า ไม่มี**
เพศไหนที่จะประเสริฐเลิศเท่าเพศสมณะ เพราะฉะนั้นถ้าจำเป็นต้อง
ลาสิกขาไป ให้คิดเอาไว้ในใจเสมอว่า ลักวันหนึ่งเราจะต้องหวนคืนมา
สู่เพศของสมณะและบวชจนกระทั่งหมดอายุขัย ให้เป็นผ้าชุดสุดท้าย
ของชีวิต จะได้เป็นต้นแบบของลูกหลาน ของวงศ์ตระกูล และเพื่อน
มนุษย์ร่วมโลกด้วย

สำหรับลูกพระลูกเณรที่อยู่ประจำขอให้ลูยหน้าต่อไป เรายังมี
ภารกิจที่จะสร้างบารมีกันอีกมากมาย แล้วตรวจตราดูว่าพรochaที่ผ่านมา
อะไรที่เรายังไม่สมบูรณ์ ออกพรochaนี้ทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นไป

ตอนนี้ หลวงพ่อเข้าพรocha ๓๘ แล้ว เผลอประเดี๋ยวเดียว บวช
ไปวันต่อวัน ภารกิจที่ตั้งใจเอาไว้ที่จะปราบมารก็ยังไม่ได้เริ่มต้นอย่าง
จริงจัง ทำแต่ภารกิจที่เป็นงานหยาบเป็นส่วนใหญ่ ก็ตั้งใจเอาไว้ว่า ต่อไป
จะให้โอกาส ให้เวลากับตัวเองทำความละเอียดให้มากขึ้น ซึ่งตอนนี้
สังขารก็ไม่อำนวนัก จะเห็นว่าหลวงพ่อนั่งอยู่ในลักษณะนี้มาหลาย
ปีแล้ว ไม่มีโอกาสได้คุกเข่ากราบพระประธานเหมือนอย่างพวกเรา
เพราะฉะนั้นออกพรochaขอให้ลูกทุกรูปตั้งใจทำความเพียรให้ดี และ
เข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

โอกาสนี้ หลวงพ่อขออำนวนพรและขออนุโมทนาสาธุการที่ลูก
ทุกรูปได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ได้สร้างมหาทานบารมี ตั้งใจสวด
พระปาฏิโมกข์ ทรงจำบาลีไวยากรณ์ และบำเพ็ญสมณธรรมต่อเนื่องกัน
ในพรรษาเร็วกว่ารูปนั้น ขอให้ลูกนึกถึงบุญทุกบุญเอาไว้ที่ศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗ ให้ใจใส ๆ

ขออำนาจแห่งบุญ บารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญवाद
ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนใน
อายตณินิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และพระอรหันตเจ้า
ทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี
(สด จนทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบารมีของมหาปูชนียาจารย์
ทุกท่าน จงมารวมประชุมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลับกาย
วาทาใจ ชาติธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูป ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์

ให้หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติ บาป
คัคคิสิทธิ์ วิบากกรรม วิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์
โศกโรครภัย สิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายให้มลายหายสูญไปให้หมด นับตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป สิ่งที่เป็นข้าศึกต่อกุศลและพรหมจรรย์จงมลายหายสูญ

ให้ลูกทุกรูปสร้างบารมีได้ตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรคอันใด
มาขัดขวางในหนทางการสร้างบารมี ให้เป็นเนืองนิตย์ เป็นอายุ
พระศาสนา ปฏิบัติธรรมก็ขอให้ได้พบพระธรรมกาย จะศึกษาเล่าเรียน
พระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ
ปฏิเวธ เทศนา ก็ให้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย บริสุทธิ์
บริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ

ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ขอให้บรรลุธรรมกาย ความปรารถนาอันใด
ก็ตามที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี
ขอความปรารถนา จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธรูปเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุก
ประการเทอญ ๐

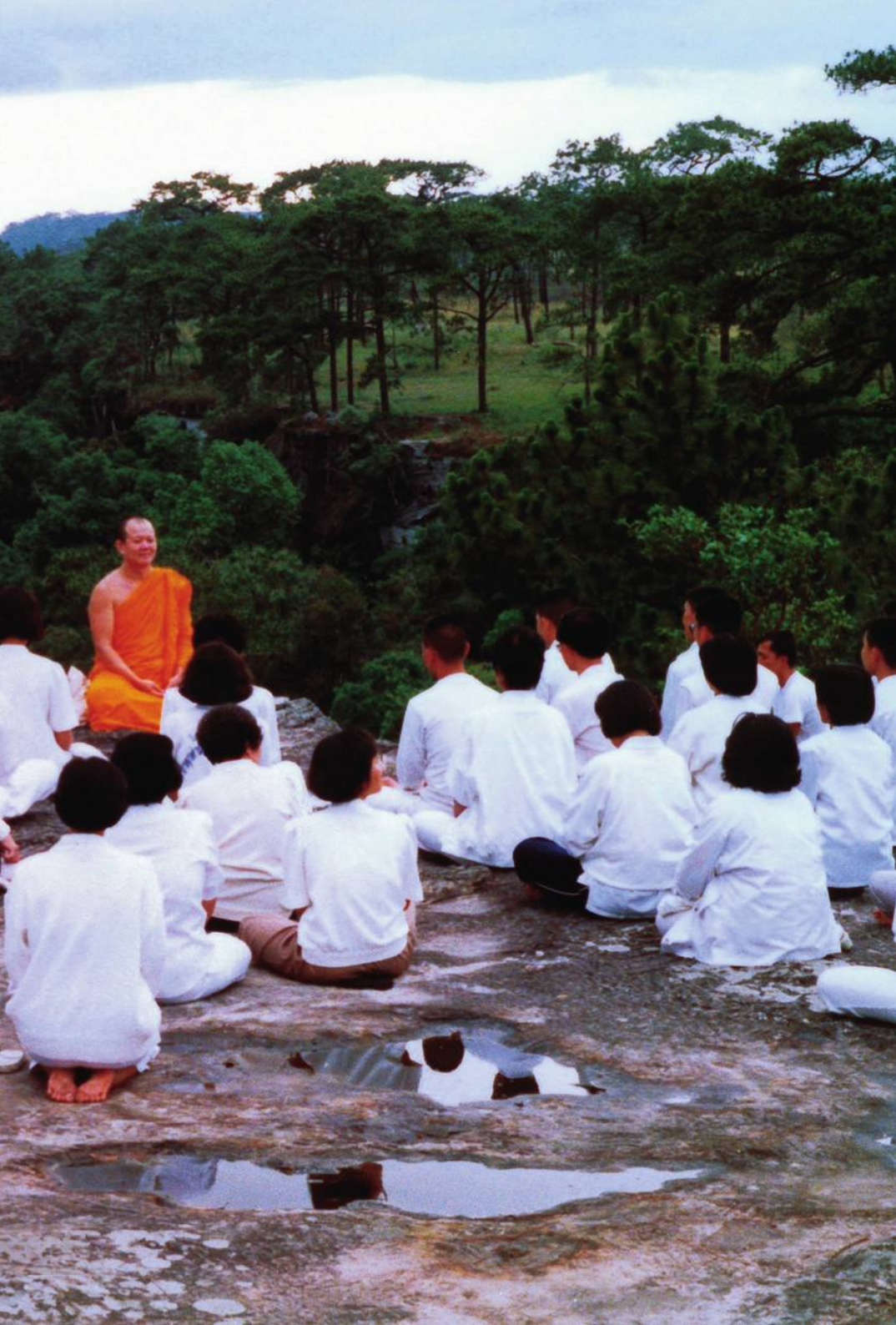
วิชาชีวิต

วันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : ผานกแอ่น ภูกระดึง จ.เลย

วันอังคารที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา ซึ่งตามธรรมเนียมปฏิบัติในสมัยพุทธกาล เมื่ออยู่จำพรรษาด้วยกันครบ ๑ พรรษาแล้ว ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ต่างก็จะปวารณาซึ่งกันและกันทุกรูปทั้งอาวุโสภันเตที่จะเป็นกัลยาณมิตรให้กันและกัน จะประดับประดองกันไปให้ถึงฝั่งของพระนิพพาน ให้สมกับที่ได้ตั้งใจมาบวชในคราวนี้

ปวารณากันว่า หากใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหายรูปใด จะเป็นอาวุโสหรือภันเตก็ตามกำลังดำเนินชีวิตอยู่ด้วยความประมาท หรือผิดพลาดในเรื่องธรรมวินัยด้วยประการใดประการหนึ่ง ก็จะทำหน้าที่กัลยาณมิตรชี้ชวนทักท้วงให้กันด้วยจิตที่ประกอบไปด้วยความรักและปรารถนาดีต่อเพื่อนสหายรูปที่จะให้หันกลับมาดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง เพื่อกายวาจาใจจะได้สะอาดบริสุทธิ์ ทำพระนิพพานให้แจ้งได้

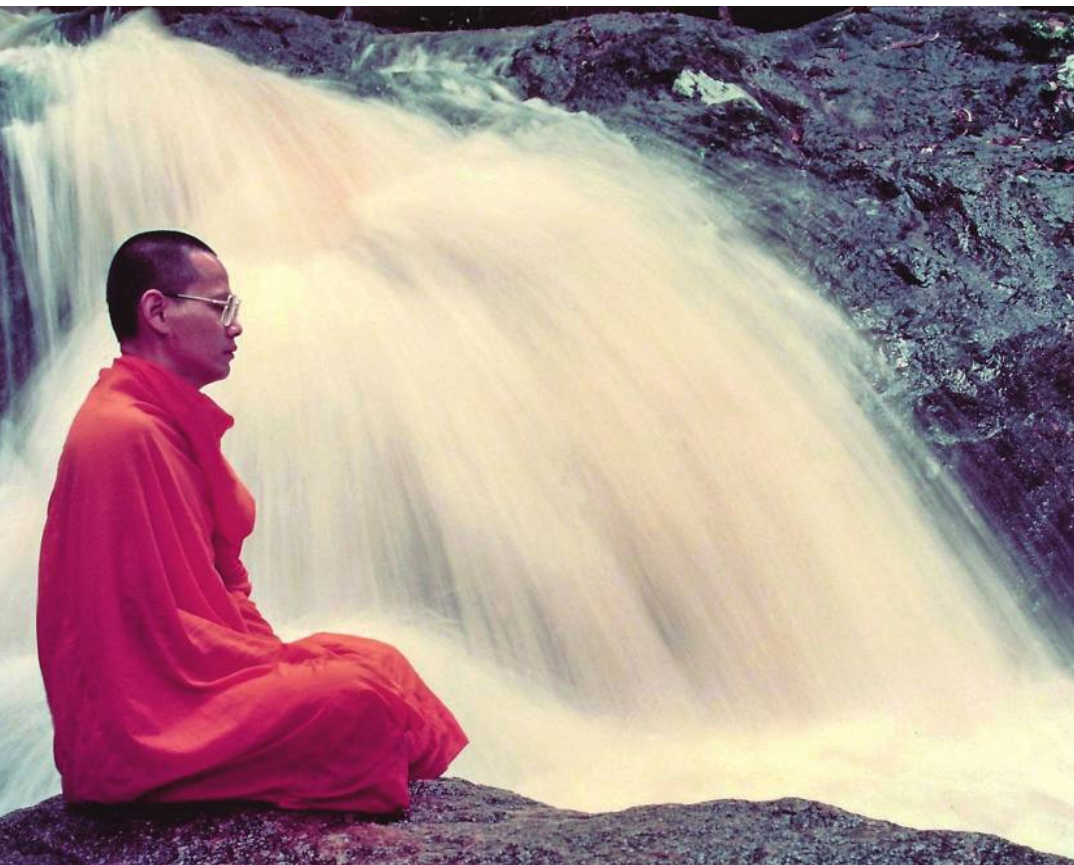
ที่ต้องปวารณากันอย่างนี้ เพราะแต่ละคนต่างก็มีทิฐิมานะด้วยกันทั้งสิ้น ไม่ชอบเตือนตัวเอง และไม่ชอบให้ใครมาเตือน ดังนั้นเวลาที่ใครมาเตือนเพื่อประโยชน์ของท่านผู้นั้น และเพื่อประโยชน์ของพระศาสนา บางทีทิฐิมานะก็ทำให้เกิดความขัดเคืองใจ เป็นเหตุแห่งการผูกโกรธผูกเวรกันไป ปฏิบัติธรรมก็ไม่ค่อยได้เพราะใจมันฟุ้งซ่าน มัวแต่คิดว่า คนนั้นคนนี้มาว่าเรา ทั้ง ๆ ที่เขาดักเตือนด้วยความรักและปรารถนาดี

เพราะเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีการปวารณากันไว้ว่า ท่านทั้งหลาย
ในที่นี้ ถ้าใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เราทำยังไม่ถูกต้องตาม
พระธรรมวินัยก็อนุญาตให้แนะนำตักเตือนได้ โดยอาศัยความกรุณานั้น
ช่วยชี้แจงทรมณ์ให้ จะไม่โกรธ จะพิจารณาตัวว่า เราได้พลาดพลั้งจริงไหม
ถ้าไม่จริงก็จะให้อภัย ไม่ถือสา ถ้าจริงก็จะรีบกลับเนื้อกลับตัวปรับปรุง
ตัวใหม่ให้เหมาะสมกับการเป็นนักบวชที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง

นี่ก็เป็นธรรมเนียมที่ปฏิบัติกันมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล ตั้งแต่พระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีพระชนม์ชีพอยู่ เพราะหลังจากปวารณาแล้วก็จะ
แยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรมในสถานที่ที่ร่มเย็นที่ถูกต้องจรรยา
ตามโคนไม้ เรือนว่าง ลอมฟาง ตามป่า ตามเขา ห้วย หนอง คลอง บึง
ถ้าเพื่อที่จะแสวงหาที่วิเวก สงัดกาย สงัดใจ สงัดจากกิเลสทั้งหลาย และ
ถ้าเจอกันระหว่างทางก็ดี หรือได้ยินข่าวคราวก็ดีว่า เพื่อนสหธรรมิก
รูปใดกำลังจะเผลอ ๆ ไพล ๆ ก็จะแนะนำตักเตือนกัน แม้อยู่ไกลก็จะเดิน
ทางไปหา ไปพูดจากันตามประสาผู้ที่มีความรักและปรารถนาดีต่อกัน
เราก็ปฏิบัติตามกันมากระทั่งถึงปัจจุบันนี้

หลวงพ่อก็มีความเห็นส่วนตัวว่า เราอย่าให้เป็นแค่ธรรมเนียม
ปฏิบัติว่า ทำ ๆ กันไปอย่างนั้นเลย ควรจะทำให้จริงจัง ให้ถูกวัตถุประสงค์
ของการปวารณา เพราะว่ากว่าที่เราจะมาบวชกันก็ไม่ใช่ง่าย ก่อนบวชก็
ตั้งใจอย่างดีว่า มาบวชคราวนี้เพื่อบำเพ็ญสมณธรรม จะทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง สละตนให้พ้นจากกองทุกข์ บวชไปแล้วบางครั้งก็มีภารกิจมาก
จิตมันหยาบบ้าง บางครั้งเราดำเนินชีวิตประมาทในเพศของสมณะบ้าง
ก็ควรมีการแนะนำตักเตือนกันด้วยความรักและความปรารถนาดี
ไม่โกรธ ไม่ขัดเคือง ไม่ถือสา

แต่อย่างไรก็ตาม เราก็ยังมีกิเลสอยู่ ผู้เตือนแม้จะทั้งรักทั้งปรารถนาดี ก็ตาม ก็ต้องดูจังหวะ ดูเวลา อารมณ์ ดุสุภาพของเพื่อนสธรรมิกว่า ตอนนี้อะไรไหม หรือตอนนี้ยังไม่ควร ยังไม่พร้อม ยกเว้นในกรณีที่ได้รับตัวมันจำเป็นจริง ๆ หากไม่เตือนไม่บอกกล่าวแล้วจะเกิดความเสียหายอย่างหนักได้ กรณีอย่างนี้เราก็จะชิงช่วงพูดไปเลย โดยต้องทำให้ไว้ว่า ถ้าเขาโกรธเรา เราก็อย่าไปโกรธเขา เพราะใจเราเจตนาดี แบบนี้จะใช้ในกรณีฉุกเฉิน ต้องเอาเพื่อนสธรรมิกไว้ในหมู่คณะ

แต่ถ้าไม่ถึงกับฉุกเฉินนัก ยังพอมีเวลาก็ดูจังหวะให้ดี เพราะเรายังไม่ชนะพญามาร เรายังมีกิเลสอยู่ บางทีพอรู้ว่าเขาเตือนแม้ด้วยความรักความปรารถนาดี แต่มันหงุดหงิดขัดเคือง นี่ก็เป็นเรื่องที่จะต้องบอกให้พวกเราได้รับทราบ แต่ถ้าเราทำตามได้อย่างที่ปวารณากันเอาไว้ ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับเราทั้งสองฝ่าย และหมู่คณะจะงดงาม เราจะมีความสุขในเพศสมณะ

วิธีการสร้างกำลังใจในเพศนักบวช

การมาสู่เพศสมณะนี้ต้องถือว่า เรามีบุญเก่ามามากพอทีเดียว ที่สามารถหลุดตัวเราให้ออกมาจากความสับสนวุ่นวายจากพันธนาการของชีวิตทางโลกได้ ถ้ามีบุญน้อยมาบวชไม่ได้ มันไม่มีอารมณ์อยากจะบวช และไม่เห็นประโยชน์ของการบวช เพราะฉะนั้นลูกทุกรูปมีบุญมากในระดับหนึ่งทีเดียว และหลาย ๆ รูปก็มีบุญที่สั่งสมในเพศนักบวชมามาก ผังการบวชหนาแน่น สำหรับผู้ที่มิผังบวชหนาแน่นก็พอจะวางใจได้ว่า จะประคับประคองตนให้ไปถึงผังที่เราปรารถนาได้ แต่ถ้าใครที่ผังการบวชยังไม่หนาแน่นก็เป็นเรื่องที่เราจะต้องใช้กำลังใจสูงส่งเอาชนะมันให้ได้

ให้หมั่นพิจารณาให้เห็นทุกข์โทษภัยของชีวิตทางโลก ของการครองเรือน อย่าไปมองด้านสวยสดงดงามเพียงด้านเดียว ให้มองไปตามความเป็นจริงของชีวิตว่า ชีวิตของคุณทุกข์มันอึดอัด คับแคบ มีสุขประเดี๋ยวประด๋าว แต่มีทุกข์มาก ไม่คุ้มกับที่เราจะไปใช้ชีวิตอย่างนั้น มันเหมาะสำหรับผู้ที่มิอินทรีย์อ่อน บารมีอ่อน ๆ และสังขารทั้งหลายก็มีแต่เสื่อมลงไปทุกวัน อีกทั้งความตายก็ไม่มีนิमितหมาย จะตายเมื่อไร วันไหน เวลาไหน ที่ไหน เราก็มองไม่รู้ นี่เป็นสิ่งที่เราต้องพิจารณา

อีกประการหนึ่งก็คือ ต้องบำเพ็ญสมณธรรม ทำสมาธิให้ใจสงบ จากกาม จากอกุศลธรรม ให้ใจตั้งมั่นอยู่ภายในก็จะได้สุขจากสมาธิ เป็นความสุขที่ไม่มีอะไรเสมอเหมือน คือหาไม่ได้จากที่อื่นนอกจาก ใจที่หยุดนิ่ง และจิตมันก็จะมีการเอง ที่เรียกว่า กำลังใจ กำลังใจที่อยากจะทำแต่กุศลธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ถ้าเราทำได้อย่างนี้ เราจะมีความสุขในเพศสมณะ จะรู้สึกว่ วันคืนผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน หลับตาลืมตาไม่กี่ทีก็มืดแล้ว ฉันเข้าเสร็จ ทำความเพียร หรือทำภารกิจและประกอบความเพียรไปด้วย วัน ๆ ก็ทำซ้ำ ๆ กันอยู่อย่างนี้

เพราะฉะนั้น การพิจารณาให้เห็นทุกข์โทษภัยของชีวิต กับการบำเพ็ญสมณธรรมจึงเป็นสิ่งที่ต้องทำ ถ้าเราทำได้ เราจะมีความสุขในเพศสมณะอย่างลิ้มวันลิ้มคืนกันไปเลย

ต้นบุญต้นแบบของโลก

เมื่อสักครู่นี้ หลวงพ่อชื่นใจและปิติใจมากกับผู้สวดพระปาติโมกข์ได้ และได้รับดวงแก้วเป็นของขวัญที่ระลึกว่า เราได้ทำความเพียรในการท่องบ่นทรงจำพระปาติโมกข์ เป็นผู้ทรงจำพระวินัยเอาไว้ ดวงแก้วนั้นก็จะเป็ นอุปกรณ์ในการบำเพ็ญสมณธรรม และปลื้มปิติใจกับอีก ๑๔ รูปที่ใช้วันเวลาภายในพรธำบำเพ็ญสมณธรรมไม่ขาดเลย อย่างนี้ ถูกหลักวิชา ที่จริงควรจะมีเรียงแถวเข้ามารับกันหมดทุกรูป ถ้าทำได้อย่างนี้ หลวงพ่อก็จะมี ความปิติมาก เช่นเดียวกับลูกทุกรูปที่มีความปิติที่ใช้พรธำแห่งการบรรลธรรมนี้ บำเพ็ญสมณธรรมโดยไม่ขาดเลย

ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับพระศาสนาว่า มีผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบบังเกิดขึ้นภายในพรรษานี้ไม่ขาดเลยแม้แต่เพียงวันเดียว และยังเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีให้กับเพื่อนสหธรรมิกทั้งภายในวัดและนอกวัด ญาติโยมก็พลอยมีกำลังใจที่จะปฏิบัติธรรมสั่งสมบุญบารมี มีความรู้สึกรว่าได้นุญเยะ ได้ทำบุญกับเพื่อนาบุญผู้เป็นอายุพระศาสนา เทวดาผู้มีทิพยจักขุ มองเห็นด้วยตาทิพย์ก็จะชื่นชมอนุโมทนาสาธุการว่า สวากของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประพฤติดีปฏิบัติชอบ เพราะฉะนั้น ๑๔ รูปกับอีก ๑ รูป ที่สวดพระปาติโมกข์ได้ หลวงพ่อปิติมาก มีความสุขมากเลยนะลูกนะ

โดยภาพรวมแล้ว ลูกทุกรูปต่างก็ตั้งใจทำความเพียรกันดีอยู่แล้ว แต่ที่ไม่ได้มารับดวงแก้วก็เพราะว่า บางรูปขาดไป ๑ วันบ้าง ๒ วันบ้าง ๓ วันบ้าง ซึ่งตามธรรมเนียมของพระต้อง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ อย่างเช่นเวลาประกอบสังฆกรรมในโบสถ์ พระผู้เป็นตัวแทนจะถามว่า สงฆ์จงฟัง ใครเห็นด้วยก็ให้อนุโมทนา ใครไม่เห็นด้วยให้คัดค้าน ถ้าคัดค้านแม้เพียงหนึ่งก็ไม่ได้ เพราะฉะนั้นต้อง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์

สุดยอดวิชา

เรามาบวชกันแล้วนะลูกนะ วัตถุประสงค์คือ เราจะมาศึกษาวิชาธรรมกายซึ่งเป็นสุดยอดแห่งวิชา และเป็นวิชาที่แท้จริงที่จะทำให้เราหลุดพ้นจากการเป็นปาวเป็นทาสของพญามาร วิชาอื่นไม่แท้จริง แค่การทำมาหากินแบบชาวโลก และกียกย่องส่งเสริมกันไปว่าประสบความสำเร็จในทางโลกสูงส่ง ได้ปริญญาตรี โท เอก หรือเป็น

ศาสตราจารย์ แต่ชีวิตก็อย่างนั้นนะ ยังไม่รู้อะไรเลย professor (ศาสตราจารย์) หลาย ๆ ท่าน เวลาหลวงพ่อกำลังถามคุณนี่ เขาจะเก่งเรื่องวิชาชีพ แต่พอกถามเรื่องวิชาชีวิตก็ไม่รู้เรื่องเลย ซึ่งวิชาชีวิตก็ต้องใช้กับชีวิตตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตายและตายไปแล้วนั้นแหละ เพราะฉะนั้นเรามาถูกทางแล้วนะลูกนะ

เรามาเพื่อจะศึกษาวิชาธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของเรายอยู่แล้ว วิธีการก็มีอยู่ ซึ่งได้แนะนำถ่ายทอดกันไปตามที่ประเทศพระคุณหลวงปู่ฯ ท่านค้นพบและถ่ายทอดต่อ ๆ กันมา มันขึ้นอยู่กับว่า เราเอาจริงแค่ไหน ถ้าตั้งใจจริงต้องได้ทุกคน ไม่มีใครที่จะไม่ได้

ผู้มาบวช แสดงว่าเราผ่านขั้นตอนผู้มีคุณสมบัติในการบวชเหมาะสมที่จะบำเพ็ญสมณธรรม แปลว่า ทุกอุปนิสัยเหมาะสมที่จะเข้าถึงธรรม และจะต้องเข้าถึงวิชาธรรมกายให้ได้ประการเดียว และต้องถึง ๑๐๐ เปอร์เซนต์ด้วย ไม่ใช่ ๙๙ เปอร์เซนต์ เพราะเรามีคุณสมบัติได้ผ่านการคัดเลือกมาขั้นหนึ่งแล้ว เพราะฉะนั้นเหลือแต่ตัวของเราเอง เท่านั้นว่า ทำความเพียรกันแค่ไหน

หลวงพ่อดีดายวันเวลาที่ผ่านไปโดยที่เราไม่ได้ทำความเพียรกันอย่างเต็มที่ เราควรหันกลับมาพิจารณาตัวเราใหม่ว่า อายุเราเพิ่มขึ้น เราแก่กันไปทุกวัน ร่างกายเสื่อมไปทุกวัน และความตายไม่มีนิमितหมาย เราได้เตรียมพร้อมสำหรับความตายแล้วหรือยัง ต้องมาคิดกันให้ดีแล้วตอนนี้

เมื่อพลโลกเพิ่มขึ้น วิกฤตจะเพิ่มขึ้น

มันแปลกอีกเรื่องหนึ่ง พรรชาตัน ๆ จะมีจำนวนนักบวชเยอะ แต่ยิ่งสูงยิ่งหดหาย ยกเว้นในกรณีของผู้บุกเบิกซึ่งมีอยู่ไม่กี่รูป และตอนนั้นหลวงพ่อบวชเป็นรูปแรก และถัด ๆ มา ก็บวชทีละรูปกันไปเรื่อย ๆ ตอนนี้อยู่กันครบถ้วน แต่ผู้ที่มาบวชในท่ามกลาง ที่บวชได้ ๑๐ พรรษา ๒๐ กว่าพรรษา จำได้ว่ามีปริมาณมากกว่านี้ แต่ทำไมตอนนี้ถึงลดลงไป นี่แปลว่า มีผู้ตกหล่นไประหว่างทาง เป็นเพราะไม่ได้บำเพ็ญสมณธรรม ดำเนินชีวิตด้วยความประมาท มีความฟุ้งซ่าน จิตก็อ่อนลง ไม่มีกำลังพอที่จะสู้กับกิเลสมารทั้งหลาย คือ สู้กับสิ่งชั่วๆ ความฟุ้งซ่าน หรือนิเวศทั้งหลายไม่ได้

หลวงพ่อยากให้มีแต่ปริมาณภิกษุที่เพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างมั่นคง และอย่างเห็นคุณค่าของการบวช เพราะเมื่อเทียบจำนวนพุทธบุตรกับจำนวนพลโลกที่เพิ่มขึ้น จำนวนพุทธบุตรมีแต่จะลดลง แต่พลโลกที่เกิดขึ้นมาไม่รู้จะอะไรมีจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งมันไม่ถูก จริง ๆ แล้วเมื่อพลโลกเพิ่มขึ้น พุทธบุตรก็ต้องขยายเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะไปเป็นแสงสว่างส่องทางชีวิตให้แก่เพื่อนมนุษย์ อย่างนี้จึงจะถูกต้อง

ที่สำคัญเรื่องวิชาธรรมกาย เป็นสิ่งที่เราจะต้องปฏิบัติให้เข้าถึงให้ได้ พรรชาปีนี้เหลือวันนี้เป็นวันสุดท้าย วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ก็ใช้วันเวลาที่เหลืออยู่นี้ให้เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญสมณธรรม เอาวันนี้วันสุดท้ายนี้แหละ วันพระจันทร์เต็มดวง วันที่พระนิพพานสอดคล้องละเอียดเป็นพิเศษให้กับผู้ที่ตั้งใจทำความเพียรให้ได้บรรลุธรรม ได้เข้าถึงพระธรรมกาย เอาวันนี้ทำความเพียรกันให้ดี ๆ

การเข้าถึงธรรม อยู่ในวิสัยที่เราทำได้นะ เรานั่งไปใหม่ ๆ มันก็ฟุ้งบ้าง แต่ขอให้นั่งไปเรื่อย ๆ มันจะปรับไปเรื่อย ๆ จากฟุ้งมากมาฟุ้งน้อย จากฟุ้งน้อยก็มาไม่ฟุ้ง แล้วก็จะมี แม้ไม่เห็นอะไร และก็จะโล่ง ว่าง สว่าง และเดี๋ยวก็เห็นขึ้นมาเอง จนถึงจุดที่ว่า ไม่ต้องทำอะไร มันก็เกิดขึ้นเอง

หลวงพ่อดีดาแทน หากพวกเราไม่ได้ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม ในขณะที่ร่างกายยังแข็งแรงอยู่ บุญก็ไม่เกิดขึ้นกับเรา ธรรมะก็ไม่รู้เรื่อง มีแต่แก่งกันไปเท่านั้นเอง ก็ขอให้วันนี้เป็นวันที่เราจะตั้งมโนปณิธานใหม่สำหรับการทำความเพียรให้ดีขึ้น

โอวาทสำหรับผู้ที่เป็นต้องลาสิกขา

เฉพาะผู้ที่บวชพรรษา ๑ มีความจำเป็นจะต้องลาสิกขาเพราะงานมาบวช ก็ต้องทำให้ถูกหลักวิชา ก่อนลาสิกขาก็ควรจะอยู่รักษากันก่อน เหลือเวลาอีก ๒ อาทิตย์กว่าก็ให้ทำความเพียรให้เต็มที่ เต็มกำลังอย่างถูกหลักวิชา ไม่ต้องคิดเรื่องอะไรแล้ว เพราะอย่างไรเราต้องลาสิกขาแน่

พอถึงวันที่เรารับกฐินแล้ว จะลาสิกขาก็นั่งธรรมะให้ใจใส ๆ แล้วอธิษฐานจิตให้ดีกว่า จริง ๆ แล้วเราไม่ยากลลาสิกขา แต่เพราะถึงกำหนดวันลาจำเป็นที่จะต้องไปปฏิบัติภารกิจทางโลก ขอให้บุญนี้เป็นพลังให้เราประสบความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน และการประพฤติธรรม เมื่อลาสิกขาแล้วเราจะเป็นอุบาสกที่ดี มีศีล มีธรรม วันพระจะถืออุโบสถศีล เราจะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา จะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก เหมือนอย่างท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี

เข้าไปสู่สังคมใดที่เขาต้มน้ำเมาก็ต้องเข้มแข็งเอาไว้ ไม่ว่าเขาจะ
เคຍั้นเคຍอย จะเคຍัวยะยัญชู่ยัญอย่างไรรก็ตาม ต้องยืนยันว่า เราถือศีล ๕
ไม่ต้มน้ำเมา เพราะเห็นทุกขโทษภัยทั้งในปัจจุบันและในปรโลก เพราะ
ฉะนั้นยืนยันไม่ดื่ม ให้เข้มเอาไว้ให้ดีที่สุดยว อย่าไปโอนอ่อนผ่อนตาม
จะพูดอย่างไรก็ให้เข้มเอาไว้ ด้วยความขี้มขี้มแจ่มใส เพื่อจะสร้างแรง
บันดาลใจให้กับพวกสังคมทั้งหลายที่ดื่มกันนั้นแหละ เชื้อเถอะ ในหมู่
ที่กำลังต้มน้ำเมานี้ กำลังดูเราอยู่ ที่เราไม่ดื่มกันนั้นแหละ และในที่สุดก็จะ
เลิกดื่มกันไปทีละคนสองคน เพราะเราเข้มแข็งพอ

แต่ถ้าหากว่า เราไม่เข้มแข็งพอ เมื่อเข้าไปอยู่ในสังคมที่เขาต้มน้ำ
เมาแล้วเราไปดื่มตาม บวชคราวนี้เสียผ้าเหลือง อาณิสสัมนัก็ได้
ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย เราอย่าคิดว่า เราบวชแล้วบุญบวชจะช่วยปิดประตู
อบายเปิดประตูสวรรค์ให้เรา ความจริงมันก็เป็นเช่นนั้น ถ้าเราไม่สร้าง
วิบากกรรมใหม่ ครองตนอยู่ในศีลในธรรมตลอดไปในเพศของคฤหัสถ์
ถ้าทำอย่างนี้ได้ ปิดอบายไปสวรรค์และยังสร้างแรงบันดาลใจให้คน
อยากจะเป็นนักบวช แม้บวชช่วงสั้นก็ตาม

นี่ก็เป็นสิ่งที่ขะขอฟากเอาไว้ เพราะว่าคงไม่มีโอกาสได้พูดคุยกัน
และปกติหลวงพ่อก็ไม่ชอบเห็นใครลาสิกขา ไม่ใช่อธยาศัย แต่ชอบ
เห็นนักบวชเพิ่มขึ้น และเมื่อบวชแล้วก็อยากเห็นเป็นนักบวชที่ตั้งใจ
บำเพ็ญสมณธรรมกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง เป็นเนือนาบุญ เป็นอายุ
พระศาสนา บวชอย่างมีเป้าหมาย ใช้วันเวลาในชีวิตนักบวชแต่ละวัน
แต่ละคืนด้วยการสั่งสมบุญบารมีกับทำพระนิพพานให้แจ้ง อยากเห็น
อย่างนี้ เพื่อจะได้เป็นกำลังใจให้ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทั่วไป ซึ่งตอนนี้
หย่อนยานกันไปเรื่อย ๆ

ยิ่งพระพุทธศาสนาหย่อนยานลงเท่าไร ก็เลสมารก็จะเพิ่มขึ้น มาร ๕ ผูกก็จะได้อิโกลาส์ อีกทั้งลัทธิเทวนิยมก็จะแพร่กระจาย เข้มแข็งขึ้น เมื่อไรกำลังมันกำลัง พุทธศาสนาในเมืองไทยลำบาก ถ้าพุทธศาสนาในเมืองไทยลำบาก พุทธศาสนาที่อยู่ในประเทศเพื่อนบ้านหรือที่อื่นทุกภูมิภาคทั่วโลกก็จะพลอยลำบากตามไปด้วย เพราะฉะนั้นอยากให้ลูกทุกรูปที่ได้บวชมาแล้วให้ตั้งใจเป็นนักบวชที่สมบูรณ์นะลูกนะ

วันนี้ หลวงพ่อขอนุโมทนาสาธุการ และขออำนวยการให้ลูกทุกรูปที่ได้ตั้งใจบวชกันในคราวนี้ ให้สมหวังดังใจดังที่ได้ตั้งมโนปณิธาน จะทำพระนิพพานให้แจ้ง จะสลัดตนให้พ้นจากกองทุกข์ ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ให้ปลอดกังวลต่อสิ่งที่ เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์ ให้เป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา ปฏิบัติธรรมก็ขอให้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ให้ไปปราบพญามารด้วยกัน

จะศึกษาพระธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ให้แตกฉาน ทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนา ก็ให้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง เบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกทุกรูปตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

เด็ดดอกไม้ สะเทือนถึงจักรวาล

วันที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

โอวาทหลวงพ่ออัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพหุสัปดาห์ที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา วันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน เราจะต้องรักษาอีก ๑ ราตรี จะไปค้างคืนที่ไหนยังไม่ได้จนกว่าจะได้อรุณวันพรุ่งนี้ แต่ในปฏิทินเขาจะเขียนว่าเป็นวันออกพรรษา แต่ความจริงแล้วเป็นวันมหาปวารณา เป็นวันสุดท้ายของพรรษา

เราได้กล่าวคำปวารณาซึ่งเป็นภาษาบาลีกันไปแล้ว แปลเป็นภาษาไทยที่พอจะเข้าใจอย่างง่าย ๆ ก็คือ เราปวารณาซึ่งกันและกันว่า ถ้าหากเพื่อนสหธรรมิกรูปใดได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าเรานั้นประพฤติ ยังไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้ทำพระนิพพานให้แจ้งได้ยาก หรือไปสู่นิพพานได้ช้าขึ้น ก็จะช่วยด้วยความรักและปรารถนาดี แนะนำ ตักเตือนเรา เพื่อให้เราประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัยจะได้ไปสู่พระนิพพานได้อย่างสะดวกสบาย ง่ายตาย

ที่ต้องปวารณากันก็เพราะว่า ปกติของปุถุชนยังมีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ พุดง่าย ๆ ทุกคนต่างยังมีมานะทิฎฐิ ยังมีความถือถือตัว อยู่ในใจ ถ้าหากไม่มีการปวารณากันเอาไว้ว่า ให้แนะนำตักเตือนกันได้ ในข้อที่ได้เห็น ได้ยินหรือสงสัยนั้น มันยากที่จะรับฟัง มันจะหงุดหงิด ขัดเคืองใจ จึงได้ปวารณาเพื่อให้โอกาสเพื่อนสหธรรมิกแนะนำตักเตือน เราจะได้ประพฤติถูกต้องตามธรรมวินัย จะได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชในคราวนี้

เทศน์กบวชเฉพาะผู้มีบุญ

การอยู่จำพรรษาร่วมกันภายในพรรษานี้ เราจะเห็นได้ว่า เวลาไม่นานเลย เดียววันเดียวคืน เผลอประเดี๋ยวเดียวก็มาถึงวันสุดท้ายของพรรษาแล้ว การมาบวชของพวกเราในคราวนี้ ทั้งพระนวกะที่เข้ามาบวชใหม่และรวมถึงภิกษุเก่าด้วย การบวชของเรามีวัตถุประสงค์เพียงประการเดียว คือ ทำพระนิพพานให้แจ้ง รองลงมาคือ แสวงบุญและสร้างบารมี มาชำระกายวาจาใจของเราให้สะอาดบริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปนิพพานได้ หรืออย่างน้อยก็มาเติมบุญเติมบารมี ให้เรามีอุปนิสัยปัจจัยที่จะไปพระนิพพาน นี่ไม่ใช่เป็นเรื่องเล็ก ๆ เลย เป็นเรื่องที่สำคัญและยิ่งใหญ่

เทศมณะ เป็นเทศที่เป็นสาธารณะ ไม่ใช่ทั่วไป เฉพาะผู้มีบุญที่สั่งสมบุญบารมีในพระพุทธศาสนาอย่างต่อเนื่อง ได้ยินได้ฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อน ๆ หรือพระสาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเกิดกุศลศรัทธาสั่งสมบุญบารมีกันเรื่อยมา ทั้งทานศีลภาวนา เป็นต้น จนเข้าใจแจ่มแจ้งในเรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตในระดับหนึ่งว่า ชีวิตในสังสารวัฏเป็นชีวิตที่มีแต่ความทุกข์ทรมาน ไม่นั่นอน มีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา เพราะว่ายังตกอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรม กฎแห่งไตรลักษณ์ ยังเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร ซึ่งเขาเอาความโลภ ความโกรธ ความหลงนั้นเข้ามาบังคับบัญชา

เพราะฉะนั้น ชีวิตจึงมีขึ้นมีลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งอันตราย เนื่องจากมีอบาย ทุกคติ วินิบาต นรก เปต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน มารองรับอยู่ ซึ่งเราและใคร ๆ ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ เมื่อได้เห็นภัยในวัฏสงสาร

อย่างนี้ จึงสั่งสมบารมีเรื่อยมาจนถึงจุดอิมัตวในเพศคฤหัสถ์แล้วก็เข้าสู่ร่มเงาของพระพุทธศาสนา มาบวชเป็นพระภิกษุสามเณร ตั้งแต่บวชช่วงสั้น ๆ จนกระทั่งบวชชว่งยาวขึ้น

เมื่อเรามาบวชอยู่ตรงนี้ได้ จึงได้ชื่อว่าเป็นอสาธารณะ เป็นเพศอันอุดมไม่ทั่วไปสำหรับใคร ๆ ที่จะมาอยู่ตรงนี้ได้ เพราะว่ามันอยู่ยาก ถ้าหากไม่มีเป้าหมายอย่างชัดเจน เนื่องจากมีพระธรรมวินัยเป็นกรอบที่ล้อมเราอยู่ ซึ่งเราจะทำผิดจากกรอบนี้ไม่ได้ มันมีโทษมีภัยรองรับอยู่

กรอบของพระธรรมวินัยนี้ มีเอาไว้สำหรับเป็นลู่ชีวิตที่จะประคับประคองให้ไปสู่ฝั่งพระนิพพาน ถ้าเรามีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง การอยู่ในกรอบของพระธรรมวินัยก็เหมือนไม่ได้อยู่ คือ จะไม่มีความรู้สึกว่ายึดอัดหรือคับแคบ ตรงกันข้ามกลับมีความสุขกายสุขใจ เบากายเบาใจ เพราะเราได้ปลดเครื่องพันธนาการของชีวิตออกไป เหลือแต่กายวาจาใจที่เราจะต้องคอยดูแลประคับประคองให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว แล้วก็เดินทางเข้าไปสู่ภายใน เพื่อจะได้เข้าไปถึงพระรัตนตรัยซึ่งเป็นแก่นของชีวิตที่จะทำให้เราสามารถอยู่อย่างมีความสุขอย่างแท้จริง เป็นอิสระ เป็นความสุขที่กว้างขวาง ไร้ขอบเขต และไม่มีความสุขใดมาเทียบได้

เมื่อใครเข้าถึงแล้ว จะมีความรู้สึกเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง คือ เข้าถึงความสุขประเภทที่ว่า พูดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่ทราบว่าจะอธิบายอย่างไร และพระรัตนตรัยในตัวนี้แหละ จะเป็นอุปกณ์ให้เราได้ศึกษาวิชา ๓ เช่น ปุพเพนิวาสานุสติญาณ ญาณหรือความรู้เป็นเหตุให้เราระลึกชาติได้ รู้เรื่องราวความเป็นจริงของชีวิตว่า ชีวิตไม่ใช่แค่เกิดหนเดียว ตายหนเดียว หรือตายแล้วสูญ แต่เราได้ผ่านการเวียนว่ายตายเกิดมายาวนานนับครั้งไม่ถ้วน ได้เห็นชีวิตลุ่ม ๆ ดอน ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ ของเราตลอดเวลา

ช่วงใดชาติไหนของชีวิต เราไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต ชาตินั้นและชาติถัด ๆ มาชีวิตก็สูงส่ง แต่ชาติไหนประมาทในการดำเนินชีวิต ไม่สั่งสมกุศลธรรม ชาตินั้นและชาติถัดมาก็ตกต่ำ เราจะเห็นการขึ้น ๆ ลง ๆ ของชีวิตอยู่อย่างนี้

เห็นชีวิตของเราที่ไปอยู่ในอบายมีความทุกข์ทรมานมาก ตั้งแต่ไม่มี
เวลาว่างเว้นจากความทรมาน จนกระทั่งมีช่วงสั้น ๆ ที่ว่างเว้นนิดหน่อย
คือ ตายเกิด ตายเกิด เรื่อยมาเลย กว่าจะมาถึงความเป็นมนุษย์อีกครั้ง
หนึ่ง ส่วนชีวิตในเทวโลกที่ว่าเป็นสุขที่ยาวนานนั้นก็ประเดี๋ยวประด๋าว
และไม่แน่นอน อีกทั้งไม่ใช่ความสุขที่แท้จริง

เพราะฉะนั้น พระรัตนตรัยในตัวจะทำให้เราได้เรียนรู้สิ่งเหล่านี้
เมื่อเห็นชีวิตอย่างนี้แล้ว จะทำให้เราเข้าใจชีวิตของเพื่อนมนุษย์และ
สรรพสัตว์ทั้งหลาย เราจะเห็นกฎแห่งกรรมที่ทำหน้าที่โดยไม่เว้นใคร
แม้แต่เพียงคนเดียวว่า ประกอบกรรมชนิดนี้จะต้องไปสู่ภพนั้นภพนี้
ไปเสวยวิบากอย่างไรก็เห็นตลอดทั้งหมด ทำให้เกิดความเบื่อหน่าย
คลายความกำหนัด คลายความผูกพัน ความยึดมั่นถือมั่นในคนสัตว์
สิ่งของ แม้แต่ภพภูมิก็อยากจะหลุดพ้นไปจากภพนี้ ใจจะหลุดล่อน
บริสุทธิ์หยุดนิ่ง แล้วดึงเข้าไปสู่ภายใน เพื่อไปสู่กายสุดท้ายคือกายธรรม
อรหัตเป็นพระอรหันต์

เพศนักบวชเป็นเพศที่เหมาะสมอย่างยิ่งในการทำพระนิพพาน
ให้แจ้ง เพราะปลอดกังวลจากเรื่องการครองเรือน การทำมาหากิน และ
มีสิ่งที่เป็นแค่บริวาร ๘ เวลาที่เหลืออยู่เป็นไปเพื่อทำความบริสุทธิ์
ทำกายวาจาใจให้สะอาด บริสุทธิ์ ให้หยุดนิ่งดึงเข้าไปสู่ภายใน เพื่อศึกษา
ความรู้ภายในที่เป็นความรู้ที่ยิ่งใหญ่ ยิ่งเรียนยิ่งมีความสุข ยิ่งเรียน
ยิ่งสว่าง ยิ่งโล่งขึ้นไปเรื่อย ๆ ยิ่งมีพลังในการที่จะทำความดียิ่ง ๆ ขึ้นไป
แตกต่างจากความรู้ทางโลกที่ยิ่งเรียนยิ่งมืด ยิ่งเรียนยิ่งคับแคบ ยิ่ง
เห็นแก่ตัว ยังวนเวียนกันอยู่ในภพอยู่อย่างนี้

ให้ลูกทุกรูปพึงปิติดีใจที่เราได้มาบวชในคราวนี้ว่า สิ่งที่เราได้กระทำนั้นถูกหลักวิชาของบัณฑิตนักปราชญ์ในกาลก่อน บุญนี้จะเกิดขึ้นกับเราและโยมพ่อโยมแม่ บรรพบุรุษ หมู่ญาติ ตลอดจนสรรพสัตว์ทั้งหลายไปด้วย

ปวารณากันแล้ว อย่าให้เป็นเพียงธรรมเนียม

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของพรรษา เราได้ปวารณากันแล้วก็ขอให้ทำอย่างที่เราได้ตั้งใจปวารณา อย่าทำแค่ตามธรรมเนียม พอถึงวันมหาปวารณาเราก็มาปวารณากันตามธรรมเนียม แต่พอหลังจากวันนี้ไปแล้ว เพื่อนสหายธรรมิกมาเห็นเราประพฤติดบกพร่องและแนะนำเรา เราก็อย่าไปโกรธ อย่าไปขุ่นเคืองเขา

ถ้าหากห้ามความโกรธความขุ่นมัวไม่ได้ เพราะว่าเรายังมีทิฐิมาอยู่ในตัว ก็ให้ลดมานะทิฐิมาอยู่ในระดับที่ฟังได้ แล้วมันไม่ลั่นออกมาทางปากโต้ตอบเขาไป หรือขยายออกมาทางกิริยาอาการ ทางระบบประสาทกล้ามเนื้อ เพื่อแสดงให้เขาเห็นว่า เราไม่พึงพอใจ อย่าให้ถึงขั้นขนาดนั้น ให้อยู่ในระดับที่เราข่มใจได้ ที่เรียกว่า “ทมะ” คือ แม้เราจะขุ่นมัวขัดเคืองก็ข่มเอาไว้ให้มันอยู่ ไม่ให้มันลั่นออกมา

แล้วช่วงไหนที่ใจสบาย ก็มาพิจารณาดูในสิ่งที่เพื่อนสหายธรรมิกเขาตักเตือน ว่าเขตักเตือนโดยธรรมใหม่ ถูกต้องไหม เราเป็นอย่างนั้นจริงหรือเปล่า ถ้าเราไม่เป็นจริง เป็นความเข้าใจผิดพลาดคลาดเคลื่อนของเพื่อนสหายธรรมิก เราก็ให้อภัยเขา อย่าไปขุ่นมัว แต่ถ้าจริงก็ต้องขอบคุณเขาที่ช่วยชี้มุมทรัพย์ให้เราและรีบปรับปรุงแก้ไข

ทำอย่างนี้ประโยชน์ก็จะเกิดขึ้นกับเราก่อนเป็นอันดับแรก คือ ใจสบาย ปลอดภัย ไม่พุงชาน ไม่ขัดเคือง ไม่ผูกพยาบาท ไม่คิด เบียดเบียนเพื่อนสหายมิตร แล้วความรักในหมู่คณะของเรา ก็จะ แน่นแฟ้นเป็นปึกแผ่น เป็นหนึ่งเดียวกัน จากภิกษุรูปหนึ่งก็ไปถึงเพื่อน สหายมิตรในอารามเดียวกัน เมื่ออารามของเรามีความรักและความปรารถนาดีกันอย่างแท้จริง มันก็จะขยายไปสู่อารามอื่น เพราะกิตติศัพท์ อันดีงามนี้จะแพร่สะพัดไป

หมู่คณะของอารามใดที่มีความรักและปรารถนาดีต่อกัน เราจะ สังเกตได้ว่า สมาชิกในหมู่คณะนั้นจะสดใส อินทรีย์จะผ่องใส และจะ อยู่ในสายตาของพุทธบริษัท ๔ และพุทธบุตรในอารามอื่น เมื่อเขาเห็น แล้วก็จะเกิดกำลังใจที่จะทำอย่างเราบ้าง จากอารามเราก็ไปสู่อาราม อื่น แล้วก็ขยายไปทั่วสังฆมณฑลและทั่วโลก นั่นคือเราจะมีส่วนในการ ทำให้พุทธบุตรทั่วสังฆมณฑลมีความเข้มแข็งในธรรมวินัย มีความรัก ปรารถนาดีซึ่งกันและกัน รวมเป็นปึกแผ่นเป็นหนึ่งเดียวกัน

เมื่อพุทธบุตรเป็นปึกแผ่นได้ ก็จะขยายไปสู่อุบาสกอุบาสิกา พุทธบริษัท ๔ ก็จะมั่นคง เมื่อพุทธบริษัท ๔ มั่นคง เป็นสังคมที่รักษา คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไว้ ซึ่งเป็นคำสอนที่มีคุณค่าและ มีประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ก็จะขยายไปสู่เพื่อน มนุษย์ที่อยู่นอกบุญเขต และขยายจากมนุษย์ต่อมนุษย์ไปเรื่อย ๆ จนไป ทั่วโลก และมนุษย์ซึ่งอยู่ในสายตาของเทวดาที่มีกายละเอียด ตั้งแต่ใน ระดับภุมเทวา รุกขเทวา อากาศเทวา ก็จะโจษขานกันต่อไป จนกระทั่ง ถึงชาวสวรรค์ชั้นต่าง ๆ ชั้นจาตุมหาราชิกา ดาวดึงส์ ยามา ดุสิตา นิมมานรดี ปรนิมมิตวสวัตดี และจะขยายไปถึงพรหม อรูปพรหม

เราจะเห็นว่า จากการกระทำของเราเพียงรูปเดียวที่รักษาสິงนี้เอาไว้ นอกจากเป็นธรรมเนียมปฏิบัติและกระทำอย่างจริงจังแล้ว สามารถขยายไปทั่วถึงภพทั้งสาม คือ กามภพ รูปภพ อรูปภพ ที่มีอยู่ทุกจักรวาล ที่เราได้ยินได้ฟังว่า แสนโกฏิจักรวาลกับอนันตจักรวาล จะมีสายตาของท่านผู้รู้ของแต่ละจักรวาลมองดูอยู่ ถ้าจักรวาลของเรา ซึ่งมีชื่อว่า **“มงคลจักรวาล”** มีความเป็นปึกแผ่นแน่นหนาด้วยคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีชีวิตที่สดใสในคำสอนของพระองค์ท่าน ก็จะขยายไปสู่จักรวาลอื่น แล้วก็จะส่งต่อ ๆ กันไปอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สิ่งใด ๆ ไม่คิดว่าจะเกิดขึ้น ก็จะบังเกิดขึ้น

ก้อนหินเพียงก้อนเล็ก ๆ ที่ทิ้งลงมาจากอากาศ ตกลงไป ในกลางมหาสมุทร จะเกิดกระแสน้ำขึ้น จากคลื่นเล็ก ๆ ลูกนั้น จะค่อย ๆ ไหลคลื่นลูกอื่น ๆ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปถึงฝั่งทั้งหลาย สิ่งที่เราทำความดีเพียงรูปเดียวนี้ก็ขยายไปทั่วทุกหนทุกแห่งตลอดทั้ง แสนโกฏิจักรวาล อนันตจักรวาล นี่คือนิสัยที่สามารถเป็นจริงได้ ไม่ใช่เพ้อฝัน เพราะว่าทุกการกระทำของเรานั้นล้วนมีความเกี่ยวข้องกับกฎมิตต่าง ๆ ทั้งสิ้น โดยที่เรายังไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้เลย และเราคาดไม่ถึงด้วยว่า มันจะเป็นอย่างนั้น วันใดที่เราได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย วันนั้นเราจะเข้าใจในสิ่งที่หลวงพ่อบุญในวันนั้น

กิจที่ต้องทำกันต่อไป

แม้วันพรุ่งนี้จะออกพรรษาแล้วก็ตาม กิจของเราก็กียังมีอยู่ คือ กิจในการทำพระนิพพานให้แจ้ง เราจะรู้ตัวของเราเองว่า เราผ่านพรรษาแห่งการบรรลุมรรคมาด้วยการประพฤติปฏิบัติธรรมถึงในระดับไหน

จริงจิงขนาดไหน ไม่มีใครที่จะรู้ดีเท่ากับตัวของเราเอง เพราะฉะนั้น มาถึงวันนี้วันสุดท้าย เรารู้แล้วว่าเป็นพรราชาแห่งการบรรลุนิพพานของเรา แล้วหรือยัง เราได้ยินได้ฟังการบรรลุนิพพานของบุคคลอื่นที่มีทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา และสาธุชนผู้มีบุญทั้งหลายที่กระจัดกระจาย กันไปทั่วโลก แต่ว่าเราได้เป็นอย่างนั้นกับเขาบ้างแล้วหรือยัง ถ้ายัง วันพรุ่งนี้ออกพรราชา ก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

ออกพรราชาแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป อย่าได้ วางเว้นจากการปฏิบัติธรรม ทำไปจนกว่าจะเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัว ทำกันจนกว่ากิเลสอาสวะจะหมดสิ้นจากใจของเรา และทำไปจนกว่า จะถึงที่สุดแห่งธรรมะลูกนะ

โอวาทสำหรับผู้จำเป็นต้องลาสิกขา

สำหรับพระนวกะบางรูปที่ลางานมาบวชได้เพียงช่วงสั้น ๆ จำเป็น จะต้องลาสิกขา ถ้าหากสามารถอยู่รักษานิสัยได้ก็ควรจะอยู่รักษานิสัย ลูกนะ จะได้ครบถ้วนบริบูรณ์ในการศึกษาเรื่องราวที่เป็นกิจของสงฆ์ แล้วถ้าหากจำเป็นจะต้องลาสิกขา ก็ให้มีความรู้สึก ว่า เรายังมีความ อาลัยอาวรณ์ต่อผ้ากาสาฬหพัศตร์

ให้นึกอธิษฐานในใจหลังจากนั่งสมาธิแล้วว่า เรายังไม่อยากจะ พละตพรากจากผ้ากาสาฬหพัศตร์นี้เลย แต่เราลามาได้ช่วงสั้น ๆ เท่านั้น ลักวันหนึ่งเมื่อเราหมดภาระทางโลกแล้ว จะกลับเข้ามาสู่เพศสมณะ ใหม่ และระหว่างที่อยู่ทางโลก เราจะเป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีของชาวโลก ในฐานะได้ผ่านการบวชเรียนมาแล้ว ๑ พรราชา อย่าให้กลายเป็นบุคคล

ที่เราได้ยินคำพังเพยว่า บวชเสียผ้าเหลือง คือ บวชมาแล้ว ๑ พรรษา ยังไม่มีการเปลี่ยนแปลงอะไรที่ดีขึ้นในชีวิตของเราเลย อย่าให้ใครหรือตัวเราเกิดความรู้สึกอย่างนี้นะลูกนะ

เมื่อเราลาเพศสมณะไปแล้ว จะยังอยู่ในสายตาของเพื่อนมนุษย์ตลอดเวลา เขาจะดูว่า เรามีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือไม่ รักษาศีล ๕ เป็นปกติทุกวัน วันพระเราถืออุโบสถศีล และไม่ขาดในการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา รวมทั้งชักชวนคนมาสร้างผลดีด้วย ถ้าหากทำอย่างนี้ได้ชีวิตของเราจึงจะสมบูรณ์ แม้เราลาสิกขาไปแล้วก็เหมือนไม่ได้ลาสิกขา ยังเหมือนกับว่าเราบวชทางใจ เพียงแต่กายภายนอกไม่ได้ครองผ้ากาสาฬหพัสดุเท่านั้น และแม้ลาสิกขาไปแล้วก็ให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

สำหรับผู้ที่ไม่มีความจำเป็นต้องลาสิกขา ก็ขอให้ตั้งใจบวชกันต่อไป เพราะ **ชีวิตใด ๆ ในโลกนี้ แม้ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็รู้ความเป็นสมณะไม่ได้เลยแม้แต่เพียงนิดเดียว** ดังนั้นขอให้ลูกทุกรูปนำสิ่งที่หลวงพ่อบอกเล่าสู่กันฟังนี้ไปพิจารณาพิจารณา

วันนี้ขออนุโมทนาสาธุการและขออำนวยพร ให้ลูกทุกรูปหยุดใจไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ อย่างสบาย ๆ ขออานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตนะ กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาด ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทุกพระองค์น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วนในอาสนานิพพาน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์

ชนนิกยุง และมหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ
สังกะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ตลอดจนกระทั่งบารมีที่ได้ตั้งใจ
บำเพ็ญสมณธรรมตลอดพรรษา

จึงมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลับกายวาจาใจ ธาตุ
ธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจาก
การเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาปศัคดีสิทธิ์ วิบากกรรม
วิบากมาร อุปสรรคต่างๆ นานาในชีวิต ให้มลายหายสูญไปให้หมด

ให้ลูกทุกรูปจงเป็นเนื้อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนา รู้แจ้งเห็นแจ้ง
แทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ
และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จงมี
สุขภาพร่างกายที่แข็งแรง อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีกันไปนาน ๆ
สิ่งใดที่เป็นข้าศึกต่อการกุศลและพรหมจรรย์จงห่างไกล ให้มีแต่บัณฑิต
นักปราชญ์เข้ามาใกล้ จะศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยของพระสัมมา-
สัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะ
ทั้งเบื้องต้นท่ามกลางและเบื้องปลาย บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งอรรถและ
พยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้ได้บรรลุธรรมกาย

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว
เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนา นั้นจงเป็นผลสำเร็จ
จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของ
พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

ชีวิตนักบวช ชีวิตแห่งบุญบันเทิง

วันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๖

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันศุกร์ที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา เราก็ได้กล่าวคำปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ในสมัยพุทธกาลการปวารณาซึ่งกันและกันไม่ได้แค่เป็นธรรมเนียมปฏิบัติอย่างเดียวเท่านั้น แต่ถือเป็นอริยประเพณี

ภิกษุทุกรูปที่เข้ามาบวชในสมัยพุทธกาล ต่างมีวัตถุประสงค์หวังทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นชีวิตสมรวาส อึดอัดคับแคบ มีแต่ปัญหาแรงกดดัน แวดล้อมไปด้วยสิ่งที่ทำให้ทุกข์ได้ง่าย จึงตัดสินใจออกบวช ไม่ใช่อกหัก หรือกลัวภัยอะไรต่าง ๆ แต่บวชเพราะมีวัตถุประสงค์จะเอาชนะกิเลสที่มันย่ำยีในใจและบังคับให้สร้างกรรม แล้วก็มิวิบากให้วนเวียนกันอยู่ในสังสารวัฏ เมื่อฟังคำสอนของพระบรมศาสดาก็เกิดกุศลศรัทธาเข้ามาบวช ปลดกังวลแล้วก็ปลดกังวลจากชีวิตที่วุ่นวาย แล้วก็มาเติมความบริสุทธิ์กายวาจาใจกันทุกวันทุกคืน

พอวันสุดท้ายก่อนออกพรรษา ต่างก็มาปวารณาเพื่อให้ช่วยเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน คือ สมัยก่อนถือนักบวชทุกรูปเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน เป็นพี่เป็นน้องกัน บวชก่อนเป็นพี่บวชหลังเป็นน้อง ไม่ว่าจะมาจากวรรณะไหน ชนชั้นไหน จะรวยจะจน จะหล่อจะชั่วเหร' จะอ้วนจะผอมไม่คำนึงถึง เมื่อเข้ามาบวชอยู่ในธรรมวินัย แล้วก็เสมอกัน และให้เคารพกันตามอาวุโสภันเต เหมือนทะเลเป็นที่รวมของน้ำจากห้วยหนองคลองบึง พอไปรวมกันในทะเลก็มีรสเดียวกัน เสมอกันหมด

ดังนั้นต่างก็จะเป็นกัลยาณมิตรให้กัน คอยชี้ชุมทรัพย์แนะนำว่า สิ่งที่ได้ยินหรือสงสัยว่า ท่านนั้นท่านนี้ประพฤติปฏิบัติยังไม่ถูกต้อง ตามพระธรรมวินัย จะเป็นเหตุให้เหินห่างต่อหนทางพระนิพพาน ก็จะต้องเตือนกันโดยธรรมวินัย ด้วยความรักความปรารถนาดี เหมือน เศรษฐีชี้หนูดาย หรือคนที่เห็นชุมทรัพย์แล้วชี้ชุมทรัพย์ให้ด้วยความรักและปรารถนาดี จะได้ปรับปรุงตัวหรือมาพิจารณาตัวเองว่าเป็น อย่างที่เขาว่าไหม

ในสมัยนั้น เขาจะไม่โกรธ ไม่ขุ่นมัวกัน จะทนต่อคำแนะนำ ซึ่งบางทีมันไม่ตรงกับความคิดของเรา แต่ก็สามารถรับฟังได้ ฟังแล้ว มาพิจารณาไตร่ตรองด้วยสติปัญญา ด้วยเหตุผล เอาใจกลับมาอยู่กับเนื้อกับตัว ให้เกิดดวงปัญญา เอาแสงสว่างแห่งปัญญานั้นมาส่องใจ ตรวจตราดูกายวาจาใจ ถ้าบกพร่องก็แก้ไข แล้วก็ไปกราบขอพระคุณ ผู้ที่แนะนำ จะไม่ขุ่นมัว ไม่ตามล่ากันเหมือนสมัยนี้ พอมีใครมาแนะนำ มาบอกผู้ปกครองหรือพระเถระ แทนที่จะพิจารณาตัวเอง กลับไปถามหาว่าใครคนไหนมาบอก มีอารมณ์อยากจะไปศึกษาว่า เขามาจากไหน ชื่ออะไร นามสกุลอะไร ตายแล้วไปไหนอะไรอย่างนั้น สมัยนั้นไม่มีการตามล่ากัน มีแต่หยุดใจดู นิ่ง จริ่งหรือเปล่าที่เรามานำแนะ ถ้าไม่จริงก็แล้วไป จริ่งก็แก้ไข แล้วก็ขอบคุณแค่นั้นเอง

เมื่อปวารณากันแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมตามป่า ตามเขา ห้วยหนองคลองบึง ตามเรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง ที่ไหนเป็นสถานที่ร่มเย็นก็จะแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

การไปปฏิบัติธรรมตามป่าเขาห้วยหนองคลองบึง จะแตกต่างกับการอยู่ในเมือง เพราะเป็นถิ่นทุรกันดารลำบาก อาจจะตายด้วยโรคภัยไข้เจ็บ จากคนพาล อมนุษย์ สัตว์ร้าย หรือจากภัยธรรมชาติ เช่น ฟ้าผ่า ไฟไหม้ป่า น้ำท่วม เป็นต้น เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมในสมัยก่อน เขาเสี่ยงกัน ดังนั้นก่อนจะแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวกก็มาปวารณากัน ถ้าเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าไม่ถูกต้องตามธรรมวินัยก็ให้ตักเตือนกัน

หรือเห็นบางรูปกระสันอยากสึก ไม่อยากเป็นพระแล้ว ไปเห็นวืบ ๆ แว็บ ๆ เข้าใจก็น้อมไปในพราวาส อยากจะลาสิกขา ปฏิบัติธรรมะมีแต่มีดกับเมื่อย ไม่เห็นอะไร ญาติโยมมาวัด เราเห็นเขาพรังพร้อมไปด้วยกามคุณ ๕ ขับริดเก้งคันเบือเร่อ รูปร่างก็สวยสดงดงาม ดูเขาเป็นครอบครัวที่อบอุ่นกันนะ มีพ่อแม่มีลูก พ่อกับแม่เราไม่ค่อยสนใจไปสนใจลูกเขามากกว่า หรือเขาอยากทำบุญ อยากจะฟังธรรม นิมนต์ไปขบฉันภัตตาหารที่บ้าน เรากลับไปเห็นลูกสาวเขาเข้า แล้วเห็นทรัพย์สินสมบัติศฤงคารต่าง ๆ เออ มันน่าสึกจังเลย เพื่อจะได้มีชีวิตอย่างนี้บ้าง

เพียงแค่นี้ได้ยินว่า พระรูปนั้นรูปนี้กระสันจะสึก พระผู้ทำหน้าที่กัลยาณมิตรก็รีบไปแล้ว ถ้าจะตายจากชีวิตสมณะถือเป็นเรื่องใหญ่ เป็นหน้าที่ของพระทุกรูปจะต้องไปพูดไปคุ้ยชี้โทษภัยของชีวิตพราวาส ชี้ภัยในวัฏสงสาร ชี้ให้เห็นอันสงส์ของการออกจากกาม การบำเพ็ญเนกขัมมบารมี คอยเชียร์ คอยให้กำลังใจ หรือจุดให้ห่างจากสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น แล้วมาอยู่ในสิ่งแวดล้อมใหม่ นี่นอกเหนือจากปวารณาเพื่อการนั้นแล้ว อย่างนี้เขาก็ทำกัน

มาสมัยนี้ ทำแค่รักษารธรรมเนียมปฏิบัติ แค่ว่าปวารณากันแล้ว ฟังก็ไม่ค่อยจะรู้เรื่องเพราะเป็นภาษาบาลี บางพวกก็ไปเรียน เข้าเรียน แล้วก็รู้ต่อนั้น พอออกจากห้องก็ลืม แล้วก็ไม่ได้ไปทบทวน ก็เลยไม่รู้ว่ ปวารณาแปลว่าอะไร พอแนะนำตักเตือนเข้าก็โกรธขุนมัวกัน แทนที่ บุญจะเต็มขึ้น ใจใสขึ้น กลับเอาความขุ่น ความขัดเคือง ความน้อยใจ ทิฏฐิมานะเกิดขึ้น มันก็ผิดพุทธประสงค์ที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้สอน เอาไว้ว่า เรามาบวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง สิ่งอะไรที่เป็นข้าศึก ต่อพรหมจรรย์ สิ่งนั้นพึงห่างไกล หรือเป็นอกุศลธรรมก็ให้ห่างไกล

ชีวิตนักบวชประเสริฐสุด

พระมีหน้าที่เต็มความบริสุทธิ์บริบูรณ์ให้กับกายวาจาใจของเรา เท่านั้น การบวชเป็นพระเป็นสิ่งที่ประเสริฐ เลิศกว่าชีวิตทางโลกมาก ใครเคยผ่านชีวิตทางโลกมาแล้วมาบวช จะเห็นข้อแตกต่างได้อย่าง ชัดเจน แต่จะชัดเจนแจ่มแจ้งก็ต่อเมื่อเข้าถึงธรรมนั้นแหละ จึงจะเห็นว่าชีวิตฆราวาสคับแคบจริง ๆ ชีวิตของพระดูเหมือนคับแคบแต่กว้าง ขวาง คือ เป็นอิสระ ปลอดภัยจากเครื่องกังวลทุกอย่างเลย

เมื่อก็ฟังดูว่า ผู้ที่ปวารณาเรียงพรรษากันล้วนแต่พรรษาเพิ่มขึ้น สูง ๆ กันทั้งนั้น ทีนี้พอพรรษาสูงแล้ว ต้องหันมาพิจารณาตัวเราแล้วว่า วันเวลาผ่านไป เราทำอะไรอยู่ แสวงหาหนทางพระนิพพานหรือเปล่า **ชีวิตพระถ้าไม่แสวงหาทางพระนิพพาน หรือคุณงามความดี ศีล สมาธิ ปัญญา หรือศึกษาพระธรรมวินัยแล้ว อยู่ยาก** แต่ถ้าหากศึกษาแล้ว จะชุ่มฉ่ำใจทุกวันทุกคืนทุกเวลาเลย

ก่อนจำวัด ภาพสุดท้ายก็มีแต่ดวงใส ๆ แสงสว่าง องค์พระ ภาย
ภายใน อย่างน้อยก็ความรู้สึกที่ดีที่วันนี้เรามีความบริสุทธิ์กายวาจาใจ
หลักก็เป็นสุข ถ้ามรณภาพคืนนั้นก็ไปได้ ตอนเช้าตื่นจากจำวัด ใจก็ใส
นึกถึงแต่เรื่องบุญ เรื่องกุศล เรื่องความบริสุทธิ์

ต่างจากชีวิตฆราวาส ตื่นมาก็มีแต่เรื่องร้อน ๆ ทั้งนั้น จะต้องไป
ตะเกียกตะกายทำมาหากิน ไปทำมาหากินอย่าคิดว่าหมู่นะ มันไม่ง่าย
หรอก มันก็เหมือนนกเหมือนกาต้องไปต่อสู้กัน กว่าจะได้ทรัพย์มา
หล่อเลี้ยงสังขารไม่ใช่ง่าย ลำบาก เหนื่อยกลางวันแล้วยังมาเหนื่อย
งานกลางคืนอีก คือ งานสร้างโลกนั่นแหละ แล้วอย่างนี้ภาพสุดท้าย
จะเป็นอะไร ยิ่งมีทีวี ในทีวีก็มีแต่ภาพชวนให้ใจหมอง เกิดตายคืนนั้น
ด้วยใจที่เศร้าหมองก็ไปอบาย ถ้าไม่หมองไม่ใสก็ยังวนเวียนอยู่ ที่ยัง
วนเวียนอยู่ก็เสี่ยง เพราะถ้าคนในครอบครัวไม่รู้หลักวิชาในการทำบุญ

ไม่อุทิศบุญไปให้ ไม่ว่าจะไปยื่นบอก “ทำเถิดนะ พระเดินผ่านหน้าบ้าน
ทุกวัน ใส่บาตรให้หน่อย อุทิศบุญให้หน่อย” เขาก็ไม่เห็น ไม่ได้ยิน
ต้องอาศัยบุญคุณคนอื่นเขา เพราะฉะนั้นก็มีสิทธิ์ไปอบายได้

ดังนั้น ควรจะปิติภาคภูมิใจในชีวิตสมณะ และใช้เวลาใน
การเป็นพระภิกษุสามเณรเต็มบุญบารมี เต็มกุศลธรรม แสวงหา
มรรคผลนิพพานซึ่งอยู่ภายในตัวของเราให้ได้ทุกวันทุกคืนทุกเวลา
และพยายามป้องกันอย่าให้สิ่งที่เป็นบาปเป็นอกุศลต่อพรหมจรรย์
มันแวบเข้ามาในใจ พยายามเอาชนะมันให้ได้ เดี่ยวก็วัน เดี่ยวก็คืน
เดี๋ยวก็จะหมดเวลาแล้ว

พระราชาก็จะเพิ่มขึ้นมาทุกปี ๆ หลวงพ่อเผลอประเดี๋ยวเดียว ๓๕
พรรษาแล้ว ไม่เคยเบื่อหน่ายเพศสมณะเลย มีความสุขทุกวัน และยัง
ปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกาย ทำหยุดทำนิ่ง

ปล่อยกายเข้าไปสู่ภายในไปเรื่อย ยิ่งสนุกสนาน ปล่อยหยุดในหยุด หยุดในหยุด หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เดียวก็รู้เรื่องราวอะไรต่าง ๆ มากมาย หายสงสัยในคำสอนของพระลัทธิมัลลปุทธเจ้าที่มีอยู่ในพระไตรปิฎก แม้บรรคผลนิพพานก็หายสงสัยได้

เพราะฉะนั้น ชีวิตนักบวชนี้ใช้ให้เป็นเถิด มันสนุกสนาน เบิกบาน บุญบันเทิง มีทั้งความบริสุทธิ์ ความสุข ความรู้แจ้ง อานุภาพอะไรต่าง ๆ มากมาย พอละเอียดไปขนาดนั้นแล้วจะถอยออกมาดูหยาบก็ง่ายแล้ว ไปดูนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ นิพพานถอดกาย กามภพ รูปภพ อรูปภพ โลกันตร์ วัตรระยะกันเลย มันสูงขนาดไหน ดูการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์โลกที่อยู่ในวัฏฏะ เห็นผังที่เขามาบังคับอยู่ในนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ บังคับคนละอย่าง เขาเซตโปรแกรมไว้อย่างไร เห็นโปรแกรมเมอร์ ผู้ต้นคิด เขาเอาบาปศักดิ์สิทธิ์บังคับกันอย่างไรก็เห็นกันไปตลอด

เห็นไหมจะ บวชแล้วสนุก ลาลึกขามากก็ไปเบียด มันก็ได้แค่นั้น แล้วก็ปล่อยออกมา เลี้ยงลูกไป ๒๐ - ๒๕ ปี ลูกดันมีหลาน เลี้ยงหลานต่ออีก ก็หมดเวลาทั้งชีวิต ไม่ได้รู้เรื่องเลยว่า ในตัวมีดวง มีกาย มีพระธรรมกาย มีวิชาธรรมกาย มีนิพพาน ภพสาม โลกันตร์ มีนิพพานในนิพพานอีกมากมายเลย เพราะฉะนั้นหยุดนี้แหละสำเร็จ สำคัญ ไม่ใช่หยุดเป็นตัวสำเร็จอย่างเดียว หยุดเป็นตัวสำคัญด้วย

วันนี้นันตีปวารณากันแล้วและเป็นวันคล้ายวันเกิดพระเดชพระคุณ หลวงปู่ฯ ครบ ๑๑๙ ปี ท่านเป็นบุคคลสำคัญไม่ใช่ของโลกนะ ของโลกมันนิดเดียว และไม่ใช่ของจักรวาลด้วย แต่เลยไปกว่านั้นมาก

วันนี้พระจันทร์สว่างในเวลากลางคืน ดวงอาทิตย์สว่างในเวลา
กลางวัน เราเป็นพระภิกษุสามเณรก็ต้องสว่างทั้งกลางวันทั้งกลางคืน
นะลูกนะ

ต่อจากนี้ไปให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี เอากันจริง ๆ
จิง ๆ เลย อายุพรรษาเราก็เพิ่มขึ้นแล้ว อย่าให้มันผ่านไปเฉย ๆ **สิ่งที่
สำคัญในชีวิตนักบวชคือ ความแข็งแกร่งกับปลอดกังวล** ซึ่งเป็นสิ่งที่
เงินซื้อไม่ได้ นักบวชต้องการตรงนี้เท่านั้น แข็งแรง ปลอดกังวล คือ
ไม่ซัดศึกเข้าบ้าน ไม่เอาเรื่องซี้ห่มซี้หามาเข้ามาไว้ในใจ ให้ใจใส ๆ มีแต่
ดวง มีแต่กาย มีแต่องค์พระ แล้วก็แข็งแรง ไม่เจ็บ ไม่ป่วย ไม่ไข้ แค่นั้น
แหละเราจะทำความเพียรให้มันสะบั้นหั่นแหลกกันไปเลย ทั้งวันทั้งคืน
หลับตื่นนั่งนอนยืนเดินทุกอิริยาบถทำให้เต็มที่

หลวงพ่อบอกอนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูป ที่ได้ตั้งใจประพฤติ
ปฏิบัติธรรมมากน้อยต่างดี ตลอด ๑ พรรษาที่ผ่านมา และในวันนี้เป็น
วันมหาปวารณา เราได้ปวารณาซึ่งกันและกันแล้วว่า ใครได้เห็น ได้ยิน
หรือสงสัยว่า เราจะประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ให้ตักเตือนกัน
โดยธรรม ด้วยเหตุด้วยผล ด้วยความรักและปรารถนาดี

วันนี้เป็นวันดี ครบ ๑๑๙ ปี ของพระเดชพระคุณหลวงปู่
ของเรา ขอให้วันนี้เป็นวันแห่งความสว่างไสวของลูกพระลูกเณรทุกรูป
ที่ได้ตั้งใจมาบวชกันเป็นอย่างดีในคราวนี้ ขอให้แข็งแรง ให้ปลอดกังวล
ให้ได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่พระเดชพระคุณหลวงปู่
และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ให้ลูกทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น จงทุก
ประการเทอญ ๐

ผ้าเหลืองเย็น

วันที่ 21 ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔5

โฆวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันจันทร์ที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

วันนี้ก็คงไม่พูดอะไรมาก เพราะสงสารลูกพระลูกเณรที่ตากแดด อยู่ด้านนอกอุโบสถ จำได้ว่าตอนเช้าพรรษาก็เปียกฝน ออกพรรษาทากแดด เจอทั้งเย็นทั้งร้อนเลยนะ เพิ่งทราบวันนี้ว่าแต่ละรูปพรรษายะเยอะ ๆ กันแล้วทั้งนั้น โดยเฉพาะของหลวงพ่อกเอง เผลอประเดี๋ยวเดียวปีนี้ ๓๔ พรรษาไปแล้ว

บวชอย่างมีเป้าหมาย

ตลอด ๓๔ พรรษาของหลวงพ่อก นึกย้อนหลังตั้งแต่วันแรกที่ได้เข้ามาสู่เพศสมณะ ก็ทำงานพระศาสนาเรื่อยมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ไม่มีสักวันที่จะเบื่อหน่ายในเพศสมณะ มีเฉพาะตอนบวชช่วงแรก ๆ ที่กำลังปรับตัวให้เข้าหู่เข้าพวกเขาได้ เพราะมันยังเป็นของใหม่อยู่ แต่ก็ไม่ได้เบื่อหน่ายในเพศสมณะ ปรับว่าทำอะไรถึงจะเป็นพระแท้ ทั้งที่เตรียมตัวบวชมาก่อนล่วงหน้าตั้งหลายปี แต่เวลาบวชขึ้นมาจริง ๆ ช่วงแรก ๆ ก็ต้องปรับตัว ปรับทุกอย่างเลย แต่พอตั้งหลักได้ก็อยู่อย่างมีความสุขเรื่อยมา

ทั้งนี้เพราะการบวชของหลวงพ่อกบวชอย่างมีเป้าหมาย บวชเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย ดูเหมือนว่าบวชเพื่อศึกษาวิชาธรรมกายจะเป็นหลักมาก ๆ เพราะศึกษามาตั้งแต่ก่อนบวชแล้ว มุ่งมาตรงนี้ และบวชมาเพื่อฝึกฝนตนเองให้มีกายวาจาใจสะอาดบริสุทธิ์เหมาะสมที่จะเป็นหนึ่งในพระรัตนตรัย และบวชมาเพื่อสร้างบารมี ก็สร้างกันเรื่อยมาเลย

เปลอประเดี้ยวเดียว ๓๔ พรรษาไปแล้ว ยังมีความรู้สึกเหมือนเพิ่งบวชได้ไม่นานเลย ที่มีความรู้สึกอย่างนี้ก็เพราะว่า ให้อารมณ์ที่ผ่านไปในแต่ละวันนั้นผ่านไปด้วยเป้าหมายของการบวชอย่างที่ได้กล่าวมาแล้ว คือ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง ศึกษาวิชาธรรมกาย ฝึกฝนตนเอง แล้วสร้างบารมี

หลวงพ่อก็จะโชคดีกว่าพวกเราที่มาในภายหลัง โชคดีที่ได้ได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณยาย ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำธรรมปฏิบัติกับชีวิตของนักบวชจากคุณยาย แม้คุณยายท่านจะไม่ได้บวชเป็นพระ เพราะเป็นเพศหญิง เพศแม่ แต่เมื่ออยู่ใกล้ชิดท่าน จะรู้สึกว่าท่านเป็นพระ เป็นพระแต่เราเรียกยายท่านนั่นเอง ได้รับการอบรมสั่งสอนแนะนำจากท่าน แม้เป็นคำซ้ำ ๆ ซาก ๆ แต่ไม่น่าเบื่อหน่าย และชื่นใจทุกครั้งที่ได้ยิน ซึ่งก็น่าแปลกและอัศจรรย์จริง ๆ คำพูดของผู้ที่มีเป้าหมายของชีวิต บวชอย่างมีวัตถุประสงค์ ฝึกตนเป็นอย่างดี เวลาพูดแล้วมีพลัง แม้จะเป็นคำซ้ำซากก็ตาม ท่านจะตอกย้ำทุกวัน ยกเว้นบางช่วงที่หลวงพ่อบอกอนุญาตท่านเดินทางไปต่างจังหวัด สิ่งนี้หล่อหลอมชีวิตหลวงพ่อให้รักในการเป็นนักบวช และวันคืนก็ผ่านไปอย่างมีความสุข

แต่ถึงแม้วันนี้จะไม่มีคุณยายแล้ว บางท่านที่มาในภายหลังอาจไม่เคยเห็นคุณยายด้วยซ้ำ แต่ก็คงพอจะนึกเทียบเคียงได้ว่า ตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นั้นได้ให้การดูแลเอาใจใส่พระลูกหลานของท่านอย่างไร จึงอยู่กันอย่างมีความสุขเรื่อยมาจนกระทั่งถึงบัดนี้ แม้ว่าการทำงานพระศาสนาจะมีอุปสรรค แต่ทุกคนไม่ได้คำนึงถึงอุปสรรค คิดแต่ว่าเป็นเรื่องของการสร้างบารมี เรื่องของการฝึกตัว เรื่องของการที่จะเดินทาง

ไปสู่เป้าหมาย เพราะฉะนั้นแม้มาในภายหลังหลวงพ่อก็จะพอเทียบเคียงกันได้ แต่ขอยืนยันว่า **เพศสมณะนี้ผ้าสุก มีความรู้ نرمย์ ถ้าเรา คิดแบบพระ พุดแบบพระ ทำแบบพระ และมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจน** อย่างน้อยก็ ๔ อย่าง ที่หลวงพ่อก็ได้กล่าวไปแล้ว

จะเห็นว่า วันเวลาผ่านไปเร็วมาก เพิ่งเหลียวไปดูเมื่อกี้นี้ ดูให้ชัดเจนว่า หลวงพ่อพรรษาเท่าไร ๓๔ แล้ว แล้วก็มองถัดกันลงมา ๓๐ กว่าพรรษายังเหลือกันไม่กี่รูป ก็ชื่นใจที่สร้างบารมีเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา และหลวงพ่อก็เชื่อว่า ๓๐ กว่าพรรษาของหลายรูปนี้ก็ต้องมีชีวิตในเพศนักบวชอย่างมีความสุข มีความปิติ เบิกบาน ภาคภูมิใจ ในเพศสมณะนี้ ไม่อย่างนั้นอยู่ไม่ได้

ผ้าเหลืองร้อน

เราคงได้ยินคำว่า “ผ้าเหลืองร้อน” ที่จริงผ้าเหลืองไม่ร้อน แต่ใจเราร้อนจนกระทั่งไม่อาจอยู่ในผ้าเหลืองได้ สาเหตุก็มีอยู่แค่ไม่กี่เรื่อง สตรีกับสตางค์นี้แหละ สตรีเป็นเรื่องมาอันดับแรก คือ มันอยากมีเมีย พอมีก็ต้องสร้างบ้านสร้างเรือน ต้องมีครอบครัว เอาครัวมาครอบ หรือครอบกันทั้งครัวอะไรอย่างนี้ ต้องทำมาหากินเลี้ยงชีวิตของครอบครัว ใจจะหมกมุ่นกับสิ่งเหล่านี้ แล้วเรื่องอื่นก็จะตามมาภายหลัง อยากมีลาภ มียศ มีสรรเสริญ มีอะไรต่ออะไรสารพัด อย่างนี้อยู่ยาก

หรือบางทีไม่มีอย่างนี้ ก็อดทนต่อคำสั่งสอนยาก อดทนต่อการสั่งสอนของพระเถรานุเถระซึ่งปรารภนาให้พระลูกพระหลานนี้เป็นพระแท้สมบูรณ์ เพราะไม่ซำทันทึ่ต้องมรณภาพแล้ว อยากจะฝากฝังพระศาสนาเอาไว้ให้สืบทอดกันต่อไปให้ยาวนานที่สุด เพื่อให้เป็นแสง

สว่างส่องทางชีวิตของมนุษย์และเทวดา หรืออย่างน้อยก็อยากจะประดับ
ประคองพระลูกหลานที่ตัดสินใจเข้าสู่เพศสมณะนี้ ให้บรรลุวัตถุประสงค์
ของการบวช จึงได้แนะนำสั่งสอนกันตามธรรมวินัย ที่นี้ไอ้ตัวตื้อในใจ
เรามีอยู่ ฟังแล้วก็อดจะตื้อตึงไม่ได้ มันเบื่อ พอเบื่อก็เลยลาสิกขา จะได้
ไม่ต้องได้ยินได้ฟังคำตักเตือน ที่อยู่กันไม่ค่อยได้เพราะอย่างนี้ ส่วน
เรื่องอื่นเป็นเรื่องเล็กน้อย เรื่องหลักใหญ่ ๆ ก็มีกันแค่นี้

เทศน์กบวชเหมาะสมสำหรับทุกชีวิต

หลวงพ่อบอกว่า เมื่อเราตัดสินใจบวชแล้ว ควรจะเดินหน้า เพราะ
ชีวิตข้างหน้ามันสว่าง สดใส ไม่ควรหันหลังกลับไปสู่ชีวิตที่มืด แม้
ดวงอาทิตย์จะแผดแสงแรงกล้าแค่ไหน ในบ้านมีไฟฟ้าส่องสว่าง แต่
ถ้าไปอยู่ในชีวิตของเพศฆราวาสมันมืด ทั้งมืด ทั้งร้อน กลางคืนเป็น
ควนกลางวันเป็นไฟ ร้อนรุ่มกลุ่มใจกันทีเดียว

ชีวิตฆราวาสจะรักษาศีลประเพณีธรรมให้บริสุทธิ์บริบูรณ์มันยาก
ใครเป็นฆราวาสมาก่อนบวชจะรู้ดี หรือสีกออกไปแล้วเดี๋ยวก็รู้ว่ามันยาก
และยังต้องแก่งแย่งแข่งขัน แย่งชิงทรัพยากร ชิงยศ ชิงตำแหน่งกัน
ต้องเบียดเบียนกัน เพราะฉะนั้นจะให้มันใสบริสุทธิ์บริบูรณ์เหมือน
เพชรนั้นยาก

เทศน์กบวชเป็นเทศน์ที่เหมาะสมสำหรับทุกชีวิต ท่านใช้คำว่า
“ทุกชีวิต” เพราะว่าจำลองมาจากพระนิพพาน พระนิพพานไม่มีใคร
ห่วงกังวลสักคน ล้วนอยู่ในชุดผ้ากาสาพัสดุ์ทั้งนั้น มีความสุข เป็น
บรมสุข เป็นความสุขที่ยิ่งใหญ่กว้างขวางกว่าความสุขของอรุปรพรม

ของพรหม ของชาวสวรรค์ ของมนุษย์ เครื่องแบบยูนิฟอร์มนั้นดูสง่างามเรียบง่าย

ถอยหยาบลงมา ก็มาดูต้นแบบของเรา คือ พระลัมมาลัมพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งเราจะเห็นได้ง่ายและชัดเจนกว่าเห็นพระนิพพาน ถึงแม้ไม่เห็นท่าน แต่ประวัติของท่านที่มีบันทึกไว้ทำให้เราพอจะเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้น จากชีวิตขององค์รัชทายาทที่จะได้ครอบครองมหาสมบัติจักรพรรดิในอีกไม่กี่วันข้างหน้า จะได้ครองทวีปทั้ง ๔ สมบูรณ์ไปด้วยกามสุขที่มนุษย์พึงปรารถนา ทั้งสตรี สตางค์ ลาภยศสรรเสริญ อำนาจวาสนา แวดล้อมไปด้วยผู้ที่พร้อมจะปฏิบัติตามคำสั่ง แต่ท่านก็ละทิ้ง เหมือนบ้วนน้ำลายทิ้ง มันยากนะที่จะทิ้งสิ่งเหล่านี้ได้ ลองวัดใจของเราดูสิ บางช่วงที่ใจตกเราอยากวิ่งไปหาสิ่งเหล่านี้ พอใจสูงขึ้นเรามองเห็นทุกข์โทษได้ชัดเจนก็ถอยห่างออกมา นั่นแหละชีวิตของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า พระองค์ทรงละทิ้งสิ่งที่มนุษย์ปรารถนา ที่ผู้ไม่รู้ทั้งหลายอยากได้ ที่คนเขลาหมกอยู่

นอกจากนี้ยังมีพระอรหันต์มากมายที่อดีตเป็นลูกของมหาเศรษฐี บางท่านมีสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง อย่างชฎิลเศรษฐี โชติกเศรษฐี ทั้งสมบัติจักรพรรดิตักไม่พร่อง ออกบวชแล้วเป็นพระอรหันต์ทั้งสองท่าน คงเชื่อว่า ตักเท่าไรไม่พร่องสักที มันเหนียวเหมือนกันนะ แต่มนุษย์อยากได้ทั้ง ๆ ไม่มีจะให้ตัก ออกไปนั่ลำบากนะจ๊ะ ต้องไปยกมือไหว้เขา ต้องทำมาหากินยากลำบากทีเดียว นี่พอเทียบเคียงได้กับชีวิตพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย

มาดูใกล้ตัว พระเดชพระคุณหลวงปู่ฯ ของเรา หลวงพ่อก็ไม่ได้เจอท่าน แต่เห็นคุณยาย เห็นหลวงปู่ที่อยู่ในยุคของท่านมาแล้วให้ฟัง

ฟังแล้วชื่นใจ ปลื้มใจ บางท่านก็อยู่ในวัดปากน้ำ บางท่านก็ปลีกตัวมา
สร้างสำนักเอง บางท่านอยู่อย่างสมณะ มีกุฏิหลังเล็ก ๆ ปลูกอยู่ท้ายวัด
ใกล้ ๆ โบสถ์ กุฏิเล็กจิ๋ว ๆ ไม่น่าเรียกกุฏิ คือ ถ่านอนแล้วมันยาวกว่า
ตัวห้อยหนึ่ง บนหัวก็สักคืบหรือ ๒ คืบ ปลายเท้าคืบนิด ๆ ข้าง ๆ ก็
สัก ๒ คืบ เกลี้ยงดีจัง ยิ่งเคยไปฟังธรรมจากท่าน แล้วท่านพาไป
บิณฑบาต กลับมาก็มาบูชาข้าวพระกัน ๒ รูป คือท่านกับหลวงพ่อนะ
อยู่ใต้เพิงหมาแหงนหลังคาเป็นสังกะสี

ฉันเสร็จไม่คุยเรื่องอื่น คุยแต่เรื่องหลวงปู่ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย
กับพระที่อยู่ร่วมยุคร่วมสมัยกัน ฟังแล้วใจมันพอง มีความปิติ เบิกบาน
เหมือนอยู่ใกล้หลวงปู่ของเรา และก็เห็นปฏิปทาของแต่ละรูป อยู่มา
ได้ด้วยความสุขจากเป้าหมายของชีวิต หรือจากโอวาทของพระเดช
พระคุณหลวงปู่ที่นั่นแหละ หน้าที่ท่านจะสวดใส่ เบิกบาน ผิดพรรณวรรณะ
ผ่องใส เนื้อหยาวยังนั้น แต่มีอมเล็ดอมผาด แล้วดูนวล ๆ นำเข้าไป
ลูบไปคลำ นำกราบนำไหว้ แล้วอยากฟังท่านพูดจังเลย จีวรก็ขาด ๆ นะ
เห็นปะเต็มเลย แต่ไม่ใช่ปรุ่งแต่งเอาไว้ให้คนเขาเห็นว่าสมณะมักน้อย
น่าเลื่อมใส ไม่ใช่ใช้อย่างนั้น แต่มันเป็นอภัยภัยของท่านจริง ๆ

อยากรู้ว่าแต่ละวันท่านคุยเรื่องอะไรบ้าง เข้าไปคุยกับท่าน มีแต่เรื่อง
หลวงปู่กับธรรมะ คุยไม่กี่ทีไปนิพพานอีกแล้ว เดียวก็เข้าสู่ศูนย์กลางกาย
เดียวก็ไปฐานที่ ๗ พอคุยกับพระรุ่นที่อยู่ร่วมสมัยกับพระเดชพระคุณ
หลวงปู่ของเรา ทำให้เห็นภาพท่านชัดถึงการบวชอย่างมีวัตถุประสงค์
ที่จะเป็นพระแท้ ทำพระนิพพานให้แจ้ง ศีลสมาธิวิชชาธรรมกาย ผีภพ
ตนเองแล้วก็สร้างบารมี

วันเวลาที่ผ่านไปในแต่ละวันซึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง เท่ากับชาวโลก
ทั้งหลาย เหมือนกับวันหนึ่งมีแค่ ๒ - ๓ ชั่วโมง หลับตาสีมตาไม่กี่ทีก็
มืดแล้ว ตื่นมาฉันเช้า นั่งธรรมะ ออกมาฉันเพล ฉันเสร็จ นั่งธรรมะ
มาศึกษาธรรมะ สีมตาอีกทีเย็นอีกแล้ว หลับอีกทีมืดแล้ว แล้วพอหลับไป
ใจมันหยุดมันนิ่ง ใจมันละเอียด ยาวเหมือนเส้น หลาย ๆ ชั่วโมงเหมือน
ชั่วโมงเดียว เหมือนกับวันเวลามันผ่านไปอย่างรวดเร็ว จะจำวัดอีกแล้ว
จำวัดอยู่ในกลาง ดุดวง ดวงค์พระ หรือนึกว่ามีพระอยู่ในตัว มีดวงอยู่
ในตัว ไม่เห็นอะไรกับเขาหรอกแต่ก็ดูกันไป มีความสุข จากไม่เห็น
เดี๋ยวมันเห็นของมันเอง คือ ทำทุกวันแล้วก็ทำทั้งวันด้วยความสุข
สนุกสนาน เพลอประเดี๋ยวเดียว ๓๔ พรรษาแล้ว พรรษาที่เหลือข้างหน้า
มันสั้นเหลือเกิน เพลอประเดี๋ยวเดียวเรายังสร้างบารมีได้ไม่เท่าไรเลย

เพราะฉะนั้น ใครคิดจะลาสิกขาคิดให้ตึะนะลูกนะ ถ้าไม่จำเป็น
จริง ๆ ละก็ บวชสร้างบารมีเถิด ไปศึกษาวิชาธรรมกาย มีสิ่งที่เรา
จะเรียนรู้อีกเยอะ รู้ไหมสวรรค์ชั้นไหนเกิดขึ้นมาก่อน แล้วเทวดาอยู่
ชั้นไหนมาก่อน บนสวรรค์มีเงาไหม มีมุมมืดไหม ก็ต้องหาคำตอบกัน
อย่างในโบสถ์ยังมีมุมมืด ในวิมานมีไหม ถ้าเราไม่รู้เราก็บอกมีมั่ง หรือ
ไม่มีมั่ง ใช้สันนิษฐานวิทยา ที่นี้เมื่อคนอื่นเขาพิสูจน์ได้ เราก็ต้องพิสูจน์
ให้ได้ นี่คำถามเล่น ๆ เท่านั้น

อย่างการบังเกิดขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระกกุสันโธ
พระโกนาคมะ พระกัสสปะ แต่ละตำราไม่ตรงกันเลย บางตำราบอกว่า
พระกกุสันโธเกิดขึ้น ในอัตรกัปที่ ๘ พระโกนาคมะ อัตรกัปที่ ๙
พระกัสสปะ อัตรกัปที่ ๑๐ พระสมณโคดม อัตรกัปที่ ๑๑ เรียงกัน
แต่บางตำราเขาบอกไม่ตรงกัน แล้วเราจะยึดถืออันไหนเป็นแบบ นี่ก็

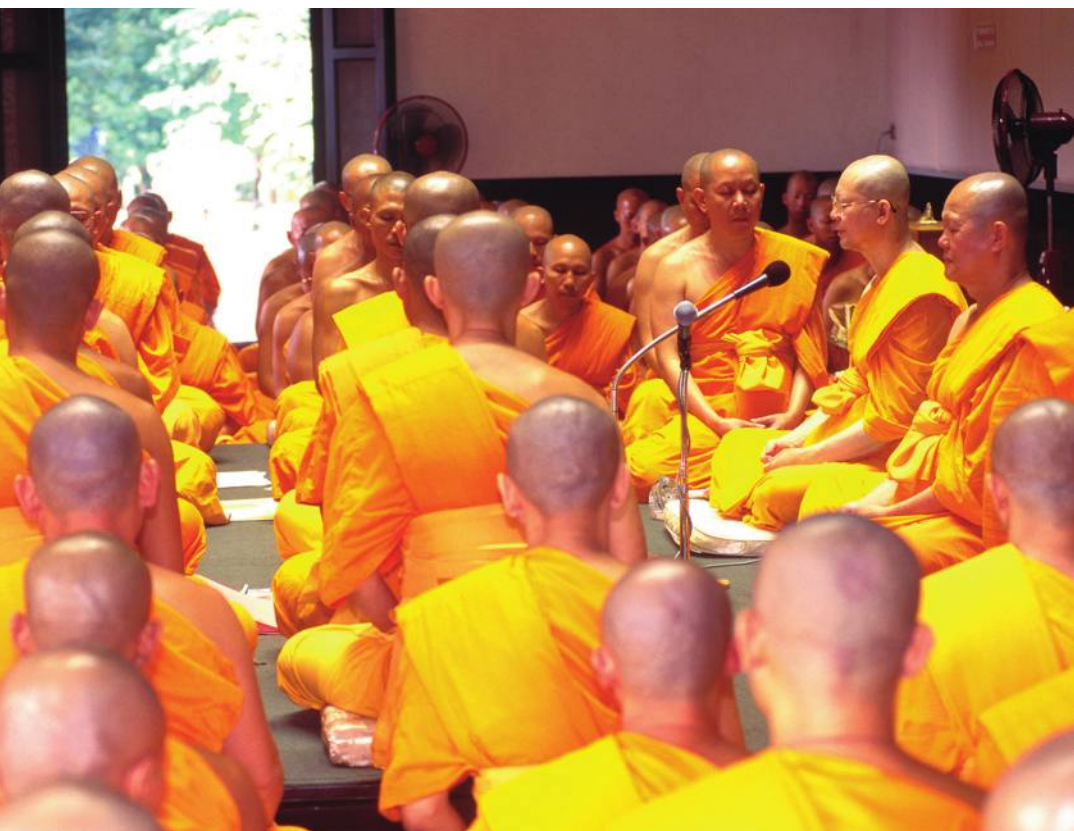
เป็นสิ่งที่ชวนให้เราต้องศึกษาค้นคว้า ถ้าไปอยู่ในเทศมราวาสไม่มีเวลา
ศึกษา ต้องเสียเวลาไปคิดเรื่องทำมาหากิน เรื่องครอบครัว

โอวาทสำหรับผู้ที่เป็นต้องลาสิกขา

ถ้าใครไม่จำเป็นจริง ๆ อย่าเพิ่งลาสิกขา แต่ถ้าจำเป็นเพราะลา
ราชการกลางนมาก็เอา หรือมีครอบครัวต้องเลี้ยงบุตรภรรยา ก็เอา แต่
ลาสิกขาไปแล้วก็อย่าลืมประพฤติปฏิบัติธรรม สร้างบารมี เพราะเรา
เกิดมาสร้างบารมีนะลูกนะ

บางท่านที่จะลาสิกขา หากสามารถอยู่รักษิณได้ก็ควรจะอยู่
แล้วก็ควรจะปลงผมให้หัวมันสามัคคีกัน อย่าไปเสียตายผม บางรูป
เสียตายจะลาสิกขาแล้วไม่ยากปลงผม เก็บผมไว้ก่อน พอลาสิกขา
แล้วมันจะได้ยาว สั้นได้มันก็ยาวได้นะลูกนะ เพราะฉะนั้นปลงไปเสีย
ถ้าจะอยู่รักษิณนะ

ลาสิกขาออกไปแล้ว ออกไปด้วยหัวใจ ๑ โหงงแข็งดี เอาบุญไป
ฝากทุกคน ใครเห็นจะได้ชื่นใจ และเราควรจะต้องด้วยความภาคภูมิใจ
แค่เดือนสองเดือนเดียวนั้นก็ยาวแล้ว ใครที่เข้ามาใกล้ จะมายั่ว มาแหย
มาเข้า เราก็พูดกับเขาดี ๆ ให้เขาเข้าใจวัตถุประสงค์ของการบวช และ
ความจำเป็นของการลาสิกขากับการปลงผมว่า เราเสียตายเพศสมณะ
แต่เพราะความจำเป็นจึงต้องลาสิกขาออกมา ไม่ใช่ออกมาผมยาวเลย
นี่แสดงว่าอยากออกมามาตั้งนานแล้ว อายเขานะลูกนะ แล้วไม่เป็นทางมา
แห่งบุญด้วย บวชคราวนี้ได้บุญไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย บุญบวชนี้ไม่ใช่
แค่ครองผ้ากาสาบวชแล้วจะได้บุญเต็มที่ได้นิดหนึ่ง แต่จะได้มาก
ตอนปฏิบัติตัวเป็นพระแท้ที่สมบูรณ์

ก่อนลาสิกขาเราก็นั่งสมาธิทำใจใส ๆ นึกถึงบุญตั้งแต่บวชวันแรก จนกระทั่งถึงวันสุดท้าย แล้วอธิษฐานจิตว่า ข้าพเจ้ามีความจำเป็นต้องลาสิกขาออกไป ขอให้บุญนี้เป็นพลังแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ในธุรกิจการงาน ในหนทางแห่งการสร้างบารมี ให้บุญนี้คุ้มครองให้ใจใส ๆ ไม่หมองเลยตลอดชาติ ใครเข้าใกล้ก็ขอให้ใจเขาใส ๆ แล้วก็รักษาศีล ๕ ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ วันพระจะบำเพ็ญเนกขัมมบารมี ถือศีล ๘ จะไม่ห่างวัด จะพาครอบครัวหมู่ญาติมิตรเข้าวัด จะทำหน้าที่

อุบาสกให้สมบุรณ์ คือจะเป็นผู้อุปถัมภ์พระศาสนา และเป็นผู้ประกาศธรรมในเพศฆราวาส ไม่ใช่พอสึกออกไปแล้วเข้าวงเลย มันมีวงบุญกับวงเหล่า เราจะเข้าวงไหน ถ้าเข้าวงเหล่าก็จะเข้าอีกวงหนึ่ง คือ วงนรก ไปนอนให้เขากรอกน้ำกรดร้อนในมหานรก ซึ่งมีหลากหลายและยาวนานทีเดียว ถ้าเข้าวงบุญ จะได้ไปพิสูจน์ว่า ในวิมานมีเงาไหม มีมมมิดไหม มีอะไรน่าติดตาม น่าตื่นเต้น น่าปลื้มอกปลื้มใจ

ใครจะลาสิกขา ก็ทำให้ถูกหลักวิชา แต่ถ้าถามความรู้สึกหลวงพ่อก็บอกว่า เสียหายที่จะลาสิกขากันไป เห็นกันอยู่หัลด์ ๆ จะมาพลัดพรากกันไป

มหาปวารณาในสมัยพุทธกาล

เมื่อสักครู่นี้ เราได้ปวารณากัน จะถือว่าเป็นธรรมเนียมปฏิบัติกันก็ได้ แต่ในสมัยพุทธกาลเขาทำกันจริง ๆ คือเรื่องเล่น ๆ หรือทำเป็นพิธี ไม่มีในสมัยพุทธกาล ทุกรูปต่างมีส่วนร่วมรับผิดชอบชีวิตนักบวชซึ่งกันและกัน เพราะทุกชีวิตที่เข้ามาสู่ร่มเงาพระพุทธศาสนาแม้มาจากหลากหลายอาชีพ ต่างชนชั้น แต่มาด้วยเป้าหมายมโนปณิธานที่ชัดเจนแจ่มใส บวชเพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน ซึ่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสสอนว่าเป็นบรมสุข เป็นหนทางเดียวที่จะพ้นจากกฎแห่งกรรมและกฎของไตรลักษณ์ และเป็นที่เดียวที่ปลอดภัยและมีชัยชนะ มีความผาสุกเป็นนิรันดร์

เพราะฉะนั้น ทุกชีวิตจะมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบซึ่งกันและกัน จะต้องช่วยกันประคับประคองแต่ละรูปให้มีข้อวัตรปฏิบัติไม่ให้เกิดไปจากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะถ้าปฏิบัติตามคำสอนของ

พระพุทธองค์แล้ว เป็นได้อย่างเดียวคือเป็นอย่างที่พระพุทธเจ้าเป็น คือ
หมดกิเลสอาสวะ สมบูรณ์ทั้งวิชาและจรณะ

เมื่อถึงวันสุดท้ายก่อนออกพรรษา ๑ วัน จะมาประชุมพร้อมกัน
ปวารณากันว่า ใครเห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าทำบกพร่องผิดพลาด
จากคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรงไหนล่ะก็ ให้ช่วยแนะนำ
ตักเตือนโดยธรรมด้วยเถิด เพราะลำพังเราดูตัวเองบางครั้งก็ไม่ทราบ
ว่าบกพร่องผิดพลาดตรงไหน คิดว่าเราทำดีแล้ว หรือบางทีก็ไม่รู้
ทำเพราะอยากทำ เพราะความเคยชิน ให้ช่วยชี้ช่องเหมือนชี้ชุมทรัพย์
แนะนำตักเตือนโดยธรรมด้วยความรักและปรารถนาดี และจะกราบ
ขอบพระคุณอย่างยิ่งเลยที่ได้ช่วยชี้ชุมทรัพย์ให้ เหมือนชี้หนทางที่
ถูกต้องให้เดินว่า ทางนี้สว่าง ทางนี้มีดี ทางนี้อบาย ทางนี้สุดดี จะเป็น
พระคุณอย่างยิ่งในการแนะนำ

สมัยนั้นให้มานั่งหัตถบาตรใกล้ ๆ กัน เพราะยังไม่มีไม้ จะได้ได้ยิน
กันทั่วถึง และปวารณากันไปตามลำดับพรรษา เป็นการลดมานะทิฐิ
สำหรับพระพรรษาสูง ๆ เพราะถ้าไม่ปวารณากันอย่างนี้ ผู้มีพรรษา
น้อยจะไม่กล้าเตือน แม้แต่จะพูดอ้อม ๆ หรือเสียบ ๆ เคียง ๆ แต่ถ้า
ปวารณากันอย่างนี้ค่อยกล้าที่จะแนะนำ

เมื่อปวารณากันเสร็จแล้ว ต่างก็แยกย้ายกันไปเดินธุดงค์แสวงหา
ที่วิเวก ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง เรือนว่าง โคนไม้ ลอมฟาง ให้
กายวิเวก จิตวิเวก อุปธิวิเวก ที่นี้เมื่ออยู่ไกลหูไกลตาพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
หรือพระอุปัชฌาย์ บางครั้งพลาดพลั้งเรื่องพระธรรมวินัยโดยรู้เท่า
ไม่ถึงการณ์ เจอกันก็จะได้นะนากันได้ เพราะหากทำพลาดในเพศ

สมณะ จะมีวิบากกรรมต้องไปอบาย หัวโหล่น ๆ ตัวผอม ๆ เปลือยกาย
อยู่ในอบายเต็มไปหมดเลย

มหาปวารณาในยุคปัจจุบัน

ยุคนั้นเขาเตือนด้วยความรักและปรารถนาดีกันจริง ๆ แต่ต่อมา
ก็ทำปวารณากันเป็นธรรมเนียมสืบทอดกันเรื่อยมา ก็ยังดีที่ยังทำ
กันอยู่ และปวารณากันเป็นภาษาบาลีก็เลยไม่รู้ว่ามีอะไร เมื่อไม่รู้
เรื่องเวลาเตือนกันก็จะหงุดหงิด ขุ่นมัว พอหงุดหงิดก็ขยายจากใจมา
สู่ระบบประสาทและกล้ามเนื้อแล้วออกที่ใบหน้าและดวงตา คนเตือน
เห็นเข้าก็ตกใจ ไม่กล้าเตือนอีก เพราะถ้าเป็นอย่างนี้ลืออยู่เฉย ๆ ดีกว่า
คนเตือนนี้เสี่ยงนะ ที่ที่เราปวารณากันแล้วเราจะเอาอย่างไร จะทำตาม
ธรรมเนียมปฏิบัติที่เขาสืบทอดกันมาสองพันกว่าปี หรือนอกจากเป็น
ธรรมเนียมแล้ว เราทำกันจริง ๆ เลยเหมือนในสมัยพุทธกาล

เพราะพระศาสนาตอนนี้ล่อแหลม กำลังต้องการทีมเวิร์กของผู้รัก
พระศาสนาที่จะช่วยกันฟื้นฟูคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ให้หวนคืนมา เอาไว้เป็นที่พึ่งต่อตัวเรา ต่อพระศาสนา ต่อภาพรวม และ
เป็นที่พึ่งต่อโลก ต่อมนุษย์ และเทวทั้งหลาย

พรรษานี้ปวารณากันแล้ว ความจริงหลวงพ่อกว่า น่าจะทำทั้งสอง
อย่าง สังเกตดูตัวเราสิว่า เวลาใครเตือน เราหงุดหงิดไหม ใจหมองไหม
หมองหรือใส ถ้าหมองละก็มองไม่เห็นอบาย มันจะไปตรงนั้น

ที่นี้เวลาหงุดหงิดเมื่อใครเตือน ก็อย่าให้ลั่นออกมาทางปาก ทาง
ลูกนัยน์ตา หรือกิริยาท่าทาง ทางลูกนัยน์ตาก็ริยาท่าทางยังไม่ค่อย

เท่าไร ยังพออ้างได้ แต่ออกมาทางปากจะมีปัญหา กิริยาท่าทางเรายังอ้างได้ว่า ไม่ได้หงุดหงิดท่าน แต่ยุ่งมันกัด แล้วทำไมท่านมองผมอย่างนั้นล่ะ อ้อ ลมมันขึ้น

มีเรื่องจริงอยู่เรื่องหนึ่ง หลวงตารูปหนึ่งถูกโยมคนหนึ่งไปเตือนเข้าก็หงุดหงิด พอหงุดหงิดท่านขากถูเลยละหน้าโยมที่นั่งข้างหน้าอ้าว หลวงตาทำไมทำอย่างนี้ เสดม้นติดคอ แล้วทำไมต้องขากมาทางผมด้วยล่ะ ทำไมไม่เอาข้างๆ ถ้าขึ้นกุทำอย่างนั้นเสดม้นก็ติดคอกูตายสิ เพราะฉะนั้นกูต้องขากออกก่อน หลวงตาโกรธผมเธอ เปล่าไม่ได้โกรธ เสดม้นติดคอ นี่มีข้ออ้าง นี่เรื่องจริงที่เกิดขึ้นกับคุณถาวร เจ้าเก่า ที่ไปเจอมาแล้ว

พรรษานี้ปรึกษาหารือว่า เราจะเอาอย่างไร จะปวารณาแค่เป็นธรรมเนียมหรือเอาจริงด้วย เอาทั้งสองอย่างนะลูกนะ พระศาสดากำลังต้องการตรงนี้มากเลย พระศาสดาต้องการมากแต่ก็ยังไกล องค์กรของเรานี้แหละต้องการมากที่สุดเลย

พระธรรมกายภายในคือเป้าหมาย

เรากำลังอยู่ในสมรภูมิ ยังสู้ศึกกันอยู่ ยังไม่แพ้ไม่ชนะ **พญามาร คือศัตรู คู่แข่งคือเวลา** มันเข้าไปสิงมนุษย์คนโน้นคนนี้ให้เป็นด้านของพญามาร ทำให้เราเสียเวลา สร้างบารมีกันได้ไม่เต็มที่ ใครจะเชื่อว่าไม่มีมารบารมีไม่เกิดก็ตาม แต่หลวงพ่อบอกอย่างนี้ **มารมีบารมีลด มารหมดบารมีเพิ่ม** มารมีบารมีลดเพราะทำให้สร้างบารมีลำบาก ต้องเสียเวลาไปป้องกันมัน

ตอนนี้เรายังอยู่ในสมรภูมิ ต้องการความเป็นหนึ่งเดียวกันแบบ
นักบวช ต้องมีหัวใจดวงเดียวกัน คิดเหมือนกัน พูดเหมือนกัน ทำเหมือน
กัน เข้าถึงแสงสว่างเหมือนกัน ดวงเหมือนกัน กายภายในเหมือนกัน
พระธรรมกายเหมือนกัน ศึกษาวิชาธรรมกายเหมือน ๆ กัน ต้องการ
ตรงนี้มากเลย หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปมีความต้องการตรงนี้ด้วย

อยากเข้าถึงพระธรรมกายกันใหม่ อยากแค่ไหน มันต้องอยาก
ขนาดถ้าไม่ได้ก็จะลงแดงเหมือนคนติดยาเสพติด หรือถ้าไม่ได้ตาย
เถอะ วัดตัวเราว่าถึงขั้นนี้แล้วหรือยัง หลวงพ่ออยากให้ลูกทุกรูปเข้าถึง
ตรงนี้จังเลย ถ้าหลวงพ่อยากอยู่รูปเดียว ลูกทุกรูปไม่ลงมือมันก็ไม่
สมปรารถนา มันต้องอยากเหมือน ๆ กัน **อยากเข้าถึงพระธรรมกาย
กันจริง ๆ ไม่ได้ตายเถอะ แล้วก็ทำทุกวัน ทำทั้งวัน ไม่ว่าจะมีภารกิจ
อะไร เราก็ก้าวไปเรื่อย ๆ สักวันหนึ่งเราจะเข้าถึงได้อย่างอัศจรรย์**

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปเข้าถึงได้ ขอให้มีความมั่นใจในตัวเราว่า
เราทำได้ ถ้าเรามีบารมีน้อยมาอยู่รวมกันไม่ได้ แล้วถ้าไม่เคยทำธรรมะ
วิชาธรรมกายมาก่อนมาอยู่รวมกันไม่ได้ก็เหมือนกัน เพราะวัดมี
การจัดกระจาย ๓๐,๐๐๐ กว่าวัดทั่วประเทศ แต่เราเลือกวัดพระธรรมกาย
มันต้องมีเชื้อสายอยู่ถึงมารวมกันได้ เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้า
ฝูงเนื้อ ฝูงปลาก็อยู่ในฝูงปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่ของธรรมกาย
เพราะฉะนั้นต้องเข้าถึงได้อย่างแน่นอน เหลืออย่างเดียวอยากเข้าถึง
พระธรรมกายจริงไหม อยากขนาดไหน ถ้าอยากขนาดลงแดง ก็จะต้อง
สมหวังสักวันหนึ่งนะลูกนะ ต้องสมหวัง

ภิกขุ คือ ผู้ให้ด้วยอาการปกติ

วันนี้นำมหาปวารณา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ เหลือเวลาอีก ๑๓ วัน จะทอดกฐิน ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์ในการสร้างบารมี ศักยภาพของพระแต่ละรูปนี้สามารถสร้างประเทศได้นะ สามเณรรูปหนึ่งสามารถพลิกประเทศให้เป็นสัมมาทิฏฐิ ให้เป็นพุทธศาสนิกชนได้ พระมีอำนาจมากกว่านั้นมาก ก็ขนาดสามเณรเป็นแค่หน่อ เป็นเทือกเถาเหล่ากอของสมณะ สมณะนี่เป็นต้นแล้ว มีพาวเวอร์มาก

รูปหนึ่งสามารถเป็นกัลยาณมิตรชักชวนญาติโยมทั้งหลายให้ตั้งกองได้อย่างสบาย ๆ เพราะชาวโลกเขายังไม่รู้เรื่องการสร้างบารมีเลย ไม่รู้เรื่องราวความจริงของชีวิต ในฐานะที่เรามาถึงแสงสว่างก่อนถึงแม้ยังไม่เห็น แต่ก็รู้และเข้าใจมากกว่าคนอื่น นำความรู้ที่เราได้ยินได้ฟัง ได้ประพฤติปฏิบัติ ได้ศึกษาเล่าเรียนนี้แหละไปเล่าสู่กันฟัง ให้เขาเข้าใจ พอเขาเข้าใจอะไรมันก็ง่าย เพราะทุกคนมีปัจจัยแต่ขาดความรู้ เมื่อไม่มีความรู้ก็ไม่มีศรัทธา เราก็ต้องไปปลุกศรัทธาในใจเขาก่อน

หลวงพ่อบอกว่า ลูกทุกรูปกำลังทำอยู่ แต่บางที่เราอาจทำตามกำลัง ยังไม่ได้ทำเต็มกำลัง ถ้าทำเต็มกำลังจะมีความปีติภาคภูมิใจ มีความสุขใจในการระลึกนึกถึงบุญ **มันปลื้มนะ ในการที่ปลุกฝังสัมมาทิฏฐิหรือแสงสว่างให้ใครสักคนหนึ่งและเขาได้ทำตามนั้น** ปลื้มที่ว่าทรัพย์นั้นจะเป็นประโยชน์ต่อเขาไปอีกยาวนานในสังสารวัฏ เท่ากับเราไปช่วยรักษาสมบัติและเปลี่ยนสมบัติของเขาให้เป็นมหาสมบัติอันยิ่งใหญ่ ให้เขาได้สร้างบารมีไปอย่างสะดวกสบายต่อไปอีก

ในอนาคต ไปรื้อผังจนถาวรของเขาให้เป็นผังรวยถาวร มีสุขไปนับภพ
นับชาติไม่ถ้วน แล้วอย่างนี้จะไม่น่าปลื้มได้อย่างไร

เราไม่ได้ไปขอเขานะ เราไปให้เขาต่างหาก ให้นุญ ให้แบบอย่างที่ดี
ต่อชาวโลก ให้ความรู้ที่เขายังไม่รู้เรื่องเลย ให้แสงสว่าง ให้สุคติภพ
ให้สมบัติใหญ่ ทั้งมนุษย์สมบัติ ทิพย์สมบัติ และนิพพานสมบัติ เพราะ
ฉะนั้นหลวงพ่อก็ไม่ค่อยชอบที่เขาแปลคำว่า “ภิกขุ” คือ ผู้ขอด้วย
อาการปกติ หลวงพ่อว่าไม่ใช่ละ **ภิกขุ คือ ผู้ให้ด้วยอาการปกติ** แต่
เขาแปลกันเป็นอย่างนั้นแล้วไม่รู้จะทำไม เพราะฉะนั้นเราก็ก่แปล
ใหม่ ไม่ได้แปลไว้สอบนะ แต่แปลไว้ใช้งาน

เราเป็นผู้ให้ ผู้ให้ต้องไปอย่างองอาจแบบพระเจ้าจักรพรรดิ แบบ
มหาราช แบบ The Great ต้องไปแบบองอาจอย่างนั้น และเอาปิตุเป็น
รางวัลกลับคืนมา เพราะฉะนั้นเมื่อไปอย่างผู้ให้ เราจะไปจิตจ้อยหงอย
สนิทเหมือนไก่เหงาได้อย่างไร เราได้ให้ธรรมทาน คือ การให้ที่ยิ่งใหญ่
ยิ่งกว่าการให้ราชบัลลังก์ ยิ่งกว่าการให้สมบัติจักรพรรดิ ผู้ให้ธรรมทาน
ต้ององอาจแบบมหาราช แบบ The Great ผู้ยิ่งใหญ่

ยุคนี้ยุคสร้างบารมีที่เราจะต้องมีหัวใจดวงเดียวกัน คิดใหม่ พูดใหม่
ทำใหม่ ปฏิวัติปฏิรูปกายวาจาใจของเราใหม่ ฟันฟูใหม่ ด้วยหัวใจ
นักบวชดวงเดียวกันที่จะยกยอพระพุทธศาสนา ที่จะนำพาสรรพสัตว์
ทั้งหลายไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

หลวงพ่อดีชอบปฏิปทาของพระอาจารย์สมพร จนทวโร เห็นท่าน
กำลังปลุกฝังพนักงานที่ศาลาตุลิต นำสวดมนต์ สวดสรรเสริญฯ

ให้ธรรมทาน นำนั่งธรรมะ แล้วก็ชวนตั้งกองกฐินร้อยผั่งจนถาวร แล้วก็เอาผั่งรวยถาวรใส่เข้าไปแทนที่ นำธรรมะที่ได้ศึกษามาจากพระไตรปิฎกบ้าง จากครูบาอาจารย์ จากพระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวบ้าง จากหลวงพ่อบ้างมาเล่าสู่กันฟัง ตอนนี้อยู่เหมือนว่าจะมีพระอาจารย์ในทีมขึ้นมาฝึกเทศน์สอนด้วย อย่างนี้น่าชื่นใจ หลวงพ่อก็เข้าใจว่าลูกทุกรูปก็คงกำลังทำกันอยู่ แต่เห็นอยู่รูปเดียว ก็เลยชื่นชมรูปเดียวไปก่อน แต่การชื่นชมรูปเดียวก็หมายถึงว่า ชื่นชมทั้งหมดนะ แต่ยกตัวอย่างแค่ ๑ รูปนี้ว่าเป็นสิ่งที่ดี ควรแก่การอนุโมทนา

หลวงพ่อบอกอนุโมทนากับลูกทุกรูป ที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันในระหว่างพรรษาที่ผ่านมา ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นให้บังเกิดขึ้น และก็ได้มาร่วมกันปวารณาในวันมหาปวารณา เพื่อที่จะช่วยชี้ชุมทรัพย์ให้กันและกัน เพื่อให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการเป็นนักบวช ทั้งทำโดยธรรมนิยมปฏิบัติและตั้งใจทำแบบในสมัยพุทธกาล รวมทั้งมโนปณิธานที่จะรวมหัวใจเป็นหนึ่งเดียวกัน จะศึกษาประพฤติปฏิบัติตามพระธรรมวินัยให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อที่จะได้นำหมู่สรรพสัตว์ทั้งหลายไปสู่ฝั่งพระนิพพาน และนำพาไปสู่ที่สุดแห่งธรรม รวมทั้งได้นำปัจจัย ๔ มาร่วมสร้างบุญกับหลวงพ่ และบางรูปก็มีวิริยอุตสาหะสวดท่องปาติโมกข์ได้ ทรงจำบาลีไวยากรณ์ได้

บุญทั้งหมดนี้รวมกับบุญของพระนิพพาน พระพุทธเจ้าจักรพรรดิ พระตันธาดูตันธรรม พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ตลอดจนท่านบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ

ลัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี จงมาประชุมรวมกันในศูนย์กลาง
กายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของลูกทุกรูปให้สะอาด
บริสุทธิ์ หลุดพ้นจากการเป็นบ่าวเป็นทาสของพญามาร จากวิบัติบาป
ศกดิ์สิทธิ์ วิบากกรรมวิบากมาร อุปสรรคต่าง ๆ นานาในชีวิต ทุกข์โศก
โรครภัย สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ที่ติดข้ามภพข้ามชาติมาจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้
ให้มลายหายสูญไปให้หมด ให้กายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของ
ลูกทุกรูปสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส เหมาะสมที่จะเป็นภวชนะรองรับบุญใหญ่
รองรับวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขอให้ลูกทุกรูปบำเพ็ญเนกขัมมบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง อย่าได้
มีอุปสรรคอันใดมาขัดขวางในหนทางบำเพ็ญเนกขัมมบารมีนี้ จะศึกษา
เล่าเรียนธรรมวินัยของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้แตกฉานทั้งปริยัติ ปฏิบัติ
ปฏิเวธ จะเทศนาให้ไพเราะเปี่ยมต้นท่ามกลางเบื้องปลาย ให้บริสุทธิ์
บริบูรณ์ทั้งอรรถและพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ให้มีความปีติ
เลื่อมใสขนพองสยองเกล้า ให้ดีอกดีใจให้บรรลุดรรมกายกันหมดทุกคน

ความปรารถนาอันใดที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว เป็นไป
เพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผล
สำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพพระธรรมกายของพระพุทธเจ้า
ทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ◎

อภิบุชามหารัตนอุบาสิกา จันทร์ ขนนกยูง

วันที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอังคารที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

การให้อวาทปินี้คงจะให้ยาวไม่ได้ เพราะว่าแดดแรง และจะมีการถ่ายรูปกันต่อ คงพูดได้แค่สั้น ๆ เฉพาะเรื่องหลัก ๆ สองเรื่อง ก่อนอื่นหลวงพ่อดึงขอกัยในอาการที่นั่งอย่างนี้ เพราะสุขภาพไม่อำนวยที่จะนั่งคุกเข่า นั่งกระหย่งเท้า พับเพียบ หรือนั่งสมาธิในท่าสมบุรณ์ไม่ได้เลย เพราะสุขภาพมันเป็นอย่างนี้ แต่โดยรวมแล้วก็ดีขึ้น

มหาปวารณา มหาสมบัติ

เรื่องหลัก ๆ ก็คือ การทำมหาปวารณา ซึ่งก็ได้ให้อวาทคล้าย ๆ กันกับทุกปี จะมีแตกต่างก็ข้อปลีกย่อย เพื่อเตือนให้ทุกรูปได้ระลึกถึงความสำคัญของการทำปวารณาซึ่งกันและกัน

ทำไมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะต้องกำหนดเอาวันสุดท้ายของพรรษามาทำมหาปวารณา เหตุผลหลักใหญ่ของพระองค์ก็คือหลังจากออกพรรษา กรณากฐินกันเรียบร้อยแล้ว ต่างจะต้องแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งดังที่ได้ตั้งใจมาบวช ในการทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นสำหรับผู้มีบารมีแก่ ๆ ก็จะสอนตัวเองได้ แต่ถ้าผู้มีบารมีที่อินทรีย์ยังอ่อนบางครั้งที่สอนตัวเองได้ บางครั้งก็สอนตัวเองไม่ได้ มักจะตามใจกิเลสที่บังคับในตัวอยู่เสมอ ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นต้องมีกัลยาณมิตรคอยแนะนำตักเตือนเพื่อนสหธรรมิกให้อยู่ในลู่ จะได้ไม่หลุดออกจากลู่และเป้าหมายที่ตั้งใจเอาไว้คือทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะนี่คือเป้าหมายหลักของการบวช

สำหรับผู้ที่มีอินทรีย์อ่อนที่บางครั้งสอนตัวเองได้บางครั้งสอนตัวเองไม่ได้ ก็จำเป็นจะต้องมีผู้อื่นมาช่วยสอน การที่จะรับฟังคำแนะนำ

ดักเตือนจากเพื่อนสหายรักไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะทิวภูมิانهในตัวมันบังคับอยู่ตลอดเวลา หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ความดื้อในตัวของเรา มีอยู่ เพราะฉะนั้นใครมาดักเตือนก็มักจะชุนมัว น้อยใจบ้าง ผูกโกรธกันบ้าง เวลาทำสมาธิใจก็ฟุ้งซ่าน หรือทำกิจอะไรก็ตาม ใจจะไม่ตั้งมั่น

เพราะฉะนั้น จึงต้องมีการพิจารณากันว่า ถ้าใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าหากทำไม่ถูกต้องตามธรรมวินัย ชักจะออกนอกลู่ นอกทางของพระและเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งแล้ว ให้ดักเตือนได้ แล้วก็จะคิดว่า การเตือนนั้นเป็นการชี้ชุมทรัพย์ เหมือนมอบสมบัติใหญ่ให้เรา เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะโกรธ ก็ควรจะขอบคุณที่เขาช่วยชี้แนะดักเตือนข้อบกพร่องของเรา แต่ว่าบางครั้งคำแนะนำดักเตือนนั้น อาจจะถูกบ้าง ผิดบ้าง เพราะว่าถ้าเห็นก็ไม่มีปัญหา อาจจะถูกมากกว่าผิด แต่ถ้าได้ยินมา หรือสงสัย คือดูอากัปกิริยาท่าทางแล้ว น่าจะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ มันก็มีถูกมีผิด

สิ่งที่เราควรจะทำในกรณีที่เขาแนะนำแล้วมันไม่เป็นเช่นนั้น เพราะสิ่งที่เห็นกับสิ่งที่ เป็นบางทีมันไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่ได้ยินกับสิ่งที่ เป็นไม่ตรงกัน หรือสิ่งที่เขาสงสัยกับสิ่งที่เราเป็นไม่ตรงกัน เราต้องให้อภัยเขา โกรธไปก็ทุกข์ใจเปล่า ๆ ถ้าโกรธที่เขาแนะนำเรา ทั้ง ๆ ที่เราไม่ผิด และไม่ได้เป็นอย่างนั้น ความชุนมัวทำให้เราเสียโอกาสที่จะทำให้ใจใส ใจหยุด ใจนิ่ง แล้วแถมนำกลับมาปรุงแต่งคิดฟุ้งซ่านไปอีก ใจยิ่งไม่ตั้งมั่น เป้าหมายที่จะไปพระนิพพานก็ยิ่งห่างไกล เพราะใจมันไม่นิ่ง

เราควรจะเปลี่ยนความคิดที่ชุนมัวนั้นให้เป็นประโยชน์ เหมือนเปลี่ยนขยะให้เป็นปุ๋ย ไม่ว่าเขาจะแนะนำถูกหรือผิด เมื่อมาถึงเราแล้ว

ดีทั้งนั้น ถ้าถูกก็ขอบคุณเขา ไม่ถูกก็ให้อภัย เรื่องมันก็จะจบลงแค่ตรงนั้น แต่จะมีอันสับสนต่อ คือ ใจจะสบาย ใจสบายนี้แหละเป็นใจที่ใกล้พระนิพพาน เพราะมันจะไม่ฟุ้งซ่านไปตามล่าวา ใครจะไปบอกไปฟ้อง ซึ่งทำให้เสียเวลาและใจขุนมัวด้วย เพราะไปสงสัยคนโน้นคนนี้ แต่เดิมเจอหน้าแล้วยิ้มให้กัน แต่ตอนตามล่าชักสงสัย ยิ้มไม่ออก ดูหน้าไปที่ละรูป รูปนี้มั่ง รูปนั้นมั่ง ใจก็ไม่หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมาปวารณา และไม่ใช่ว่าปวารณาธรรมดา เรียกว่า มหาปวารณา

มหา แปลว่า ยิ่งใหญ่ การปวารณานี้เป็นสิ่งที่ควรให้ความสำคัญอย่างยิ่งเพราะทำให้เราไปถึงนิพพาน เพราะเหตุนี้พระพุทธเจ้าจึงให้มีการปวารณาซึ่งกันและกันในวันสิ้นสุดการอยู่จำพรรษา และบัดนี้เราก็ได้ปวารณากันแล้ว อย่าให้มันเป็นแค่ธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดกันมายาวนาน ๒,๕๐๐ กว่าปี

หลวงพ่อยากให้เห็นว่า การปวารณาเป็นสิ่งจริงจังและมีคุณค่าอย่างยิ่งต่อชีวิตของเรา ในฐานะเราเป็นนักบวชผู้มีใจแน่วแน่ที่จะแก้ไขตัวเองให้บริสุทธิ์ จะได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะไปสู่พระนิพพานได้

เทคนิคในการชี้ชุมทรัพย์

สำหรับผู้ที่จะแนะนำเขา จะต้องสังเกตดูตัวเราก่อนว่า เราปวารณากับเขาจริงหรือไม่ ไม่ใช่ว่าพอปวารณากันเสร็จแล้ว คิดว่าพระพุทธเจ้าให้โอกาสไปเตือนเพื่อนสหายธรรมิกแล้ว จริงไม่จริงก็ 모르 เราลุยก่อนเลยอย่างนี้ไม่ถูก ต้องดูว่าเราจะเตือนเขาด้วยความหวังดี ด้วยรักและห่วงใยใช่หรือไม่ ถ้าจริง ก็ดูข้อถัดไป

ดูจังหวะ เวลา โอกาส ที่ใจของเพื่อนสหายรักพร้อม ความพร้อม
ดูตอนไหน คือตอนคุยกันกำลังเพลิน ๆ นั้นแหละ กำลังสบายอกสบายใจ
ก็เอาจังหวะนั้น เหมือนนักมวยก็ดูจังหวะจะต่อย เลือก็ตอจังหวะ
จ้องตะครุบเหยื่อ เราก็ดูจังหวะที่จะชี้ช่องทาง จังหวะนี้ดี ก็แนะนำไป

ข้อถัดมา ถ้อยคำที่จะใช้แนะนำเป็นสิ่งที่สำคัญ ไม่น่าเชื่อว่า ก - ฮ
ก็เรียนมา ไวยากรณ์ก็เรียน การผูกประโยคก็เรียน แต่การปล่อยคิวของ
ประโยคคำพูดนี้ เราไม่ค่อยได้เรียน ยากนะลูกนะ ต้องศึกษา เราจำเป็นต้อง
ต้องเป็นนักอักษรศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ที่มีถ้อยคำเหลือเฟือ พูดไปแล้วเขา
รับฟังด้วยความปิติยินดี ขอบพระคุณเราเสียอีก แล้วแถมมอบความรัก
ยกกำลังสองคืนมาด้วย เราจำเป็นต้องเป็นมหาบัณฑิตนักปราชญ์ทาง
อักษรศาสตร์ พูดได้กับพูดเป็นไม่เหมือนกัน นกแก้วนกขุนทองพูดได้
ตามที่สอน แต่มันพูดไม่เป็น มันพูดได้แค่นั้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเราเป็นพระ เป็นหัวใจของโลกและจักรวาล
ยิ่งสำคัญ จะพูดอะไรออกไปครั้งหนึ่งต้องคำนึงถึงความรู้สึกของผู้ฟัง
ด้วย ทั้ง ๆ ที่เรารักและห่วงใยปรารถนาดีที่จะแนะนำเพื่อนสหายรัก
ให้อยู่ในร่องในรอยในลู่ และไปสู่เป้าหมายปลายทางโดยปลอดภัยและมี
ชัยชนะก็ตาม นี่ก็เป็นสิ่งที่ต้องฝึกฝน เพราะหลวงพ่อมักจะได้ยิน
บ่อย ๆ ว่า จะแนะนำอะไรกันมักมีปัญหากันทั้งนั้น สัมที่ปวารณากัน
เอาไว้ เห็นทุกปี ทุกที่ ทุกที่ ทุกวัน

ปีนี้ให้เป็นปีแรกของชีวิตนักบวช ให้มหาปวารณาปีนี้เป็นมหา
ปวารณาดังที่หลวงพ่อให้ความหมายมาเบื้องต้น เพื่อประโยชน์ของ
ตัวเราเอง เมื่อเราได้รับประโยชน์แล้ว มีคนคอยปกป้องผองภัย

ให้เราอยู่ในกรอบของธรรมวินัย พอเราได้เข้าถึงธรรมภายใน ก็จะเป็นประโยชน์ต่อโลกโดยทางอ้อม คือ เราก็นำสิ่งที่เรารู้ได้เห็นนี้ไป แนะนำสั่งสอนกันต่อไป ทำหน้าที่ของพระให้สมบูรณ์

พระพุทธศาสนาจะดำรงอยู่คู่โลกต่อไปก็เพราะเหตุนี้ คือ การแนะนำสั่งสอนของพระสู่ชาวโลก จากประสบการณ์ภายในที่ตัวได้เข้าถึงจริง นี่คือความสำคัญของวันมหาปวารณา เพราะฉะนั้นอย่าทำแค่เป็นเพียงธรรมเนียมนิยปฏิบัติ แต่ให้เป็นข้อวัตรปฏิบัติสำหรับที่จะนำไปใช้ในการสร้างบารมีของเรา

เพราะฉะนั้น ต่อจากนี้ไปเราจะตักเตือนกันอย่างไร ก็ให้ทำอย่างที่เราหลวงพ่อกับหลวงพี่ได้พูดมาทั้งหมด ทบทวนกันให้ดี แล้วรอยยิ้มจะปรากฏบนใบหน้าของลูกหลวงพ่อกับลูกพี่ทุกคน รูป ที่มาอยู่ร่วมกันด้วยบุญบันดาลจิตใจจะสดใสเบิกบานกันทุกรูปเลย จนกระทั่งเป็นหมู่คณะแรกที่หมู่คณะอื่นจะต้องดูเป็นต้นแบบ เพื่อที่จะดำเนินรอยตาม

ต้นบุญต้นแบบที่ดี

ตอนนี้เริ่มมีหมู่คณะอื่นที่สนใจหมู่คณะของเราเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ เขาตั้งความหวังเอาไว้ว่า หมู่คณะวัดพระธรรมกายนั้น คือ สดมภ์หรือเสาหลักแห่งพระพุทธศาสนาที่จะรักษาปกป้องและขยายสืบทอดต่อไปอย่างไม่มีวันสิ้นสุด เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อมนุษย์และเทวา ยิ่งเขามองเราอย่างนี้ มันก็จะยิ่งกดดันให้เราต้องรีบกวาดล้างตัวของเราเองให้เป็นที่ตั้งแห่งศรัทธาและความเลื่อมใส จนกระทั่งเขานำไปปฏิบัติกันต่อไปทั่วสังฆมณฑล เราก็ไม่ได้คิดว่า เราดีที่สุดในชีวิต แต่ว่าเราดีกว่าเดิม ก่อนที่เราจะบวชมาหน่อยหนึ่ง และกำลังพัฒนากันไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้น ลูกหลวงพ่หรือสมาชิกวัดพระธรรมกายไปที่ไหน จะตกเป็นเป้าสายตาทั้งพระทั้งฆราวาสที่เขามองเราอยู่ โดยที่เราไม่รู้ตัวเลย เสียงสะท้อนกลับมาที่หลวงพ่อก็ทำให้มีกำลังใจขึ้นมาติดหนึ่ง เช่น พอเห็นแล้วนี่มาจากวัดพระธรรมกายแน่เลย ดูการวางรองเท้า ดูการนั่งห่ม ดูอากัปกิริยาอาการต่าง ๆ ฟังแล้วชื่นใจขึ้นมาติดหนึ่ง แต่ว่าภายในจริง ๆ แล้วยังหลวม มันยังไม่แน่นอย่างที่เรายากจะเป็น และเขาก็อยากจะให้เราเป็น ยังต้องปรับปรุงกัน

เตรียมงานสลयर่างคุณยายอาจารย์ฯ

เรื่องที่สอง คือ เรื่องงานสลयर่างคุณยายอาจารย์ฯ ของเรา ซึ่งหลวงพ่ได้กำหนดเอาวันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕ นับจากนี้ไปอีก ๔ เดือน จะเป็นวันสลयर่างของคุณยายอาจารย์ฯ งานนี้หลวงพ่อยากให้เป็นงานที่สมบูรณ์ที่สุดในทุกด้าน และเป็นต้นบุญต้นแบบของชาวโลกได้ เนื่องจากว่า งานนี้เราได้ไปอาราธนาพระถึง ๓๐,๐๐๐ วัด แล้วยังอาราธนาพระภิกษุต่างประเทศอีกหลายประเทศ รวมทั้งศูนย์ภาคี ย.พ.ส.ล. ที่เราได้เป็นสมาชิกอยู่ เขาส่งตัวแทนจากต่างประเทศมาร่วมงานกับเรา มาร่วมงานก็คือการมาดูงานเรา และเป็นการให้เกิดคติคุณยายของเรา พร้อมทั้งมาเป็นเนื้อหาบุญให้กับเจ้าภาพสาธุชนทั้งหลายที่เขาได้มาทำบุญในวันนั้น แล้วก็ถวายบุญนี้แด่คุณยายอาจารย์ฯ

งานนี้เป็นงานที่ยิ่งใหญ่ เพราะถ้าไม่มีคุณยายก็ไม่มีวัดพระธรรมกาย ไม่มีการรวมกันของผู้มีบุญ โดยเฉพาะตัวของเราจะไม่มีโอกาสมารวมกันเลย จะไม่มีการรวมกันของพระสังฆาธิการทั่วประเทศ เจ้าอาวาสทุกวัดทั่วประเทศ จะไม่มีการขยายงานพระศาสนาไปต่างประเทศทั่วโลก

นี่ยังไม่ได้พูดถึงสิ่งที่เรายังมองไม่เห็น คือ งานที่เหนือธรรมชาติ
เหนือกฎเกณฑ์ เหนือความเข้าใจของบัณฑิตนักปราชญ์ทั้งหลาย แม้
นักปราชญ์บัณฑิตทั้งหลายในทางพระพุทธศาสนาและชาวโลกก็ยัง
ไม่เข้าใจงานที่ลึก ๆ ที่ยังไม่ได้นำมากล่าว แต่พวกเราคุ้นกันอยู่แล้ว
คือ งานปราบมาร ที่ท่านได้ทรมชีวิตเป็นเดิมพัน กลางวัน ๖ ชั่วโมง
กลางคืน ๖ ชั่วโมง อยู่ในสมรภูมิที่เต็มไปด้วยลูกระเบิดจากเครื่องบิน
ที่ทิ้งกันลงมา ความอดอยากขาดแคลนอาหารเครื่องอุปโภคบริโภคใน
สงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่ผ่านมา ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเป็นปี ๆ จนกระทั่งได้รับ
การยอมรับยกย่องจากพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
ว่า “เป็นหนึ่งในสี่”

เราเป็นอยู่ได้ในปัจจุบันนี้ นอกจากพระลัทธิลัทธิพุทธเจ้า พระเดช
พระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญแล้ว คุณยายอาจารย์ของเราทั้งหลาย
เป็นผู้ที่ดูแลเลี้ยงดูให้เราได้อยู่เป็นสุข มีสัพพายะทั้ง ๔ ครบถ้วน
บริบูรณ์ ให้เราประพฤติปฏิบัติธรรมได้เต็มที่ เพราะฉะนั้นท่านมีพระคุณ
ต่อเรามาก ซึ่งเมื่อไรที่ใจเราสงบ พบพระธรรมกาย เราจะเข้าใจในสิ่งที่
หลวงปู่พูดในวันนี้ยิ่งกว่านี้อีกหลายร้อยหลายพันเท่า

ด้วยเหตุนี้ หลวงพ่อจึงอยากจะให้ลูกทุกรูป พระภิกษุ สามเณร
อุบาสก อุบาสิกา เจ้าภาพ โดยเฉพาะในองค์กรของเราร่วมมือกัน
โดยรวมใจให้เป็นหนึ่งเดียวกัน มุ่งทำงานนี้ให้บรรลุเป้าหมาย ให้สำเร็จ
เป็นอัศจรรย์

ในงานนี้ หลวงพ่อจำเป็นต้องเสียสละความเป็นแชมป์เปรียญธรรม
เอก ๕ ปีติดต่อกันออกไป คือ ปีนี้จะเว้น ๑ ปี ได้เรียกลูกมหาทั้งหลาย

ที่ต้องสอบประโยค ๗, ๘, ๙ มารวมประชุมกันว่า ลูกเอ๊ย งานนี้
งานใหญ่งานสำคัญ เว้นการสอบเปรียญธรรมสักปีหนึ่งเถอะ เพราะงาน
ของคุณยายมีครั้งเดียว แต่การสอบเปรียญธรรมมีอีกหลายครั้ง แม้เรา
จะสูญเสียแชมป์เปรียญธรรมเอก แต่หลวงพ่อก็เชื่อว่า ลูกพระลูกเณรที่สอบ
เปรียญธรรมตั้งแต่ ๑ - ๖ คงจะรับภาระตรงนี้ไปแทน หมายความว่า
จะต้องขยันเรียนให้เป็นพิเศษเพื่อที่จะรักษาแชมป์คะแนนรวมเอาไว้ คือ
แชมป์คะแนนรวมของประเทศต้องรักษา สูญเสียแชมป์เปรียญธรรม
เอกไม่เป็นไร แต่จะเรียกว่า สูญเสียแชมป์โดยตรงก็ไม่ได้ เรียกว่าปีนี้
ยอมสละแชมป์สักปีหนึ่ง เพราะว่าไม่ได้ส่งสอบ

ไม่ส่งสอบแล้วไปไหน ก็เรียกลูกพระมหาทั้งหลายมารวมประชุม
กันว่า เรามีเวลาจำกัดจากนี้ไป ๔ เดือนเท่านั้น อย่างนี้กว่ามันนาน
เราจะต้องไปนิมนต์พระสมภารทุกรูป ซึ่งบางท่านเป็นเจ้าคณะภาค
จังหวัด อำเภอ ตำบล แต่ส่วนใหญ่ก็เป็นเจ้าอาวาสในแต่ละวัด แถม
ยังมีสำนักสงฆ์ มีที่พักสงฆ์อีกเยอะแยะ ยังไม่เคยมีใครทำมาก่อนเลย
ตั้งแต่สร้างชาติ นี่เป็นงานใหญ่ เราจะต้องไปให้ถึงตัวท่าน ให้ถึงใจท่าน
เพื่อจะได้ให้ถึงเป้าที่ตั้งเอาไว้ คือ นิมนต์มาให้หมดให้ครบ

งานนี้จะเป็นการรวมประชุมสงฆ์ทั่วประเทศในระดับเจ้าอาวาสเป็น
ครั้งแรกตั้งแต่สร้างชาติมา เพื่อให้ท่านมาเป็นเกียรติและเป็นเนื่อนาบุญ
ให้กับคุณยายของเราและสาธุชนทั้งหลาย ตลอดจนจนกระทั่งเป็นพลังหมู่
ที่ทำให้เกิดพลังใจ เกิดแรงบันดาลใจแก่พระต่างประเทศ ชาวพุทธต่าง
ประเทศที่มากขึ้นในวันนั้น ซึ่งมีตั้งแต่ระดับพระสังฆราชของหลาย ๆ
ประเทศที่มากขึ้น และแรงบันดาลใจนี้จะกลับไปสู่ประเทศของท่าน

เพื่อไปปรับปรุงพระพุทธศาสนาในประเทศของท่านให้ดีขึ้น แข็งแรงขึ้น
เพราะตอนนี้อ่อนแอลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งเรายอมไม่ได้

ดังนั้น เมื่อเวลาถึงจำกัตัวอย่างนี้ ลูกมหาของหลวงพ่อก็คงจะสอบ
เปรียญธรรมเอก จึงจำเป็นต้องสละการสอบในคราวนี้ยกไปปีหน้า เพื่อ
ไปทำความคุ้นเคยกับท่าน ให้ท่านเกิดความรัก ความเอ็นดู ความเข้าใจ
และมาร่วมงานด้วยความปิติใจ สัมครใจ เต็มใจ มีความสุขใจที่ได้มา
และได้บอกย้ำ ๆ ต่อ ๆ กันไปว่า ลูกมหาต้องไปหลายครั้งนะ อย่างน้อย
ก็ ๔ ครั้ง เพราะว่าสิ่งที่เราทำนี้เป็นสิ่งใหม่ ซึ่งไม่เคยเกิดขึ้นเลย

ผู้ที่เข้าใจก็ไม่มีปัญหา ผู้ที่ไม่อยากเข้าใจก็มี ถ้าเราไปแค่ครั้งเดียว อาจจะไม่สามารถรู้เป้าหมายได้ จึงจำเป็นต้องไปหลายครั้ง เพราะฉะนั้น การไปในครั้งนี้ ต้องไปให้ถึงตัว ถึงใจ และให้เข้าเป้า

เราจะตกเป็นเป้าเขาก่อน ก่อนที่จะไปถึงเป้าที่เราต้องการ คือ ตกเป็นเป้าสายตาของเจ้าอาวาสพระเณรในวัดที่เราไปถึงนั้นแหละ ตั้งแต่มองไม่ได้คุยกันเลย ตั้งแต่เห็นหน้าเรา เห็นการแต่งตัว อากัปกริยา จนกระทั่งเห็นการถอดรองเท้า เข้าไปหาท่าน กราบท่าน พูดคุยกับท่าน ซึ่งมันมีขั้นตอน แล้วยื่นหนังสือที่หลวงพ่อบันทึกด้วยมือของตัวเอง ๓๐,๐๐๐ ฉบับไปนิมนต์ท่าน

ให้นำกลืนศีลกลืนธรรมไป แต่กลืนอย่างอื่นอย่าเอาไปนี้กับบอกไว้ ซึ่งลูกพระลูกเณรก็หัวเราะกัน แต่นั่นคือเรื่องจริง คือ เอาแต่กลืนศีล กลืนธรรมของเราไป กลืนตัว กลืนปาก กลืนอะไรต่าง ๆ ที่ไม่ค่อยน่าฟังปรารถนา อย่าเอาไป ให้สะอาดกาย สะอาดใจ สะอาดอารมณ์ อากัปกริยา ให้มีสมณสัญญาอยู่ตลอดเวลา เอาสิ่งนี้ไป เอาต้นแบบ ที่แท้จริงไปกราบท่าน ไปอาราธนาท่าน

ซึ่งลูกพระมหาทั้งหลายก็ยินดีกันทุกรูปที่จะไปทำหน้าที่ตรงนี้ ให้สมบูรณ์ ก็เป็นความปิติยินดีของหลวงพ่อกับแต่อาศัยหลวงพ่อนั้น เมื่อทำงานแล้วต้องตามจี๊ จี้เพื่อจะได้จอย (join) กัน ต้องตามจี๊ นี้ฝ่ายลูกเขาไปกันอย่างนี้

ส่วนฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสันถารก็เป็นเรื่องที่สำคัญ เมื่อไปนิมนต์มาได้ แล้ว หากต้อนรับท่านไม่ดีมันหึงไปทั่วโลกนะ ทั่วประเทศ ๓๐,๐๐๐ วัด ต่างประเทศอีกเยอะแยะ ถ้าเราต้อนรับท่านไม่ดีตั้งแต่เดินเข้าประตูวัดมา

จรรยาทำได้สมบูรณ์ไหม ตรงไหนเป็นที่ควรจอด ตรงไหนไม่ควรจอด
ศึกษากันดีแล้วหรือยัง ลงจากรถจะต้อนรับกันอย่างไร ได้ศึกษาได้ฝึกฝน
กันเต็มที่หรือยัง หรือแค่จำงานแต่ไม่ได้ใช้งาน สถานที่ในการรองรับ
เราเตรียมพร้อมหรือยัง เพราะบางท่านอาจจะมาก่อน แล้วมานอนพักค้าง
สถานที่นอน ห้องน้ำ อาหาร เราพร้อมหรือยัง

หลวงพ่อก็ได้รับจดหมายจากพระสังฆาธิการ ที่มางานวันที่ ๕
สิงหาคมที่ผ่านมา อ่านแล้วก็ชื่นใจในคำแนะนำของท่าน ไม่ใช่คำชม
ของท่านนะ เป็นคำแนะนำที่มีประโยชน์ เช่น ห้องน้ำไม่ควรมิกลิ้น
ควรจะทำอย่างมีระบบระเบียบ และท่านแนะนำกันเองว่า ไม่ควรจะมี
มีพระมาสูบบุหรี่ ควรจะมีวิธีแนะนำ ฝ่ายรับ ฝ่ายปฏิสังขารก็ต้อง
ติดตามงานนี้ให้ดี

ฝ่ายสถานที่ไปดูแลให้ดีทุกซอกทุกมุมเลย อย่าให้มีที่ติได้ ให้สะอาด
ทุกจุด ปราศจากกลิ่น ให้เรียบร้อยดูสวยงาม กลับไปท่านจะได้ชื่นใจ
แล้วท่านก็ยังสรุปมาเป็นเปอร์เซ็นต์ อาหารให้กี่เปอร์เซ็นต์ ห้องน้ำให้
กี่เปอร์เซ็นต์ การต้อนรับให้กี่เปอร์เซ็นต์ สรุปลงมาเลย ฟังแล้วก็ชื่นใจ
เพราะฉะนั้นงานนี้งานใหญ่

ส่วนโตะที่ต้อนรับท่าน แต่เดิมเราไปเช่าโตะจีนมา แล้วก็เรียก
โตะจีนกันตลอด หลวงพ่อเข้าใจว่า พอพูดถึงโตะจีนหมายถึงต้องมี
อาหารจีนอยู่บนโตะ แล้วก็ลงมือขบฉันกัน แต่กลายเป็นว่า มี ๒ ประเภท
โตะจีนไว้ฉันกับโตะจีนไว้คุย โตะจีนไว้คุยอยู่ข้างบน โตะจีนไว้ฉันอยู่
ชั้นหนึ่ง

ก็เลยมาคิดใหม่ว่า เราจะไม่เรียกโตะจีนแล้ว เรียก “โตะกลม” แล้วก็ดีไซน์แบบเอง ทำเองดีกว่า โตะจีนที่เขาสืบสานวัฒนธรรมกันมานาน ของเขาแยกเป็น ๒ ชั้น คือ ข้างบนกับข้างล่างกว่าจะสวมกว่าจะเก็บก็ลำบาก เราออกแบบโตะกลมพับได้ พับแล้วสูงหนาแค่ ๔ เซนติเมตร ส่วนโตะวางอาหารก็ออกแบบสั่งทำไว้แล้ว พับเก็บได้ความหนา ๗ เซนติเมตร วางเรียงกันเป็นลำดับ เวลายกย้ายใช้รถฟอร์กลิฟต์เสียบเข้าไปเลย เอามาถึงก็วาง นอกจากประหยัดเงินแล้วยังประหยัดเวลาและอารมณ์ด้วย

ผ้าปูโตะเราก็ดีไซน์แบบใหม่สวยงาม ถ้วยโถโอชามสั่งทำเป็นพิเศษ เพราะแต่ละท่านที่มาไม่ใช่ธรรมดา เป็นผู้รักษาพระศาสนา รักษาพุทธบริษัททั้งหลายทั่วประเทศ เพราะฉะนั้นถ้วยชามที่จะใส่อาหารก็ดีไซน์ใหม่หมด และแต่ละถ้วยชามจะมีข้อความอยู่ในถ้วยชามด้วย จะได้หยิบถูก สมมติเป็นถ้วยใส่น้ำปลา เอา ไปหยิบถ้วย “หยุด” มาชิตจะได้หยิบถูก และเวลาท่านฉันไปก็จะได้เพลินเพลินกับถ้อยคำ เช่น “พระอุปัชฌาย์สอนว่า ให้ทำพระนิพพานให้แจ้ง” หรือ “หยุดเป็นตัวสำเร็จ” หรือ “เราจะรวมกัน หรือ เราจะแยกกันทำ” ฉันไปอ่านไปเพลิน ชื่นอกชื่นใจ “พระแท้ดีกว่าพระเก้” เอา ไปหยิบจาน “พระแท้” มาชิตจะได้หยิบถูก เตรียมการกันถึงขนาดนี้นะ

เรื่องอาหารหวานคาวก็คัดกันสุด ๆ ไปเลย ปลอดภัยพิช ทำอย่างสุดฝีมือ แล้วฝ่ายปฏิสังขารก็ยังเสนอหลวงพ่อกว่า จะมีอุปัชฌาภักแก้วกับสามเณรแก้วมาคอยอุปัชฌาภัก เวลาเข้าออกก็ต้องเอามาฝึกซ้อมกันก่อน อุปัชฌาภักแก้วเป็นฆราวาสบางทีเขาไม่ค่อยมีเวลาให้เรา จึงมีโครงการบวชสามเณรแก้วเอามาฝึก แต่กลัวเขาจะลัษสนจึงกำหนด

ภาพ : คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง พ.ศ. ๒๕๓๑

อายุไว้ไม่ให้เกิน ๓๕ เดี่ยวเห็นหลวงตามาอุปัฏฐากเข้า พระบนโຕະ
จะยกมือไหว้ เอามาบวชมาฝึกซ้อมกันก่อน จะต้องกราบเรียนพระเดช
พระคุณหลวงพ่อตัดซีโวเป็นประธานปฏิสังขาร แต่งานท่านเยอะ
ท่านก็มอบให้ท่านธมฺมวิบุโลรับภาระอันนี้ไป ก็จะมีโอกาสพูดตอนนี้
เลยว่า จำแล้วต้องจี้ จี้ให้จอยกัน ฝึกซ้อมการเข้าออกให้ดี ฝึกซ้อมว่า
เราจะประเคนกันอย่างไร พูดอย่างไร จะทำอะไรอย่างไร คิดว่าคงจะ
เข้าใจเกี่ยวกับเรื่องการปฏิสังขาร

รวมทั้งได้จัดเทศน์คอนกรีตที่ชั้นหนึ่งของสภาธรรมกายสากล ซึ่งจะ
เชิญชวนญาติโยมมาร่วมเทศน์หนึ่งในวันอาทิตย์ต้นเดือนพฤศจิกายน
เพื่อให้ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการที่จะรองรับพระผู้ใหญ่ที่ท่านจะมาร่วม
งานกันในวันของคุณยาย

การออกแบบดวงประทีปที่จุดไฟแก้ว ซึ่งไฟแก้วจะมีทุกจุดเลย
ทั้งพระอาคันตุกะและพระเจ้าอาวาสที่รับนิมนต์มา ด้านหลังเก้าอี้ท่าน
ก็จะมีที่จุดไฟแก้ว จุดพร้อม ๆ กับสาธุชนทั้งหลายเมื่อหลวงพ่อกำ
ลัญญาน เราเตรียมการกันอย่างนี้

งานนี้จะสำเร็จได้ต้องอาศัยกำลังลูกทุกรูปมาช่วยกัน จะอยู่
หน่วยไหน แผนกไหน ให้ร่วมมือร่วมใจกัน ช่วยทำงานนี้ให้สำเร็จให้ได้
เป็นอัศจรรย์ จะได้เป็นบุญเป็นความปิติและภาคภูมิใจยามที่เราตาม
ระลึกย้อนหลังว่า เราได้ตอบแทนพระคุณคุณยายอาจารย์ อย่างสุดใจ
สุดชีวิต สุดกำลังของเรา นึกแล้วเราจะไม่มีปิติ เราทำที่ท่านแต่ได้ที่เรา
คือ ได้บุญบารมี ได้ความดี ความชื่นใจ ความภาคภูมิใจ ได้เป็นต้นบุญ
ต้นแบบทั้งไว้เป็นมรดกโลก หลังจากละโลกไปแล้วไปพูดไปคุยไปยิ้ม

กันอยู่บนสวรรค์จะได้มีความปีติยินดี มีแต่ได้กับได้ ไม่ใช่ได้แล้วเสียได้และได้อย่างเดียวสำหรับงานนี้

เพราะฉะนั้น ลูกทุกรูปที่ได้ยินได้ฟังแล้วไปช่วยกันทำงานนี้ให้ดี ที่เป็นพระอาจารย์ออกเดินสายก็ระมัดระวังกายให้ดี วาจาใจให้บริสุทธิ์ เดินทางก็ให้ปลอดภัย แล้วก็ชักชวนญาติโยมให้เกิดกำลังใจที่จะมาร่วมงาน แล้วสอนญาติโยมด้วยว่า มาถึงแล้วควรจะทำอย่างไรถึงจะถูกต้อง ถึงจะได้บุญเยอะ ๆ กลับบ้านไปแล้วมีความสุขมาก ๆ นี่ก็เป็นหน้าที่ของพระอาจารย์ที่ออกเดินสาย

ส่วนกองกลางก็ดูให้ดีกว่า มีอะไรบ้างที่ขาดตกบกพร่องต้องช่วยกันแก้ไขปัญหาทันทีเลย แล้วอย่าลืมระงับถ้อยคำที่ไม่มีประโยชน์ กระแนะกระเหน็บกันบ้าง กระทบกระทั้งกัน หรือล้อเล่นกันในยามที่เขามิพร้อมที่จะล้อเล่น เพราะเหนียวบ้าง ง่วงบ้าง หิวบ้าง หรืออารมณ์ค้างจากที่อื่นมาบ้าง ซึ่งบางทีเราไม่รู้ เพราะฉะนั้นอย่าไปล้อกันนะลูกนะ เพราะเขาไม่พร้อม ฉะนั้นให้ทำด้วยความสุขและสนุกสนานกับการสร้างบารมี

ท้ายที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับลูกทุกรูปที่ได้ถวายปัจจัยมาร่วมบุญ รวมทั้งลูกพระลูกเณรที่ได้รับรางวัลเป็นต้นบุญต้นแบบด้านการศึกษาและสมณสัญญา นั่งธรรมะปฏิบัติเป็นทีม และความตั้งใจจริงที่จะทั้งชีวิตเป็นเดิมพันในการที่จะทำงานของยายให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์ ให้บุญทั้งหมดนี้จากพระนิพพาน พระต้นธาตุต้นธรรม หลวงปู่วัดปากน้ำฯ คุณยายอาจารย์ฯ มหาทานบารมี ศีลบารมี เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาบารมี ที่ลูกทุกรูป

ได้สั่งสมอบรมมาตั้งแต่ปฐมชาติที่ได้เกิดลงมาเป็นมนุษย์ปรามาร
ทุกชาติเรื่อยมากระทั่งถึงวินาทีนี้ มีบารมีมากมายก่ายกองนับเป็น
อสงไขยไม่ถ้วน จงมารวมกันอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗

ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิรู้ลูกพระลูกเณรทุกรูปให้
สะอาดบริสุทธิ์ หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ วิบัติบาปศกดิ์สิทธิ์ วิบากกรรม
ทุกข์โศกโรคภัยสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ อย่าได้มากล้ากราย ให้มลายหายสูญ
ไปให้หมด ให้เต็มเปี่ยมไปด้วยบุญด้วยบารมี จะพูดจาแนะนำสั่งสอน
ใคร ก็ขอให้ถูกอกถูกใจมนุษย์ทุกคน ใครได้ยินได้ฟังให้เกิดความปิติ
เลื่อมใสขนพองสยองเกล้า ให้ดีอกดีใจบรรลुธรรมให้หมดทุกรูป

ให้ลูกทุกรูปได้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชชาธรรมกาย ธรรม
อันใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำฯ และคุณยายอาจารย์ฯ ได้บรรจุ ขอให้ลูก
ทุกรูปจงบรรลุธรรมนั้น ให้มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ใครเจ็บป่วยไข้
ก็ขอให้หายเจ็บหายป่วยหายไข้ ให้มีอายุขัยยืนยาวได้สร้างบารมีไป
นาน ๆ ให้ได้บวชตลอดรอดฝั่ง อย่าได้มีอุปสรรคเกิดขึ้น ให้ได้ตายใน
ผ้าเหลือง ตายด้วยชัยชนะที่ได้หัวเราะเยาะพญามารได้

ขอความปรารถนาในการตั้งใจที่จะสร้างบารมีให้ได้ตลอดรอดฝั่ง
จนถึงที่สุดแห่งธรรม ที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจเอาไว้อย่างดีแล้ว และขอ
ความปรารถนาที่ลูกทุกรูปจะตั้งใจทำงานนี้ให้สำเร็จเป็นอัศจรรย์
ความปรารถนานั้นจงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ
ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุก
ประการเทอญ ◎

เส้นทางสีขาว

วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : รัตน์บัลลังก์ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

วันศุกร์ที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

เวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา เราจะเห็นว่าไม่นานเลย อย่างที่หลวงพ่อบอกได้พูดไว้เมื่อวันเข้าพรรษาว่า ใครอยากคิดว่าเป็น เป็นเวลาแค่ประเดี๋ยวนิดเดียวเท่านั้น วันนี้เราก็ได้พิสูจน์แล้วว่า ประเดี๋ยวนิดเดียวจริง ๆ

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบัญญัติให้พระภิกษุได้อยู่จำพรรษาด้วยกัน ทรงประสงค์ให้พระภิกษุได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างเต็มที่ เพื่อแสวงหาพระนิพพาน หรือขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป เพราะเป็นฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการบำเพ็ญสมณธรรมเพราะอากาศไม่ร้อนและไม่หนาวจนเกินไป

ในสมัยพุทธกาล ภายในพรรษามีผู้บรรลุธรรมากัสมัย คือเข้าถึงพระรัตนตรัยในตัวกันมากมาย เป็นโคตรภูบุคคล เข้าถึงกายธรรมพระโสดาบันก็มาก กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี จนกระทั่งถึงกายธรรมพระอรหัตก็มีมากมายก่ายกองทีเดียว เป็นต้นบุญต้นแบบให้แก่พวกเรา

ดอกผลแห่งความเพียร

พรรษาที่ผ่านมานี้ก็เช่นเดียวกัน เราได้ใช้ช่วงเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญสมณธรรม ซึ่งแต่ละรูปก็ทราบด้วยตัวของตัวเองแล้วว่า เราเอาจริงเอาจังแค่ไหน ใช้เวลาที่ผ่านมานั้นให้เป็นไปเพื่อการบำเพ็ญสมณธรรม ทำพระนิพพานให้แจ้งกันแค่ไหน

หลวงพ่อบอกว่า โดยภาพรวมแล้ว ลูกทุกรูปมีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางพระนิพพาน ตั้งใจจะทำพระนิพพานให้แจ้งกันทุกรูป

ต่างกันที่เล็กน้อยเท่านั้น บางรูปมีกิจวัตรกิจกรรม มีภารกิจที่หมู่คณะได้มอบหมายเอาไว้ให้ แต่ก็ทำภารกิจควบคู่ไปกับจิตใจ ส่วนที่จะไม่ทำเลยหลงพ้อคิดว่าในวัดของเราไม่มี ก็ให้สังเกตดูผลที่ออกมาว่า เราประกอบเหตุกันมาอย่างไร ถ้าประกอบเหตุดีผลดีก็ย่อมตามมาด้วย

ประสบการณ์ภายในที่เกิดขึ้นเป็นรางวัลจากผลแห่งการทำความเพียรของเรา บางคนก็หยุดใจเป็น บางคนหยุดได้มาก บางคนหยุดได้น้อย บางคนใจโล่งโปร่งเบาสบาย ใจขยาย เห็นแสงสว่างภายใน เห็นดวงธรรม เข้าถึงกายภายในก็มี และเข้าถึงพระธรรมกายก็มี

ลูกทุกรูปได้ชื่อว่า ได้ใช้วันเวลาให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมีเอาบุญทุกอย่าง ทั้งทานศีลภาวนา ทั้งช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวม บางรูปเรียนปริยัติ บางรูปก็ปฏิบัติ บางรูปเรียนด้วย สอนด้วย บางรูปก็ไปเป็นพระอาจารย์ให้กับญาติโยม หรือชักชวนญาติโยมให้มาสร้างคุณงามความดี บำเพ็ญบุญกิริยาวัตถุ ๓ ประการ ๑๐ ประการ เป็นต้น สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นความดีงาม เป็นบารมีของลูกทุก ๆ รูป ที่ตั้งใจทำกันมาทุกพรรษา ซึ่งเราจะขึ้นนอกขึ้นใจกันแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับว่าเราประกอบเหตุกันมาเพียงใด

ภายในพรรษาที่ผ่านมา เราทำภารกิจกับจิตใจควบคู่กันไป ปัญหาที่เราแก้กันไป งานที่เราทำกันไป บุญที่เราสร้างกันไป ภาวนาก็เจริญกันไป ยากที่ใคร ๆ จะทำได้อย่างเรา แต่อย่างไรก็ตาม เราไม่ควรประมาท จะต้องใช้ชีวิตของเราให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างบารมีให้ยิ่งไปกว่านี้ เพราะว่าเรายังเป็นบ่าวเป็นทาสของกิเลสอาสวะทั้งหลาย ทั้งความโลภโกรธหลงยังมาบังคับบัญชาเราได้อยู่ ซึ่งเราก็

รู้ตัวของเราเอง และเป้าหมายของเราต้องการจะหลุดพ้นจากสิ่งเหล่านี้ เพื่อไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

อย่าเพิ่งชะล่าใจว่า เรามีบุญมีบารมีเยอะแล้ว ทำแค่นี้มากพอแล้ว จะนอนทอดหุ่ยหรือขี้เกียจในการสร้างความดีเอาไว้ก่อน จะหยุดบ้าง ห่อนบ้าง อย่าคิดอย่างนั้น เพราะเมื่อความตายไม่มีนิमितหมาย เป้าหมายชีวิตยังไม่ปรากฏ นั่นเป็นเครื่องยืนยันว่า เรายังบารมีอ่อนอยู่ ยังจะต้องสร้างให้แก่กล้าขึ้นไปอีก

วันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน เรียกว่า “วันมหาปวารณา” ซึ่งจะต้องรักษาอีก ๑ ราตรี พรุ่งนี้จึงเป็นวันออกพรรษา ที่ผ่านมานั้นถ้ารูปโฉมทำความเพียรยังไม่เต็มที่ ยังไม่อิ่มอกอิ่มใจ นึกทีไรก็ยังไม่ปิติ ยังไม่ภาคภูมิใจว่า พรรษาที่ผ่านมาเราชำระกาย วาจาใจให้สะอาดให้บริสุทธิ์ดีแล้วจนกระทั่งความบริสุทธิ์ผุดขึ้นมา กลางหยุดกลางนิ่ง ก็ให้เอาวันนี้สร้างประวัติศาสตรชีวิตอันงดงาม ให้เกิดขึ้นกับตัวของเราเองให้ได้

วันนี้เป็นวันสำคัญพระจันทร์เต็มดวงสว่างไสว ความสว่างปรากฏ เกิดขึ้นบนท้องฟ้า สว่างในจักรวาล พระนิพพานส่งผั่งสำเร็จลงมาให้ ถ้าหากเราได้ใช้เวลาในวันนี้เพื่อประพฤติธรรมกันอย่างเต็มที่ โอกาสที่เราจะเข้าถึงธรรมมีมากทีเดียว ดูหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายเป็นตัวอย่าง ท่านใช้วันเดียวคืนเดียวเท่านั้น สละชีวิตตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม

กระทั่งไปเห็นแผนผังที่แท้จริงของชีวิตในวันเพ็ญขึ้น ๑๕ ค่ำ เหมือนกัน
วันนี้ก็เช่นเดียวกัน หลวงพ่อหวังว่า บนท้องฟ้าสว่างด้วยแสงจันทร์
ภายในกลางกายของลูกทุกรูปก็คงสว่างด้วยแสงธรรม

ถ้าหากความสว่างปรากฏเกิดขึ้นในกลางกาย หลับตาแล้วไม่มีความ
ปิติความภาคภูมิใจก็เกิดขึ้นกับเรา ความปิตินพองสยองเกล้าก็
จะเกิดขึ้นแก่ชาวสวรรค์ที่มีทิพยจักขุ มีญาณทัสสนะที่ได้เห็นภาพแห่ง
ความดีงามของพวกเราที่กำลังทำความเพียร ทำหยุดทำนิ่ง กระทั่งเกิด
ความสว่างโพล่งขึ้นภายใน เห็นเส้นทางสายกลาง ทางไปสู่อายตนะนิพพาน
เป็นทางแห่งความบริสุทธิ์ ทางแห่งพระอรียเจ้าสว่างโพล่งเกิดขึ้นมา
เขาจะเกิดความปิติปราโมทย์ใจเช่นเดียวกับตัวเรา เพราะฉะนั้นใช้วันนี้
ให้เป็นประโยชน์ต่อการบำเพ็ญสมณธรรม

มหาปวารณา

เมื่อสักครู่นี้ เราได้กล่าวคำปวารณาซึ่งกันและกันระหว่างอาวาส
กันเฒ่า เริ่มต้นจากหลวงพ่อเรื่อยไปถึงภิกษุผู้บวชใหม่ จากพระนวกะถึง
พระเถระว่า หากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัย ในสิ่งที่ได้กระทำแล้วขวางต่อ
หนทางพระนิพพาน ก็ให้อาศัยความเอ็นดู อาศัยวิญญานกัลยาณมิตร
ช่วยแนะนำตักเตือนโดยธรรม ชี้ชุมทรัพย์ให้กันและกันว่า ไม่ควรทำ
สิ่งนี้ เพราะจะเป็นอุปสรรคต่อการไปสู่อายตนะนิพพาน

เมื่อใครได้รับคำแนะนำอย่างนี้แล้วก็ทำใจนิ่ง ๆ เอาไว้ รับฟังด้วยใจ
ที่เป็นปกติ ถ้าสิ่งที่เขาแนะนำนั้นเป็นจริง เราก็กะไรเสีย ถ้าไม่จริง
เราก็กะไรเสียผู้ที่เขามาแนะนำ และขอบคุณเขาไป อย่าชุนมัว

หลักวิชาที่จะไปสู่ायตนนิพพาน ที่พระลัมมะลัมพุทธเจ้าทรงวางแบบแผนเอาไว้ว่า ให้แนะนำตักเตือนกันได้โดยธรรมระหว่างผู้อาวุโสกับกันเฒ่า ด้วยความรักปรารถนาดีอย่างแท้จริง ไม่ใช่ตีเตือนหรือินทากันเพื่อประโยชน์ซึ่งกันและกัน ผู้เตือนก็ได้บุญ ผู้ถูกเตือนก็ได้รับประโยชน์ว่า มีคนคอยดูแลเอาใจใส่ เป็นห่วงเป็นใย มีความรักปรารถนาดีต่อเรา ช่วยชี้ขุมทรัพย์ข้อบกพร่องให้ เราจะได้ปรับปรุงแก้ไข เมื่อแก้ไขแล้ว ความสมบูรณ์ก็จะเกิดขึ้นกับตัวของเรา เป็นการแนะนำสร้างสรรค์เป็นสิ่งดีงามที่ควรรักษารักรวม และควรให้เป็นหลักวิชาในการที่จะประคับประคองกันไปสู่ฝั่งของพระนิพพาน

ที่ผ่านมา เนื่องจากว่าเรายังมีกิเลสอาสวะกันอยู่ เมื่อมีผู้มาแนะนำตักเตือนก็มักจะขุ่นมัว เอาความขุ่นมัว ความขัดเคืองใจ เอาทิฐิมานะมาใช้กันก่อน ความขุ่นมัวก็เลยบดบังหนทางพระนิพพาน บดบังดวงปัญญา ปัญญาที่มีอยู่ก็ไม่ได้นำมาใช้ ประโยชน์ก็ไม่เกิดขึ้นทั้งสองฝ่าย ทั้งตัวผู้แนะนำและผู้ที่ถูกแนะนำ เพราะความขุ่นมัว ทิฐิมานะ ความถือตัวว่า เรารู้ดีแล้ว เข้าใจดีแล้ว เธอไม่ต้องมาเตือน เมื่อความขุ่นมัวเกิดขึ้น ช่องว่างระหว่างทั้งสองก็เกิดขึ้น เคยมองหน้ากัน มีความรักปรารถนาดีห่วงใยกันก็ไม่ค่อยอยากจะทำมองหน้ากัน มองกันด้วยหางตา ซายตา หรือเบือนหน้ากันไปคนละทิศละทาง ถ้อยคำที่เป็นที่รักที่เคยพูดกันก็กลายเป็นถ้อยคำที่นำมาซึ่งความร้าวฉาน ร้าวใจ ห่างเหินกันไป สิ่งที่เราจะเจอที่ผ่านมามักเป็นเช่นนั้น

พรรษานี้เอาใหม่ ที่ผ่านไปแล้วก็แล้วกันไป เราไม่มีโอกาสที่จะไปแก้ไขข้อผิดพลาดแต่หนหลังได้ เมื่อเรายังแก้ไขอดีตไม่ได้ เราก็สร้าง

ปัจจุบันและอนาคตให้ดีขึ้นด้วยการทำตามแบบแผน ตามหลักวิชาที่ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงวางเอาไว้

ในสมัยพุทธกาล เมื่อต่างปวารณากันแล้ว ก็แยกย้ายกันไปปฏิบัติ ธรรม เพื่อแสวงหาที่วิเวก พบสถานที่ที่ร่มเย็นตรงไหน โคนไม้ ลอมฟาง ในถ้ำ ในอาราม เรือนว่าง ภูเขา ชายทะเล ป่าไม้ หรือที่ไหนที่เห็นว่า เหมาะสม เป็นที่ที่ร่มเย็น อยู่แล้วสบาย ปราศจากเหลือบุงร้อนไร คนภัย คนพาล ดินฟ้าอากาศเหมาะสม อาหารการกินสมบูรณ์ ก็จะใช้สถานที่ นั้นประพฤติดิปฏิบัติธรรม

เมื่อต่างแยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม ก็ได้อาศัยการปวารณานี้แหละ เป็นโอกาสให้ได้พบปะเจอจะเจอกัน อยู่ห่างกันก็ยังระลึกนึกถึงกัน เมื่อ ได้ยินข่าวคราวจากใครที่เขามาเยี่ยมเยียนว่า เพื่อนสหธรรมิกูปหนึ่ง รูปนี้กำลังจะออกนอกเส้นทาง จะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ก็ยังอาศัย ความเอ็นดูไปเยี่ยมเยียนไปมาหาสู่ หาทางที่จะแนะนำเพื่อนสหธรรมิก ตามที่ได้ปวารณากันเอาไว้ บางรูปก็เตือนโดยตรงต่อนั้นได้เลย บางรูป ก็ต้องหาโอกาสเตือนทางอ้อม ค่อย ๆ ปรับจิตปรับใจจนกระทั่งจิตใจเขา เกลี้ยงเกลาสะอาดพอที่จะรองรับคำแนะนำที่ดีได้จึงค่อยแนะนำกันไป

เป้าหมายของเราจะต้องไปสู่อายตนิพพาน ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เราจะไปสู่ที่สุดแห่งธรรมเพียงลำพังไม่ได้ ต้องไปเป็นทีม และทีมจะไป ด้วยกันได้จะต้องมีความรู้ ความบริสุทธิ์เท่าเทียมกันทั้งทีม เพราะ ฉะนั้นแม้ว่าเราจะอยู่ห่างไกลกันแค่ไหนก็แล้วแต่ เมื่อได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยอะไรต่าง ๆ ที่จะเป็นอุปสรรคต่อการไปสู่ที่สุดแห่งธรรม ต่อการบำเพ็ญสมณธรรม หรืออุปสรรคต่อการประพฤติดิพรหมจรรย์ ก็ให้แนะนำตักเตือนกัน ให้รักษาแบบแผนอันงดงามนี้ไว้ละลูกนะ

หาโอกาสมาแนะนำตักเตือนเป็นกัลยาณมิตรกัน ทำสิ่งที่ปวาราณ
กันในวันนี้ให้จริงจังก้นขึ้นมา แต่ก็ให้สังเกตให้ดีกว่า เราจะแนะนำตรง ๆ
ในตอนนั้นทันที หรือจะเตือนทางอ้อมก็เลือกเอา แล้วแต่ธาตุจริตอัธยาศัย
ของแต่ละรูปที่ไม่เหมือนกัน แต่เป้าหมายคือ มุ่งเพื่อให้ได้เกิดประโยชน์

ถ้าเราทำได้อย่างนี้ ทีมของเราจะเป็นทีมแห่งความบริสุทธิ์ ด้วย
ความบริสุทธิ์อันนี้เอง จะเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรู้แจ้งที่จะก่อให้เกิด
เกิดความรู้เท่าเทียมกันทั้งทีม **เมื่อความบริสุทธิ์และความรู้แจ้ง
เกิดขึ้นในหมู่คณะ ที่สุดแห่งธรรมก็อยู่ในกำมือของเรา จำคำนี้เอาไว้ให้ดีทีเดียว**

สิ่งที่ต้องทำต่อไป

เมื่อเราได้ปวาราณกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว นับจากวันนี้ก็ขอให้
ตั้งอกตั้งใจประพฤติธรรมกันให้เต็มที่ บำเพ็ญสมณธรรมกันต่อไป

ออกพรรษามีเวลา ๙ เดือน มากกว่าในช่วงเข้าพรรษาเสียอีก
เราก็จะต้องทำความเพียรกันต่อไป อย่าทำความเพียรเฉพาะภายใน
พรรษาเท่านั้น ภายในพรรษาก็ถือว่า เรามาอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากัน
มีความอบอุ่นใจ ได้ประพฤติธรรมร่วมกัน

ออกพรรษาแล้ว บางรูปอาจจะแยกย้ายกันไปตามสถานที่ต่าง ๆ
เพื่อประพฤติปฏิบัติธรรม หรือปฏิบัติภารกิจต่าง ๆ ก็ให้ใช้เวลา
นอกพรรษานั้นบำเพ็ญสมณธรรมเช่นเดียวกัน **ให้ภารกิจกับจิตใจ
ไปด้วยกัน ทำควบคู่กันไปอย่างนี้ บารมีก็เกิดขึ้นกับเราทุกวันทุกคืน**

ความปรารถนาของหลวงพ่อ

ตั้งแต่หลวงพ่อบวชมา ปีนี้เข้าพรรษาที่ ๓๒ แล้ว ความตั้งใจเดิมของหลวงพ่อก็ไม่เคยหลุดไปจากใจ ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยนั่นคือ อยากจะให้ลูกทุกรูป ทั้งพระทั้งเณรรวมถึงอุบาสกอุบาสิกาได้เข้าถึงวิชาธรรมกาย เป็นความปรารถนามากทีเดียว แต่ความปรารถนาของหลวงพ่อก็จะสมหวังได้ ลูกทุกรูปต้องร่วมมือกัน ต้องปฏิบัติธรรมเจริญสมาธิภาวนากันไปทุกวันทุกคืน ทำกันไปเรื่อย ๆ ให้สม่ำเสมอสักวันหนึ่งเมื่อเรามีของเราเต็มเปี่ยม จิตใจเราสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส เราต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านพูดคำที่เป็นหนึ่งไม่มีสอง ญาณทัสสนะของท่านแม่นยำ ท่านยืนยันว่า ทุกคนมีดวงธรรมที่ทำให้

เกิดเป็นกายมนุษย์อยู่ภายในตัว ไสบริสุทธิ์โตเท่ากับฟองไข่แดงของไก่ ถ้าไม่มีดวงธรรมดวงนี้มาเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้ และดวงธรรมดวงนี้ ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ ถ้าทำถูกหลักวิชา มีความเพียร และใจต้องใส เยือกเย็น ถ้าทำได้อย่างนี้แล้วเป็นต้องเข้าถึงกันทุกคน หลวงพ่อเชื่อว่า สิ่งที่ท่านพูดสั่งสอนเอาไว้เป็นความจริง

ลูกทุกรูปทั้งพระภิกษุสามเณร ถ้าหากว่ามีความเพียร ทำอย่างสม่ำเสมอ ให้ถูกหลักวิชา ทำให้ใจใสเยือกเย็นจริง ๆ แล้ว จะต้องเข้าถึง อย่างแน่นอน กำลังบุญของทุกรูปมีเหลือเพื่อที่จะเข้าถึงพระธรรมกาย ภายในได้อยู่แล้ว จะขาดก็ขาดสิ่งที่ว่า คือ เอาจริง และทำถูกหลักวิชา ใหม่ สม่ำเสมอใหม่ ใจเยือกเย็นพอใหม่เท่านั้น

ถ้ามีบุญน้อย เราจะมาบวชอยู่ร่วมอารามเดียวกันยาก กระแสบุญ เขาดึงดูดเอามารวมเป็นหมู่กัน เหมือนฝูงนกเข้าฝูงนก ฝูงเนื้อเข้าฝูงเนื้อ ฝูงปลาเข้าฝูงปลา ธรรมกายก็ต้องอยู่ในหมู่ของธรรมกาย บุญเก่าของเรา มีเหลือเพื่อ เหลือแต่ว่าจริงแค่ไหน ถ้าจริง ถูกหลักวิชา สม่ำเสมอ ใจใสเยือกเย็นอย่างนี้ก็จะต้องเข้าถึงของจริงอย่างแน่นอน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขอนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูปที่ได้นำไปจรรจบาร่วมสร้างมหาทานบารมีร่วมกับหลวงพ่อในวันนี้ ขอให้บุญบารมี รัศมีกำลังฤทธิ์อำนาจสิทธิเฉียบขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ บารมีธรรมหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ คุณนายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง มหาทานบารมี ตลอดจนกระทั่ง ความดีทั้งหลายที่ได้สั่งสมอบรมมานับภพนับชาติไม่ถ้วน ตั้งแต่ ปฐมชาติที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์สร้างความดีเรื่อยมา ทั้งบุญเล็กบุญน้อย บุญใหญ่ รวมเป็นบารมี ๓๐ ทัศ

ให้บารมีทั้งหมดมารวมอยู่ในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้กลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิตรู้ให้สะอาดบริสุทธิ์ ให้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ วิบัติ บาปคักคัลลิตี สิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ให้มลายหายสูญ

ให้ลูกทุกรูปมีสุขภาพร่างกายแข็งแรง ให้อายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ให้ปลอดกังวล ปลอดจากอุปกิเลส ปลอดจากนิวรณ์ธรรมทั้งหลาย ปลอดจากอุปสรรคต่าง ๆ นานาที่จะมาขัดขวางในการประพฤติปฏิบัติธรรม ในการสร้างบารมี ในการบำเพ็ญสมณธรรม ในการปฏิบัติภารกิจที่หลวงพ่อกและหมู่คณะมอบหมายเอาไว้

ให้ลูกรู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมอันใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้บรรจุ ของจบบรรจุธรรมนั้น

ให้มีมหาสมบัติจักรพรรดิเกิดขึ้นไว้ใช้สร้างบารมีอย่างไม่รู้จักหมดจักสิ้นไปทุกภพทุกชาติ ตราบกระทั่งถึงที่สุดแห่งธรรม

ขอให้เป็นที่รักของมนุษย์ของเทวาทั้งหลาย จะแนะนำสั่งสอนบุคคลใด จะเป็นบัวเหล่าไหนก็ตาม ไม่ว่าจะเป็นปทปมะที่ใคร ๆ ไม่อาจโปรดได้ก็ตาม ก็ให้บุญบารมีนี้สามารถโปรดได้หมดทุกคน ไม่มีเว้นเลยแม้แต่คนเดียว

ความปรารถนาอันใดก็ตามที่ลูกทุกรูปได้ตั้งใจไว้อย่างดีแล้ว เป็นความปรารถนาที่เป็นไปเพื่อการสร้างบารมีให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ขอความปรารถนานั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ◎

สังคมบริสุทธิ์

วันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : งานบุญวันมาฆบูชา ที่ลานธรรม

วันจันทร์ที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๑

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา ซึ่งเราทุกคนได้พร้อมใจกันกล่าวคำปวารณาตามพระธรรมวินัยกันเสร็จเรียบร้อยแล้ว วัตถุประสงค์จริง ๆ ของการกล่าวคำปวารณา ก็เพื่อให้ท่านอาวุโสภันเตเป็นกัลยาณมิตรให้กันและกัน เพราะทุกรูปที่บวชเข้ามาในบรรพพระพุทธศาสนานี้ล้วนมีจุดหมายเดียวกัน นั่นคือหวังที่จะไปสู่อายตนิพพาน

การที่จะไปสู่อายตนิพพานได้นั้นต้องอาศัยความบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจาใจ และพระธรรมวินัยนี้แหละจะเป็นเครื่องกลั่นกรองให้กายวาจาใจของเราส่องใสสะอาดบริสุทธิ์ปราศจากอาสวกิเลสทั้งหลาย ให้เป็นใจที่เหมาะสมที่จะไปอายตนิพพาน

การที่มีการปวารณากันนั้น ก็เพื่อให้เป็นกัลยาณมิตรคอยแนะนำตักเตือนกัน ในกรณีที่บางครั้งบางคราวเราอาจจะพลาดพลั้งผิดพลาดในพระธรรมวินัยข้อใดข้อหนึ่ง พลอยเป็นเหตุให้กายวาจาใจไม่สะอาดไม่บริสุทธิ์ อันเป็นต้นเหตุทำให้หลุดจากเป้าหมายปลายทางของพระนิพพาน

การตักเตือนกันนั้น ท่านให้หลักเอาไว้ว่า ถ้าหากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมมิกท่านใดประพฤติดีผิดพลาดจากพระธรรมวินัย จะด้วยความประมาทชะล่าใจ หรือด้วยความจงใจก็ตาม ก็ให้แนะนำตักเตือนกันได้

การตักเตือนกันจะทำให้เรารู้ถึงข้อบกพร่องของตัวเองว่า เราได้ทำผิดพลาดอย่างไรบ้าง เนื่องจากว่าผู้ที่ตั้งใจจะมาบวชล้วนเป็นผู้ที่

ยังมีกิเลสอาสวะอยู่ทั้งสิ้น จึงทำให้บางครั้งเราเผลอพลาดพลั้งกระทำผิดไปได้ ในสมัยพุทธกาลจึงได้กำหนดให้มีพิธีปวารณาขึ้นมา เพื่อให้ผู้ที่พ้นแล้วหรือผู้ที่มีกิเลสเบาบางจะได้ตัดเตือนผู้ที่ยังมีกิเลสหนา เพื่อจะได้จูงมือไปสู่อายตณนิพพานด้วยกัน พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงกำหนดให้มีการปวารณาขึ้นด้วยความรักและปรารถนาดีต่อลูก ๆ ของพระองค์อย่างแท้จริง และประเพณีนี้ก็สืบทอดกันมาจนกระทั่งถึงยุคของเรา ๒,๕๔๑ ปีแล้ว

มหาปวารณาใช้เป็นเพียงธรรมเนียม

การทำปวารณาได้กำหนดวันก่อนออกพรรษา ๑ วันเป็นวันมหาปวารณา คือ ก่อนที่จะแยกย้ายกันไปบำเพ็ญสมณธรรมตามป่าตามเขา ตามห้วย หนอง คลอง บึง ตามสถานที่ชอบใจต่าง ๆ ก็ให้ปวารณากันเอาไว้ เราต้องเข้าใจวัตถุประสงค์ของการปวารณาให้ดี

ถ้าไม่เข้าใจ การปวารณาก็จะเป็นแต่เพียงธรรมเนียม หรือปวารณาแบบนกแก้วนกขุนทอง คือพูดให้คล้องปากให้พิธีกรรมเสร็จ ๆ กันไป เราไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะให้เป็นอย่างนั้น

หลวงพ่อบอกว่า พวกเราล้วนมีเป้าหมายที่จะมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรมด้วยกันทุกรูป การปวารณาของเราในวันนี้จึงมีความหมายต่อชีวิต การสร้างบารมีของเราเป็นอย่างยิ่ง อย่าให้เป็นเพียงธรรมเนียมเท่านั้น แต่ขอให้เป็นอย่างยิ่งที่ยึดถือเป็นจริงเป็นจัง เป็นสิ่งสำคัญ

อยู่ด้วยกัน ต้องเตือนกันได้

การที่จะแนะนำตักเตือนกันนั้น โดยธรรมชาติของมนุษย์ผู้ยังมีกิเลสอยู่ ไม่ว่าจะเป็นพระ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มักจะทนต่อคำตักเตือนไม่ได้ ถ้าใครเตือนมักจะโกรธ มักจะขุ่นมัว บางคนก็แสดงออกมาทางวาจาบ้าง ทางกิริยาท่าทางบ้าง บางคนเก็บเอาไว้ในใจไม่แสดงออกมาก็มี

พูดง่าย ๆ คือ ไม่ชอบใจที่จะให้ใครมาตักเตือน แต่ในเวลาเดียวกันก็ไม่สามารถเตือนตนเองได้ หากใครเตือนตนได้ ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ใครมาตักเตือน แต่เพราะเตือนตนไม่ได้ ชอบตามใจตัวเอง ปล่อยให้กิเลสบังคับบัญชาอยู่ตลอดเวลา ทำให้พลาดพลั้งได้ แล้วกิเลสก็ยังบังคับไม่ให้ใครมาเตือนได้ด้วย ถ้าเตือนแล้วจะขุ่นมัว ชัดเคือง ผูกเวรผูกพยาบาทกันไป นี่คือปกติของผู้ยังมีกิเลสอาสวะอยู่

หลวงพ่อบอกว่า มหาปวารณาในวันนี้ จะเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่สำหรับชีวิตของเราทุกคน เพราะโอกาสที่เราพลาดพลั้งมันมี ไม่ใช่ว่าไม่มี ภายใน ๓๖๕ วัน เราอาจจะดีสัก ๓๖๔ วัน อีก ๑ วัน เราอาจจะผิดพลาดได้

ฉะนั้น เมื่อเราปวารณากันแล้ว ต่อจากนี้ไปใครจะแนะนำตักเตือนเราด้วยความรัก ด้วยความปรารถนาดี ขอให้รับฟังเอาไว้ แล้วก็นำมาพิจารณา ถ้าหากว่าสิ่งที่แนะนำตักเตือนนั้นเป็นความจริง เราก็แก้ไขปรับปรุงตัวเสียใหม่ให้ถูกต้อง อย่าขุ่นมัว ถ้าหาว่ายืมไม่ได้ ก็ให้ทำเฉย ๆ ถ้าขอบคุณได้ก็ขอบคุณ ถ้าขอบคุณไม่ได้ ก็ให้เฉย ๆ

เพราะการที่เขาแนะนำตักเตือนก็หวังเพียงให้เราดีขึ้น เขาพูดแล้วก็แล้วกันไป หน้าที่ของเราก็แค่นำมาพิจารณา ถ้าจริงก็แก้ไข ถ้าไม่จริงก็ให้อภัย อย่าไปโกรธ ชัดเคื่อง อย่าไปติดติดตามว่าใครมาฟ้อง ให้เรื่องมันจบตรงนั้น อย่าไปขยายความให้ใหญ่โตมโหฬาร ไม่ติดใจ ไม่ขุ่นมัว ไม่เศร้าหมอง ไม่ฟุ้งซ่าน อย่างนี้จะทำให้ใจเราสงบนิ่งได้ง่าย เข้าถึงธรรมได้ง่าย เพราะฉะนั้นมหาปวารณาในวันนี้ ขอให้ทำได้อย่างนี้ เพราะนอกจากจะเป็นผลดีสำหรับตัวเราแล้ว ก็ยังส่งผลดีต่อส่วนรวมด้วย หมั่นละเราก็จะมีแต่ผู้บริสุทธิ์ล้วน

สังคมบริสุทธิ์ สุดยอดปรารถนาของทุกคน

การอยู่ในสังคมของผู้บริสุทธิ์ นำมาซึ่งความปิติ ความสุขใจ และเป็นกำลังใจในการสร้างชาติ สิ่งนี้เป็นยอดปรารถนาของทุกคนในโลก ทุกคนปรารถนาจะอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่บริสุทธิ์ เพราะว่าความบริสุทธิ์นั้นเป็นทางมาแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิต ไม่ว่าทางโลกหรือทางธรรมก็ตาม ถึงแม้ไม่บริสุทธิ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ อย่างน้อยกับบริสุทธิ์ในระดับหนึ่งที่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข ประกอบความเพียรได้อย่างเต็มที่ โดยไม่ต้องมาหวาดระแวง เคลือบแคลง หรือรำคาญใจซึ่งกันและกัน

ในพรรหานี้ วัดของเรามีจำนวนพระภิกษุสามเณรมากที่สุดในประเทศ เพราะฉะนั้นสายตาของพระผู้ใหญ่ผู้น้อย ท่านก็มองเราอยู่ แล้วท่านทั้งหลายก็อัสจรรยไฉว่า เรามีพระมีเณรมากที่สุดในประเทศไทย อย่างนี้ แต่ทำไมเราอยู่ร่วมกันได้อย่างผาสุก

ถ้าหากเรามากด้วยปริมาณและคุณภาพ คือ มีพระภิกษุสามเณรจำนวนมาก แต่คนจำนวนมากเหมือนคนคนเดียว ที่มีเป้าหมายปณิธาน มีหัวใจดวงเดียวกัน อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขอย่างนี้ ก็จะเป็นแบบอย่าง เป็นต้นบุญต้นแบบที่ดีไปทั่วสังฆมณฑล ผลดีก็เกิดขึ้นต่อพระพุทธศาสนา เป็นความหวังของชาวโลกทั้งหลายซึ่งเขาไม่ได้ศึกษาพระธรรมวินัย ก็จะได้อาศัยพระ อาศัยสามเณร คอยแนะนำสั่งสอน คอยประคับประคองจูงมือกันไปสู่อายตนะนิพพาน นี่คือความสำคัญของหมู่คณะที่มีความบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์จึงเป็นสุดยอดของความปรารถนาในทุก ๆ สังคม

ยกชั้นรักษาแชมป์

ส่วนลูกที่จะต้องสอบยกชั้นพระบาลีเพื่อสร้างประวัติศาสตร์ของโลก ก็ให้ทุ่มเทชีวิตจิตใจไปเพื่อการนี้ หลวงพ่อได้ทราบข่าวซึ่งเป็นที่น่าปลื้มปิติยินดีว่า ยอดจำนวนของผู้ที่สมัครใจจะสอบยกชั้นบาลีในปีนี้มีอย่างน้อย ๑๕๐ รูป

๑๕๐ รูป นี้ถ้าสามารถสอบยกชั้นได้ นอกจากจะสร้างประวัติศาสตร์ของการยกชั้นแล้วยังได้เป็นแชมป์ของประเทศอีกครั้งหนึ่ง แต่อย่างไรก็ตาม ๑๕๐ รูปนี้ขอให้ผ่านการสอบสนามหลวงพ่อก่อน ถ้าผ่านได้จึง

จะสอบสนามหลวงนะลูกนะ เพราะฉะนั้นเตรียมเนื้อเตรียมตัวทุ่มเทชีวิตจิตใจตรงนี้กันให้ดี ถ้ายกขึ้นได้หลวงพ่อก็นำรายชื่อผู้ที่สร้างประวัติศาสตร์นี้เอาไปประดิษฐานในมหาธรรมกายเจดีย์ให้คนอื่นก้มกราบหน้าร่วมอนุโมทนา และจะได้ศึกษาประวัติศาสตร์ของการเล่าเรียนพระบาลีต่อไป

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญต่อลูกทุก ๆ รูป ที่ได้ใช้วันเวลาที่ผ่านมาไปด้วยการสร้างบารมี ประพฤติปฏิบัติธรรมถูกต้องตรงตามพระธรรมวินัย และตั้งใจที่จะทำภารกิจทั้งหยาบทั้งละเอียดให้บรรลुวัตถุประสงค์ให้ได้

ขออานุภาพแห่งบุญนี้ จงดลบันดาลให้ลูกทุกรูป มีสุขภาพร่างกายแข็งแรง อย่าเจ็บ อย่าป่วย อย่าไข้ ให้มีอายุขัยยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ ขอให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ธรรมอันใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ และคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ได้บรรลु ให้ลูกทุกรูปบรรลุธรรมนั้น ให้เป็นครูเขาเป็นอาจารย์เขา จะแสดงธรรมก็ให้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ทั้งอรรถพยัญชนะ ใครได้ยินได้ฟังธรรมก็ขอให้เขารู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในธรรมนั้น ความปรารถนาอันใดที่เป็นไปเพื่อการสร้างบารมี ขอความปรารถนาอันนั้น จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมกายของพระลัมมะลัมพุทเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

ชุมนุมทรัพย์ เปิดประตูสู่ที่สุดแห่งธรรม

วันที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

โอวาทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : งานบุญวันมาฆบูชา ที่ลานธรรม

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

นั่งหลับตาทำสมาธิกัน เอาใจหยุดไปที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ กันให้ดีทุกรูปนะ ให้ใจหยุดนิ่ง หยุดลงไปตามตรงกลางของกลางกายของเราให้ติดเป็นนิสัยไปเลย

เราเป็นนักบวชเป็นพระเป็นเณร เป้าหมายคือการทำพระนิพพานให้แจ้ง ลูกพระลูกเณรทุกรูปก็ได้ศึกษากันมาอย่างดีแล้วว่า การจะทำพระนิพพานให้แจ้งนั้นต้องเดินตามเส้นทางสายกลาง เริ่มต้นตั้งแต่วิธีการปฏิบัติที่เป็นกลาง ๆ กับการเข้าถึงเส้นทางสายกลางที่แท้จริง

วิธีปฏิบัติที่เป็นกลาง คือ ไม่ตึงเกินไป ไม่หย่อนเกินไป

ในระดับต้น หมายถึง ไม่ทรมานตน และไม่เพลิดเพลินในกามสุข

ในระดับกลาง หมายถึง การวางใจไม่ให้ตึงเกินไป ไม่ให้หย่อนเกินไป

ในระดับละเอียด หมายถึง ใจที่หยุดนิ่งสนิทอยู่ภายในกลางกายของเราอย่างแท้จริง

เมื่อใจหยุดในระดับละเอียดแล้ว นั้นแหละจึงจะเห็นหนทางสายกลางที่จะไปสู่อายตณนิพพานอยู่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ตั้งแต่เห็นดวงธรรมเบื้องต้น เป็นดวงใสบริสุทธิ์เรื่อยไปตามลำดับ ถึงภายในกายและถึงพระธรรมภายในที่สุด นี่คือหน้าที่ของนักบวชที่บวชมาแล้วมีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางไปสู่อายตณนิพพาน จะต้องทำอย่างนี้ให้เป็นนิสัย เป็นชีวิตจิตวิญญานของเรา

เพราะฉะนั้น เมื่อจะรับฟังธรรมก็ดี โอวาทก็ดี หรือจะปฏิบัติภารกิจอันใดก็ดี ก็จะต้องจรดหยุดนิ่งอยู่ที่ตรงกลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ตลอดเวลา จึงจะเป็นนักบวชที่สมบูรณ์

ในวาระนี้ เราจะได้มาระลึกนึกถึงคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพร้อม ๆ กัน ก็จะต้องเอาใจของเราหยุดไปตรงกลางกาย ฐานที่ ๗ ซึ่งเป็นทางที่เราจะเข้าถึงพระพุทธรูปในตัวของเรา คือ พระธรรมกาย จนกระทั่งเข้าไปถึงพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ท่านดับขันธปรินิพพานมาแล้ว มีพระธรรมกายปรากฏอยู่ในอายตณนิพพานนัยบอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน ดังนั้นให้ทำใจให้หยุดในหยุด หยุดหนึ่ง ๆ ให้ใจใสใจสบาย ให้ใจปราศจากอุปกิเลสทั้งมวล

เดินตามรอยเท้าพ่อ

วันนี้เป็นวันมหาปวารณา คือ วันที่เราทั้งหลายได้มาประชุมพร้อมกันเพื่อที่จะช่วยประคับประคองซึ่งกันและกันให้ไปสู่จุดหมายปลายทางของชีวิตคืออายตณนิพพาน การปวารณากันในวันนี้ก็คือการเป็นกัลยาณมิตรให้แก่กันนั่นเอง

ลูกทุกรูปที่เข้ามาบวช ไม่ว่าจะบวชในระยะสั้น บวชไปเรื่อย ๆ หรือปฏิญาณตนบวชตลอดชีวิตก็ตาม เราต่างทราบกันดีอยู่แล้วว่าวัตถุประสงค์ของการบวช คือ การทำพระนิพพานให้แจ้ง เพราะฉะนั้นจะบวชระยะสั้นหรือบวชระยะยาวไม่สำคัญ สำคัญว่าต้องมีความเข้าใจอย่างนี้

ดังนั้น เมื่อเรามีความตั้งใจอย่างนี้ก็ให้ทำความบริสุทธิ์กายวาจาใจของเราตามพระธรรมวินัยให้ครบถ้วนบริบูรณ์ ทำตามแบบแผนที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงปฏิบัติ พระองค์ทรงปฏิบัติอย่างไร เราปฏิบัติอย่างนั้น ซึ่งมีผลทำให้พระองค์เป็นอย่างไร เราก็จะเป็นอย่างนั้น พระองค์หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ เราก็จะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะได้ ข้อวัตรปฏิบัติอะไรต่าง ๆ ที่มีในพระธรรมวินัยนั้นล้วนเป็นไปเพื่อไปสู่อายตนิพพานทั้งสิ้น

ตักเตือนกันไม่ใช่ของง่าย

เมื่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้ว ก็เหลือเพียงพระธรรมคำสอนเป็นสิ่งแทนพระองค์ อันเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่จะนำเราไปสู่อายตนิพพาน เพราะฉะนั้นเมื่อเรามาศึกษาภาวนาภาวนาเอาไว้ โดยมีหลักว่า หากได้ยิน ได้เห็น หรือสงสัยว่า เพื่อนสหายธรรมิกท่านใดประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ให้อาคัฎยจิตที่ประกอบด้วยความปรารถนาดีซึ่ขุมทรัพย์ให้ซึ่งกันและกัน เพื่อที่จะได้รู้ตัว แล้วกลับเนื้อกลับตัวตั้งหลักชีวิตเสียใหม่ ตั้งใจใหม่ ที่จะทำสิ่งที่พลาดพลั้งกันไป ที่จะออกนอกกลุ่มนอกทางนอกพระธรรมวินัย จะพลัดจากหนทางที่จะไปสู่เป้าหมาย ให้กลับเข้าสู่ร่องรอยของอายตนิพพาน

การจะตักเตือนกันนั้นไม่ใช่ของง่าย เพราะปกติของปุณฺชนที่ยังมีกิเลสหนาปัญญาหยาบ แม้จะเป็นนักรบซึกตาม ย่อมมีความขัดเคืองขุ่นเคืองในใจ เพราะไม่ยอมให้ใครเตือน ยังทำใจยอมรับไม่ค่อยได้ ความขุ่นมัวความโกรธนี้เองจะทำให้จิตฟุ้งซ่าน และอาจจะกลายเป็นการผูกเวรผูกพยาบาทกันต่อไปในอนาคตได้

เพราะฉะนั้น การเตือนกันไม่ใช่ของง่าย แม้จะรักและปรารถนาดี ต่อเพื่อนสหายธรรมมิกมากเพียงใดก็ตาม พระพุทธองค์จึงให้มีการ ปวารณาซึ่งกันและกัน โดยไม่นำเอาอาวุโสกันมาเป็นอุปสรรคในการเป็นกัลยาณมิตร

ดังนั้น จึงได้มีการปวารณากันระหว่างผู้ใหญ่ต่อผู้น้อย และระหว่างผู้น้อยต่อผู้ใหญ่ว่า ถ้าหากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า ข้าพเจ้าประพฤติ ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ก็ขอให้อาศัยจิตที่ประกอบไปด้วยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนข้าพเจ้า เมื่อทราบแล้วก็จะได้พิจารณาดูว่า สิ่งที่เคยมานั้นเป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า ถ้าไม่เป็นจริงอย่างนั้นก็ให้อภัย เพราะผู้ที่ไปบอก ไปแนะนำ หรือผู้ที่เห็นก็ดี สิ่งที่เห็นกับสิ่งที่เป็นจริงอาจไม่ตรงกัน เมื่อไม่ตรงกันก็อาจจะเกิดการเข้าใจผิดก็ให้อภัยกัน แต่ถ้าหากว่าถูกต้อง ก็จะไม่ขุนมัว ไม่โกรธ และจะกลับตัวกลับใจเสียใหม่ ตั้งใจเป็นนักบวชที่ดี เพื่อจะไปสู่จุดหมายปลายทางเดียวกัน คือ อยาตนิพพาน อันเป็นวัตถุประสงค์ของการทำมหาปวารณา

สมัยพุทธกาลท่านปฏิบัติกันมาอย่างนี้ จึงส่งผลให้มีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมากมาย เพราะท่านนอกจากตัวเราคอยอบรมตนเองแล้วยังมีหมู่เพื่อนสหายธรรมมิกคอยเป็นเงาตามตัวดูแลเราด้วย เพราะฉะนั้น ก็เลิศจึงไม่ได้ช่องที่จะแทรกแซงมาตามอายตนะ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เมื่อไม่มีโอกาสได้ช่องเข้ามา ใจก็หยุดนิ่งอยู่ภายใน เมื่อใจหยุดนิ่งอยู่ภายในได้ก็บรรลุมรรคผลนิพพานได้ สมความปรารถนาที่ตั้งใจมาเป็นนักบวช

ปลีกวิเวก

ในสมัยพุทธกาลนั้นเมื่อต่างปวารณากันแล้ว ก็จะแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก ที่รื่นรมย์ เหมาะสมในการบำเพ็ญสมณธรรม ไปตามป่าเขา ตามห้วยหนองคลองบึง ตามถ้ำ เรือนว่าง โคนไม้ที่แจ้ง ลอมฟาง สถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้น เพื่อปลีกตัวไปแสวงหาที่วิเวก มักน้อย สันโดษ ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีปัจจัยตามมีตามได้ คือ ให้มีภาระน้อยที่สุด ภาระมีเพียงบริขารกับขันธ ๕ เท่านั้นที่จะต้องคอยดูแล เอาไว้สำหรับเป็นอุปกรณ์ในการแสวงหาหนทางพระนิพพาน เพราะฉะนั้นในสมัยนั้นจึงมีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมากมาย

คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสืบทอดมาถึงพวกเรา ก็ยังเป็นประโยชน์ต่อพวกเราอยู่ ไม่จำกัดกาลสมัย ตราบใดที่คำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังมีอยู่ในโลกก็อาจเรียกได้ว่า ยังเป็นสมัยพุทธกาล เพราะคำสอนเป็นตัวแทนของพระองค์ นั่นก็หมายถึงว่า ถ้าเราปฏิบัติตามคำสั่งสอนของพระองค์ถูกต้องตามพระธรรมวินัยในสมัยนี้ เราก็มีโอกาสได้บรรลุมรรคผลนิพพานเช่นเดียวกับในสมัยที่พระพุทธองค์ยังมีพระชนม์ชีพอยู่ เพราะฉะนั้นจึงไม่ล้าสมัย

เมื่อเราได้มาปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว หลวงพ่อไม่อยากให้เป็นเพียงธรรมเนียมปฏิบัติที่รักษาสืบทอดกันมา แต่อยากให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ในการบวชของเรา เมื่อต่างปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว จงทำสิ่งนี้ให้เป็นประโยชน์ และทำสิ่งนี้ให้จริงจังขึ้นมา

นับจากวันนี้เป็นต้นไป ภายหลังจากที่เราพิจารณากันแล้ว ถ้าหากใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เราประพฤตินิไม่ถูกต้อง หรือถูกต้องตามพระธรรมวินัยแต่ชาวโลกเขาติเตียนเป็นโลกวิเศษะ เราก็จะอาศัยความปรารถนาดีแนะนำตักเตือนซึ่งกันและกัน

ดูจังหวะ เวลา และอารมณ์

มีข้อเสนอแนะสำหรับผู้ที่จะแนะนำตักเตือนว่า ขอให้ข้อมูลที่แท้จริง และมีใจที่ปรารถนาดีจริง ๆ เวลาจะตักเตือนกันก็ขอให้ดูเวลาและอารมณ์ เวลาเขาว่างไหม อารมณ์เขาพร้อมไหม ถ้าเวลาและอารมณ์เขาพร้อมก็ตักเตือนได้เลย

คำตักเตือนก็มีวิธีการอยู่ เตือนด้วยเหตุ ด้วยผล ด้วยความจริง เป็นถ้อยคำที่ไพเราะ รับฟังง่ายเหมือนเอาสำลีที่ประสีร้อยครั้งแล้วมาอ่อนหุอย่างนั้น เป็นถ้อยคำเหมือนเพชรพลอยที่พริ้งพรูผ่านแก้วหูเข้าไปสู่ดวงใจของผู้ฟังได้ ให้กลั่นกรองถ้อยคำ เรียบเรียงถ้อยคำที่จะไปแนะนำตักเตือนกันด้วยความปรารถนาดี ดูจังหวะเวลาและอารมณ์ให้ดี ให้พร้อม

ยกเว้นว่า เป็นเรื่องร้ายแรง ถ้าปล่อยไว้แล้วจะเสียหายอย่างมากมาต่อส่วนรวมหรือส่วนตัวก็ดี นี่ถือเป็นกรณียกเว้น ไม่ต้องดูเวลาและอารมณ์ สามารถเตือนกันตอนนั้นได้เลย แต่อย่างไรก็ตามให้เราปรับปรุงถ้อยคำให้ดี ให้เป็นถ้อยคำที่ใคร ๆ ก็พร้อมที่จะรับฟังได้ เหมือนน้ำตาลที่เคลือบเม็ดยาอย่างนั้น แต่ในประเด็นนี้มักจะมีเป็นส่วนน้อย เพราะว่าพวกเราทุกคนต่างเฝ้าดีกันอยู่แล้ว สิ่งที่จะนำมาซึ่งความเสียหายโดยเจตนา นั้นไม่มี ส่วนใหญ่มักจะโดยไม่เจตนา

เมื่อได้รับการชี้ชมทรัพย์

ส่วนผู้ที่ได้รับคำตักเตือนก็ต้องตั้งสติให้ดี เอาใจตั้งอยู่ตรงกลาง รับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ อย่าให้ขุ่นมัว เพราะผู้ที่ตักเตือนนั้น ถ้าให้เขาเลือกกระหว่างอยู่เฉย ๆ กับมาเตือนเรา เขายากอยู่เฉย ๆ มากกว่า จะได้ไม่มีใครโกรธ ผูกพยาบาท จองเวร เพราะฉะนั้นต้องเข้าใจหัวใจเขาด้วย เราจะต้องตั้งสติรับฟังด้วยใจที่เป็นปกติ ไม่ขุ่นมัว ให้เขาพูดแนะนำ ตักเตือนให้ครบถ้วนบริบูรณ์เสียก่อน ถ้าหากว่าสิ่งที่เขาได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยนั้นมันผิดพลาดคลาดเคลื่อนไป ถ้าหากสามารถคุยกันได้ เราจะชี้แจงก็ชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยถ้อยคำที่ไพเราะอ่อนหวาน

แต่ถ้าหากว่าไม่อาจจะห้ามความขุ่นมัวได้ เพราะเรายังเป็นปุถุชนอยู่ บางครั้งทำงานมาเหนื่อย ๆ พักผ่อนก็น้อย สุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง แกรมหิวกระหาย หรือมีอาการคันค้ำจี้จากสิ่งแฉะลื้อม จากคนสัตว์ สิ่งของ เวลาที่มารับฟังคำแนะนำตักเตือน แม้จะเป็นความปรารถนาดีก็ตาม มันอดขุ่นมัวไม่ได้ ถ้าห้ามตรงนี้ไม่ได้ก็ให้หนึ่ง ๆ ห้ามปากเอาไว้ อย่าให้มันล้นออกมา ถ้าห้ามดวงตาที่แข็งกระด้างจะจ้องหน้ากันไม่ได้ ก็ให้หลับตานิ่ง ๆ เฉย ๆ เสีย ลักพักหนึ่งอารมณ์นั้นก็จะผ่านไป เดี๋ยวใจเราก็เป็นปกติ ถ้าเป็นจริงก็แก้ตัวเสียใหม่ แก้ไขตัวเราให้ดีขึ้น ถ้าไม่จริง ก็ดูจังหวะที่จะชี้แจงด้วยใจที่เป็นปกติ ด้วยความรักความปรารถนาดี ถ้าทำกันได้อย่างนี้ มหาปวารณาในวันนี้บรรลุวัตถุประสงค์ คือ สร้างความรักความสามัคคีให้เกิดขึ้นในวัดของเรา กับเพื่อนสหายธรรมิก

มหาปวารณามีความจำเป็นและสำคัญยิ่ง

งานสร้างบารมีของเรานั้นเป็นงานใหญ่ จะทำไปตามลำพังไม่ได้ ต้องช่วยกันทำไปเป็นทีม แต่ละคนมีความรู้ความสามารถอย่างไร ก็นำมาทุ่มเทชีวิตจิตใจมาช่วยกัน โดยยึดหลักว่า ดูภารกิจที่ตัวได้รับ มอบหมายและภาพรวมที่จะกระทบถึง ให้มองทั้งสองสิ่ง เมื่องานใหญ่ ต้องทำไปเป็นทีม และทุกคนจะต้องช่วยกันทำ การปวารณาจึงมีความ จำเป็นและสำคัญอย่างมากทีเดียว และเพราะสำคัญมากนี้เอง จึงไม่ เรียกปวารณาธรรมดา แต่เรียกว่า **“มหาปวารณา”** มีความหมายว่า การปวารณาที่ยิ่งใหญ่ เพื่องานสร้างบารมีไปสู่อายตณนิพพานและ ไปสู่ที่สุดแห่งธรรม

ดังนั้น เมื่อปวารณากันแล้ว ก็ขออย่าให้ผิดเป้าหมายของการ ปวารณา ต้องทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ ถ้าเป็นไปได้อย่างนี้ หลวงพ่อว่า เราจะมีความสุขในชีวิตของนักบวช เราจะไม่เร่าร้อนแบบชาวโลกทั้งหลาย เมื่อตากระทบรูป หูกระทบเสียง จมูกกระทบกลิ่น ลิ้นกระทบรส กายกระทบการสัมผัส ใจกระทบธรรมารมณ์ ก็จะทำให้เราไม่เร่าร้อน กระสับกระส่าย ทุณทฺรยจนกระทั่งอยู่ในเพศของนักบวชไม่ได้ มหา ปวารณาจึงมีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง

พรรษาที่ผ่านไปพร้อมกับคุณธรรมที่เพิ่มขึ้น

มหาปวารณาครั้งนี้ พรรษาของเราก็เพิ่มขึ้นมาอีก ๑ พรรษา ให้หมั่นพิจารณาสำรวจตัวของเราเองว่า พรรษาที่เพิ่มขึ้นนั้นคุณธรรม ได้เพิ่มพูนตามจำนวนพรรษาหรือเปล่า ส่วนบุญบารมีนั้นเพิ่มอยู่แล้ว เพราะเราทำความดีกันสม่ำเสมอ แต่ภูมิธรรมในตัวของเราโดยเฉพาะ

การเข้าถึงธรรมกาย ที่จะทำให้เราเป็นพระทั้งภายในและภายนอกสมบุรณ์
มากน้อยเพียงไร หรือเป้าหมายของเราที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย เราได้
บรรลุวัตถุประสงค์แล้วหรือยัง ตัวเราเองจะทราบดีว่าคุณธรรมของเรา
ไปถึงตรงไหนแล้ว

๑ พรรษาที่ผ่านมา นั้น เราได้มีความตั้งใจกันตั้งแต่วันแรกที่
เข้าพรรษาว่า เราจะอาศัยพรรษานี้ซึ่งเป็นฤดูกาลที่เหมาะสม ไม่ร้อน
ไม่หนาว ไม่อบอ้าวเกินไป ประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ เพื่อให้เข้า
ถึงพระธรรมกายในตัว ถึงสภาวะภายใน และเพื่อศึกษาวิชาธรรมกาย
เราได้ไปถึง ณ จุดตรงนั้นแล้วหรือยัง ทำจริงจังอย่างที่ได้ตั้งใจไว้ตั้งแต่
ต้นพรรษาหรือเปล่า วันนี้เรารู้ตัวของเราเพราะผลที่ปรากฏออกมาเป็น
เครื่องยืนยันว่า เราประกอบเหตุได้ดีมากน้อยเพียงใด หลวงพ่อไม่จำเป็น
ที่จะต้องถามเรียงตัวบุคคล ของท่านใดท่านนั้นรู้ตัวของท่านเอง

ตั้งหลักใหม่ วันนี้ยังไม่สาย

ถ้าสมมติว่า เราตั้งใจจริงตั้งแต่วันแรกที่เข้าพรรษา แต่ท่ามกลาง
พรรษานั้นมีการิจมากมาย ซึ่งเป็นเหตุให้เราปล่อยปละละเลยพลาด
พลั้งเผลอเรอ ปฏิบัติธรรมได้ไม่เต็มที่อย่างที่เรที่ตั้งใจ เพราะผลมันปรากฏ
ออกมาว่า เรายังไม่ได้บรรลุวัตถุประสงค์ของความตั้งใจนั้น ถ้าเป็น
อย่างนี้ก็ให้ตั้งหลักเสียใหม่

วันนี้วันมหาปวารณาขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๑๑ ยังจำพรรษาอยู่อีก
๑ วัน ออกพรรษาคือวันพรุ่งนี้ คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง ก็ให้ตั้งใจ
ประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้เต็มที่ ออกพรรษามีเวลายาวนานมากกว่า
เข้าพรรษา ก็ตั้งหลักใจเสียใหม่ว่า ภายในพรรษานั้นเรายังทำไม่จริงจัง

ออกพรรษานี้ ตั้งแต่วันนี้ เราจะตั้งใจปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงฝั่งของพระธรรมกายให้ได้ เข้าถึงฝั่งของวิชชาธรรมกายให้ได้ ตั้งใจเสียใหม่ ออกพรรษาแล้วเราก็ตั่งใจทำธรรมะไปพร้อมกันกับการกิจที่ได้รับมอบหมาย

ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายได้ใช้วันเวลาแห่งชีวิตให้เป็นประโยชน์ วันนี้เป็นวันของเรา แต่วันพรุ่งนี้ยังไม่แน่ เพราะฉะนั้นทำสิ่งที่ดีที่สุด ให้เป็นพระเณรที่สมบูรณ์ โดยคิดว่า ถ้าหากวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต เราจะเตรียมตัวเตรียมใจที่จะไปสู่ปรโลก คิดอย่างนี้จะทำให้เราไม่ประมาท และมีกำลังใจในการสร้างความคิด

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออาราธนาบุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์อำนาจสิทธิเจียบขาดของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในอายุตณินิพพานนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันตเจ้าทั้งปวง บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบารมีธรรมคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงมารวมอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความบริสุทธิ์สว่างโพล่งยิ่งกว่าดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอนุภาพกลั่นกายวาจาใจ ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ของเรา ให้สะอาด ให้บริสุทธิ์ ให้ผ่องใส ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย ให้มีดวงตาเห็นธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย ได้ศึกษาวิชชาธรรมกายอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย ให้มีบุญพิเศษที่จะเป็นยอดกัลยาณมิตรแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกทั้งหลายให้เข้าถึงธรรมอย่างสะดวกสบาย อย่างง่ายดาย จงทุกประการเทอญ ๐

วันเริ่มต้น หัวใจกัลยาณมิตร

วันที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙
โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย
ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : เปิดศักราช "ปีทองกัลยาณมิตร" ส่งท้ายปีเก่า
ต้อนรับปีใหม่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๙

วันเสาร์ที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๙

เราได้ทำพิธีมหาปวารณากันเสร็จเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นไปตามธรรมเนียมที่ปฏิบัติสืบเนื่องกันมา ตั้งแต่ในสมัยพุทธกาลสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว

นักบวชสมัยพุทธกาลกับมหาปวารณา

การบวชในสมัยพุทธกาลนั้นแตกต่างจากในสมัยปัจจุบันนี้ สมัยพุทธกาล ผู้ที่เข้ามาบวช คือ ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นว่าชีวิตเป็นทุกข์ อยากจะแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ เมื่อได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็เกิดกุศลศรัทธาอยากจะเข้ามาบวชในพระพุทธศาสนา เพราะเห็นว่าชีวิตของนักบวชเป็นชีวิตที่มีแก่นสาร ปลอดภัยจากพินนาการของชีวิต จะได้มีเวลาว่างศึกษาพระธรรมคำสอนของพระบรมศาสดา แล้วลงมือปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงความรู้แจ้งเห็นจริงของชีวิต และพ้นจากทุกข์ทั้งปวง

เพราะฉะนั้น นักบวชในสมัยพุทธกาลนั้น เมื่อออกบวชแล้วก็ตั้งใจแสวงหาบรรลุมรรคผลนิพพาน ตั้งใจศึกษาพระธรรมวินัย ตั้งใจปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่เพื่อให้บรรลุมรรคผลนิพพานให้ได้

ต่อมาทรงอนุญาตให้มีการอยู่จำพรรษา เพื่อศึกษาพระธรรมวินัย และเพื่อจะได้ปฏิบัติธรรมร่วมกัน และได้กำหนดให้วันสุดท้ายของการเข้าพรรษาเป็นวันมหาปวารณา เพราะในสมัยก่อน ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษานั้น ต่างก็มุ่งปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหาบรรลุมรรคผลนิพพาน ดังนั้นโอกาสที่จะพูดจาแนะนำตักเตือนกันจึงไม่มี

ผู้เข้ามาบวชนั้น บางรูปยังเป็นผู้ใหม่อยู่ ยังไม่เข้าใจพระธรรมวินัย อย่างลึกซึ้ง เมื่อไม่มีกัลยาณมิตรคอยแนะนำก็ทำไม่ถูกต้อง เมื่อทำ ไม่ถูกต้องก็ทำอย่างที่เคยทำสมัยเมื่อครั้งเป็นฆราวาส จึงทำให้ประโยชน์ที่จะได้รับจากการบวชไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย

พระพุทธองค์จึงได้กำหนดให้มีวันมหาปวารณาขึ้น เพื่อให้ภิกษุทั้งหลายต่างเป็นกัลยาณมิตรซึ่งกันและกัน โดยมีจุดมุ่งหมายว่า จะช่วยชี้แนะข้อบกพร่องเหมือนการชี้ขุมทรัพย์ให้แก่กัน เพื่อที่จะได้ประคับประคองให้ทุกรูปนั้นอยู่ในเส้นทางธรรม แล้วมุ่งตรงต่อหนทางของพระนิพพาน

โดยต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า ใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยถึงความประพฤติที่ไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้แนะนำตักเตือนกันได้ เมื่อใครได้รับการแนะนำแล้วก็จะขอบคุณ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคือง และนำมาพิจารณาใคร่ครวญว่า สิ่งที่คุณสภธรรมิกแนะนำนั้นถูกต้องตรงตามพระธรรมวินัยไหม เราพลาดจากข้อวัตรปฏิบัตินั้นจริงหรือเปล่า ถ้าหากว่าเราประพฤติดบกพร่องจริง ก็จะปรับปรุงแก้ไขตนเองด้วยความปีติยินดี ตีอกดีใจ และขอบพระคุณผู้ที่มาแนะนำนั้น

แต่ถ้าหากผู้ที่มาแนะนำนั้นอาจจะได้ยินต่อ ๆ กันมา หรือแค่สงสัย ซึ่งความจริงเราได้เป็นอย่างนั้น ถึงอย่างไรก็ตามเมื่อได้รับคำแนะนำ ก็ควรขอบคุณ แล้วก็ให้อภัยไม่ถือสาในการชี้แนะ แม้ว่าจะไม่ตรงกับความจริงในข้อวัตรปฏิบัติของเรา ซึ่งถูกต้องตามพระธรรมวินัยแล้วก็ตาม

สรุปง่าย ๆ ก็คือ ไม่ผูกโกรธ ไม่ขัดเคืองใจ ไม่ว่าสิ่งที่คุณแนะนำนั้น จะถูกหรือไม่ถูกก็ตาม หรือถูกต้องตามพระธรรมวินัยแต่ไม่ตรงกับความจริง

เป็นจริงของข้อวัตรปฏิบัติของเราก็ตาม ให้มีแต่ใจยินดีน้อมรับคำ
แนะนำด้วยจิตใจที่ชื่นบานปลื้มปิติยินดีตลอดเวลา

ในสมัยพุทธกาล หลังจากวันมหาปวารณา พระภิกษุทั้งหลายต่าง
ก็จะปลีกตัวแยกย้ายกันไปแสวงหาที่วิเวก เพื่อที่จะประพฤติปฏิบัติธรรม
ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปตามจริตอัธยาศัยที่ชอบ บางท่านชอบอยู่
ป่าก็ไปป่า ชอบอยู่ถ้ำก็เข้าถ้ำ ชอบอยู่โคนไม้ก็ไปที่โคนไม้ ชอบที่ไหน
ก็ไปที่นั่น ดังนั้นในสมัยพุทธกาลจึงมีผู้บรรลุมรรคผลนิพพานกันมาก

นักบวชในปัจจุบัน

การบวชในสมัยปัจจุบันแปรเปลี่ยนไปตามอินทรีย์แก่อ่อนของแต่ละ
ท่าน บางท่านเหมือนผลไม้ที่จะสุกงอมแล้ว ก็ตัดสินใจบวช
เพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน โดยทิ้งทุกสิ่งทางโลก เพราะเห็นภัยใน
วัฏสงสาร ทั้งตั้งแต่การศึกษาเล่าเรียนที่จบกันมา ทั้งอนาคตที่จะไปเป็น
ใหญ่เป็นโตในทางโลก ทั้งการครองเรือน เพราะมองเห็นตลอดแล้วว่า
เส้นทางชีวิตของฆราวาสนั้นจะหาโอกาสประพฤติปฏิบัติธรรม รักษาศีล
เจริญสมาธิภาวนา ให้บริสุทธิ์บริบูรณ์ประดุจสังข์ขัตถ์นั้นยาก เพราะ
สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป มีการแข่งขัน มีคู่แข่ง มีคู่แข่ง มีการแก่งแย่ง
ชิงดีกันตลอดเวลา บางครั้งก็มีโอกาสทำความดีได้เต็มที่ แต่บางครั้ง
ก็ไม่เต็มที่ จึงตัดสินใจออกบวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน

สำหรับบางท่านที่อินทรีย์ยังอ่อนอยู่ หรือก่อนบวชยังครองเรือน
ยังมีการกิจทางโลกที่จะต้องรับผิดชอบ ต้องดูแลครอบครัว หรือว่า
ยังต้องการแสวงหาประสบการณ์ภายนอก ยังไม่แจ่มแจ้ง ยังไม่หาย
สงสัย แต่มีกุศลศรัทธาก็ตั้งใจมาบวชชั่วคราวในช่วงเข้าพรรษา ๓ เดือน

เพราะฉะนั้น การบวชในปัจจุบันจึงมี ๒ ประเภท คือ

๑. บวชเพื่อแสวงหามรรคผลนิพพาน
๒. บวชชั่วคราว เมื่อถึงกำหนดเวลาก็นิลาสิกขากันไป

แต่จะบวชแบบใดก็ตาม ขอให้เรามีมรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร การบวชอย่างนี้จึงจะได้ประโยชน์อย่างยิ่งต่อตัวเรา ต่อโยมพ่อโยมแม่ ต่อครอบครัว ต่อพระพุทธศาสนา ต่อสรรพสัตว์ทั้งปวง เพราะฉะนั้นจะบวชระยะสั้นหรือยาวก็ไม่สำคัญ สำคัญว่าบวชมาแล้วต้องมีเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้งเหมือนกัน

วันเริ่มต้นหัวใจกัลยาณมิตร

เนื่องจากวันนี้ เรามีนักบวช ๒ ประเภท ที่รวมกันอยู่ ณ ที่นี้ และต่างก็ได้ทำมหาปวารณาซึ่งกันและกันแล้ว นับว่าเป็นสิ่งที่ดี การทำพิธีมหาปวารณาในวันนี้ ส่วนหนึ่งเป็นการทำตามธรรมเนียมประเพณีที่ปฏิบัติสืบต่อกันมา แต่อีกส่วนหนึ่งหลวงพ่อยากให้เป็นสิ่งที่ยึดถือปฏิบัติกันอย่างจริงจัง เพื่อให้บังเกิดประโยชน์ต่อการบวช คือ ให้เราตักเตือนกันอย่างแท้จริง ไม่คิดว่าทำแค่เป็นธรรมเนียมในวันนี้ พอวันรุ่งขึ้นก็เหมือนเก่า ไม่ใช่อย่างนั้น ให้ถือว่า วันนี้คือวันเริ่มต้นที่เราจะมีหัวใจกัลยาณมิตร มีความรักใคร่ มีความปรารถนาดีที่จะช่วยกันประคับประคองให้ทุกคนไปถึงฝั่งของพระนิพพานให้ได้

ดังนั้น ในการปวารณากันที่ผ่านมาเมื่อสักครู่ ขอให้เป็นสิ่งที่เราจะทำกันอย่างจริงจัง และนำมาปฏิบัติ ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศสมณะนี้ต่อไป หรือว่าจะลาสิกขาไปก็ตาม

ถ้าเป็นเพศนักบวชด้วยกัน เมื่อปวารณากันแล้ว ต่อไปก็ทำหน้าที่
กัลยาณมิตรอย่างทีหหลวงพ่อกล่าวมาแล้วในเบื้องต้น คือแนะนำด้วย
ความปรารถนาดีในสิ่งที่เห็น ได้ยิน หรือสงสัย เพื่อช่วยประคับประคอง
ให้ประพฤติถูกต้องตามพระธรรมวินัย ให้มีกำลังใจที่จะสร้างบารมี
กันไป

เมื่อเราได้ยินได้ฟังสิ่งที่เพื่อนสหธรรมิกแนะนำประโยชน์ ก็อย่า
ขัดเคือง อย่าขุ่นมัว จะด้วยประการใดก็แล้วแต่ ให้ขอบคุณ ทำให้
ชื่นบาน แล้วกลับมาพิจารณาตัวเราว่า เป็นจริงอย่างนั้นหรือเปล่า
ถ้าไม่เป็นก็แล้วไป ให้อภัย แต่ถ้าเราบกพร่องผิดพลาดจริงก็กลับตัว
กลับใจเสียใหม่ ปรับปรุงแก้ไขกันไป ไม่ช้าเราก็จะได้ประคองกันไป
จนถึงฝั่งของพระนิพพาน

ส่วนผู้ที่จำเป็นจะต้องลาสิกขา เมื่อไปเป็นฆราวาสแล้ว ให้กลับมา
เยี่ยมวัด มาพบพระอาจารย์ พบพระพี่เลี้ยง หรือมาพบหลวงพ่ หรือ
อดีตเพื่อนสหธรรมิกเก่าของเรา ซึ่งท่านเหล่านั้นจะแนะนำตักเตือนอะไร
โดยธรรมก็ให้รับฟังเอาไว้ แล้วก็นำมาพิจารณาใคร่ครวญดู ถ้าเป็น
อย่างนั้นก็แก้ไขเสีย ถ้าหากไม่เป็นอย่างนั้นก็ให้อภัย ยิ้มแย้มแจ่มใส
และสร้างบารมีร่วมกันต่อไป

ถ้าทำกันได้อย่างนี้ महाปวารณาในวันนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อตัวเรา
ต่อครอบครัว ต่อเพื่อนร่วมโลก ต่อพระศาสนา และสรรพสัตว์ทั้งปวง
เพราะการปวารณาก็คือการเริ่มต้นตั้งหลักทำความดีใหม่ เพราะอินทรีย์
เรายังอ่อนอยู่ เหมือนกับเด็ก ๆ เวลาหัดเดินใหม่ ๆ ก็ล้มลุกคลุกคลาน
ตั่งไข่มต้มไขกีนอย่างนั้น ล้มแล้วก็มียี่เลี้ยงคอยประคองให้เราขึ้นขึ้น

จูงขึ้นอย่างองอาจ และก็ก้าวเดินต่อไปในเส้นทางธรรม ด้วยความ
องอาจหาญ ด้วยความปิติยินดี

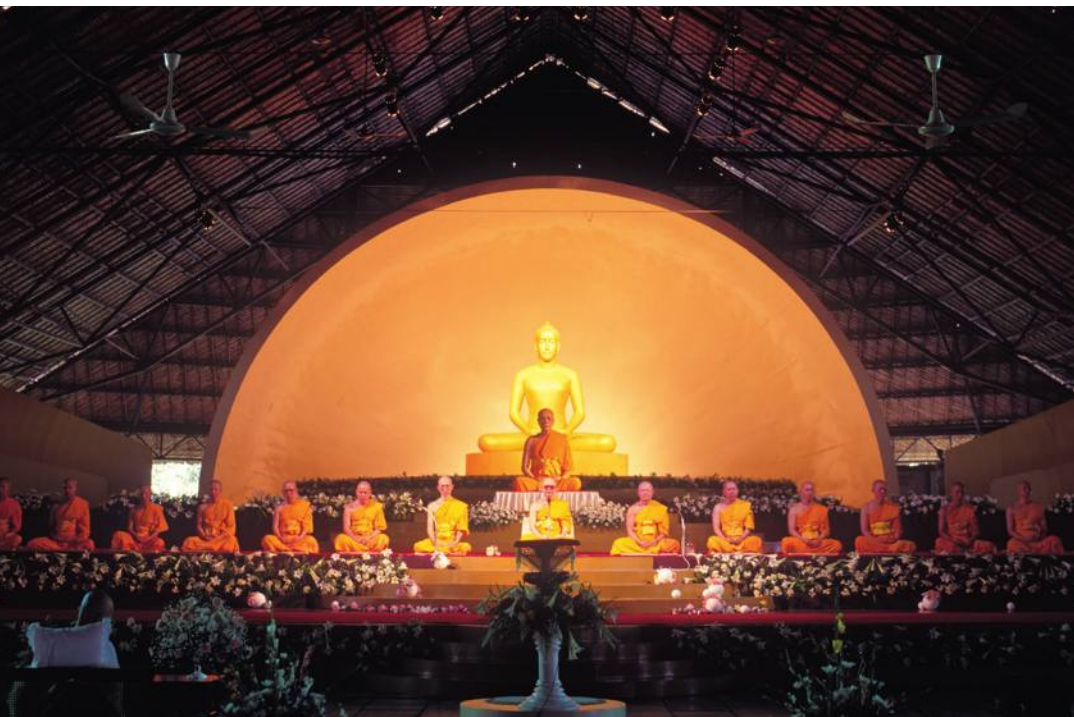
๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี

ไม่ว่าเราจะอยู่ในเพศนักบวช หรือเพศฆราวาสก็ตาม ยังมีกิจที่จะต้อง
ทำกันต่อไป นั่นคือการแสวงหาหนทางพระนิพพานซึ่งมีอยู่แล้ว
ในตัวของเรา เป็นเรื่องที่น่าแปลก สิ่งที่ดีอยู่ใกล้แต่การแสวงหามักจะ
ทำกันอย่างไม่เต็มที่ไม่เต็มกำลัง เรามักจะใช้เวลาให้หมดไปในเรื่องราว
ที่ไม่เป็นสาระ

ถ้าเป็นนักบวชก็ให้สังเกตใจของเราในแต่ละวันว่า ยังมุ่งอยู่ตรงจุด
ที่จะเดินทางไปสู่อายตนิพพานได้มากน้อยแค่ไหน ซึ่งส่วนใหญ่แล้ว
มักจะหลุด ไม่ค่อยจะต่อเนื่องสักเท่าไร เพราะประสบการณ์ภายในเป็น
เครื่องบ่งชี้ว่า เราได้ให้ความเอาใจใส่กับสิ่งนี้จริงจังแค่ไหน

หลวงพ่อก็เชื่อมั่นในคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ว่า ถ้าตั้งใจ
จริงแล้วเราต้องบรรลุผลอย่างแน่นอน อย่างเร็ว ๗ วัน อย่างกลาง ๗
เดือน อย่างช้า ๗ ปี ถ้าเอาจริงเอาจังแล้ว ไม่ควรที่จะเกินเลข ๗ ตาม
ที่พระพุทธองค์ตรัสไว้

วันนี้หลวงพ่อสั่งเกตเป็นพิเศษ อยากเห็นหน้าทุกรูป เพื่อจะดูว่า
กำลังเข้า ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปีหรือเปล่า พรราชาสูง ๆ กันก็เยอะไล่ตาม
กันมาเป็นลำดับ แล้วได้บรรลุวัตถุประสงค์ของการบวชกันแล้วหรือยัง
ซึ่งเราต่างก็ทราบตัวของเราเอง เพราะฉะนั้นให้ตั้งใจให้ดี หากตั้งใจจริง
แล้วไม่น่าจะเกิน ๗ วัน ๗ เดือน หรือ ๗ ปี ตามที่พระพุทธองค์ตรัสไว้

“จริง” ต้องได้

จริงอยู่แม้ว่าเราจะมีภารกิจอื่นเข้ามาเสริมในระหว่างการประชุมปฏิบัติธรรมมากมายก็ตาม หลวงพ่อคิดว่าภารกิจเหล่านั้นไม่น่าจะเป็นอุปสรรคอะไร เพราะกิจวัตรกิจกรรมทั้งหลายที่จัดเอาไว้ นั่นล้วนเป็นไปเพื่อการสร้างบารมี และเกื้อหนุนให้เข้าถึงธรรมทั้งสิ้น ขึ้นอยู่กับตัวเรา เอาจริงแค่ไหน

ในขณะที่เรามักจะมีข้ออ้างว่า มีกิจกรรมเยอะจนไม่มีโอกาสปฏิบัติธรรม แต่ก็ยังมีเพื่อนสหธรรมิกหลายรูปที่มีภารกิจมากมายเช่นเดียวกับเรา แต่ถึงแม้มีกิจกรรมมาก กิจวัตรก็ไม่ขาด ผลการปฏิบัติธรรม

ก็ยังได้ผลดี แล้วอะไรคือข้อแตกต่างทั้ง ๆ ที่มีกิจวัตรกิจกรรมเสริมเท่ากัน แต่ผลที่ได้กลับไม่เท่ากัน อันนี้ขึ้นอยู่กับว่า เราเอาจริงแค่ไหน มีความปรารถนาจะเข้าถึงพระธรรมกายแค่ไหน

ถ้าหากตั้งใจจริง หลวงพ่อว่าเราก็ต้องทำได้เช่นเดียวกับเพื่อนสหายของเรา แม้มีภารกิจมากก็ทำได้เหมือนกัน ดังนั้นหลวงพ่อคิดว่า ไม่น่าจะมีอะไรเป็นข้ออ้างข้อแม่และเงื่อนไขในการเข้าถึงธรรม

ชีวิตนักบวชมีค่ายิ่งกว่าทองเท่าภูเขา

พรรษาหนึ่งผ่านไปประเดี๋ยวเดียวเท่านั้นเอง ๓ เดือนก็หมดเวลาแล้ว เราจะเห็นว่า เวลามันหมดเร็วจังเลย เดียววันเดียวคืนเดียวก็หมดเวลาแล้ว

จริง ๆ แล้ว หลวงพ่อไม่อยากให้ทุกรูปลาสิกขาเลย นี่ถ้าเอาทองเท่าภูเขาแลกได้ก็จะเอาแลกคนละลูก ๆ เพราะหลวงพ่อยากให้มุ่งศึกษาวิชาธรรมกายว่า เป็นอย่างไร มีจริงแค่ไหน หลวงพ่อพูดให้ฟังอยู่เรื่อย ๆ ว่า มีจริง ดีจริง แต่เรายังพิสูจน์ไม่ได้เลย มันต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อน

เอหิภัสสิโก คือ ทำพิสูจน์ เชิญให้มาดูเลย

โอปนยิโก ควรน้อมเข้ามาไว้ในใจ สิ่งนี้มีอยู่ในตัว ไม่ได้อยู่นอกตัว

ความสุขที่แท้จริง

ความสุขทางธรรม หรือความสุขภายในอันเกิดจากการปฏิบัติธรรม ถ้าเทียบกับความสุขทางโลกที่เราเคยสัมผัสนั้น ทางโลกไม่น่าจะใช้คำว่า “ความสุข” เลย เพราะอารมณ์ของความสุขไม่ใช่อย่างนั้น

อารมณ์ของความสุขที่แท้จริงนั้นต้องโล่ง โปร่ง เบา สบาย เป็นอิสระ เป็นตัวของตัวเอง มีความเบิกบาน ชื่นบาน แล้วก็ไม่ต้องการอะไร เป็นความสุขที่มาพร้อมกับความบริสุทธิ์ ความรู้แจ้งภายใน เราจะได้รู้ได้เห็นเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกี่ยวพันกับชีวิตของเรามากมาย ตอนนี้อาจารย์ยังไม่รู้เรื่องอะไรเลย นอกจากเรื่องครอบครัว เรื่องทำมาหากิน เรียนรู้วิธีหาเงินมาเลี้ยงชีวิต เลี้ยงครอบครัว ได้เงินมาก็ใช้จ่ายหมดไปกับความสนุกสนานเพลิดเพลิน ซึ่งสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความสุข แต่ว่าเมื่อไม่มีค่าอะไรที่เหมาะสมมาใช้ พอความทุกข์ลดลงอยู่ในระดับที่พอทนได้ เลยเรียกความรู้สึกที่พอทนได้นี้ว่า “ความสุข” แต่จริง ๆ มันไม่ใช่

ความสุขที่แท้จริง เราจะรู้จักและเข้าถึงได้ก็ต่อเมื่อใจหยุดนิ่ง ถ้าใจไม่หยุดนิ่งเราจะไม่รู้จักคำว่า “ความสุข” เลย ต้องหยุดอย่างเดียว ใจที่แวบไปแวบมาก็มาหยุดนิ่งอยู่ภายในศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนกระทั่งเข้าไปถึงแหล่งกำเนิดของความสุขที่แท้จริง เมื่อเข้าถึงจุดนี้แล้ว จึงจะได้รู้รสชาติว่า ความสุขแท้จริงนั้นเป็นอย่างไร

เราจะรู้ได้ว่า “ความสุข” ที่เราเข้าใจก่อนบวช กับความสุขแท้จริงที่เกิดจากการปฏิบัติธรรมนั้นต่างกันอย่างไร เราจะรู้ได้ต่อเมื่อมีเครื่องเปรียบเทียบ หมายความว่า เราต้องเข้าถึงจุดแห่งการหยุดนิ่ง แล้วได้สัมผัสกับอารมณ์แห่งความสุข ได้รู้รสชาติเสียก่อน และเราต้องมาเปรียบเทียบกับอารมณ์ที่เราเคยได้เห็นของสวย ๆ ได้ยินเสียงเพราะ ๆ ได้ดมกลิ่นหอม ๆ ได้รับประทานอาหารอร่อย ได้สัมผัสที่นุ่มนวล แล้วมาเทียบกับความสุขที่เกิดจากใจหยุดนิ่ง

ผู้ที่มีบุญเกิดมาในโลกนี้ ต้องรู้จักอารมณ์สองประเภทนี้ ถ้าไม่รู้จัก หลวงพ่อว่าเกิดมาตายฟรี ได้รู้อารมณ์เพียงแค่ว่าได้เห็นรูปงาม ๆ หูได้ยินเสียงเพราะ ๆ จมูกได้ดมกลิ่นหอม ๆ ปากได้รับประทานอาหารอร่อย ลิ้นได้รับรส กายได้รับการสัมผัส แค่นี้ใคร ๆ ก็ทำได้ทั้งนั้น แล้วเราจะรู้ได้อย่างไรว่า ความสุขที่แท้จริงเป็นอย่างไร

เพราะฉะนั้น หลังจากมหาปวารณาแล้ว จะอยู่ในเพศใดก็ตาม ให้มีจิตสำนึกลึก ๆ ว่า เราจะต้องแสวงหาความสุขที่แท้จริงให้ได้ ในขณะที่เรากำลังมีเรี่ยวแรงอยู่ ต้องหาให้เจอ เปรียบเทียบให้ได้ ถ้าไม่ได้เกิดมาชาตินี้ตายฟรี ถึงจะเป็นมหาเศรษฐีก็รวยฟรี จะเป็นใหญ่เป็นโต ก็เป็นใหญ่เป็นโตฟรี เพราะยังมีการกิจตรงนี้อยู่ที่เรายังไม่ได้ทำ

อารมณ์ชุดสุดท้าย กาสายะ

สำหรับพระพรชา ๑ หลวงพ่อยังอยากให้อยู่ไปจนกระทั่งถึงวันรับกฐิน ซึ่งปีนี้กำหนดไว้ตรงกับวันอาทิตย์ต้นเดือน วันที่ ๓ พฤศจิกายน อย่าเพิ่งรีบลาสิกขาก่อน เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่วันเท่านั้นเอง เราจะได้รับกฐินโดยพร้อมเพรียงกัน จะเป็นความชื่นบาน ความปิติว่า เราได้ทำหน้าที่ของพระอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ แล้วหลังจากนั้นค่อยตัดสินใจ

การลาสิกขานั้นเมื่อไรก็ได้ จะลาเดี่ยว ลาหมู่ หรือลาที่ไหน ลาได้ทั้งนั้น เพียงแต่พูดภาษาบาลี ถ้าแปลเป็นภาษาไทยก็ว่า ไม่อยากเป็นพระแล้ว อยากเป็นฆราวาส แค่นี้ก็ลาสิกขาได้แล้ว ไม่ยากอะไร แต่การบวชนั้นยากกว่า ไม่ใช่ไม่เห็นผ้าที่เขาขายตามร้านแล้วจะไปซื้อมาห่มได้เลยเสียเมื่อไร ต้องมีขันมิตอน กว่าจะได้บวชนั้นยาก เมื่อบวชเข้ามาแล้วก็ต้องใช้วันเวลาให้คุ้มค่า

ชุดผ้ากาสาฟัสตร์นี้เป็นชุดสุดท้ายในเส้นทางของสังสารวัฏ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงจะได้ครองผ้ากาสาฟัสตร์ ทรงผมก็ทรงสุดท้าย เป็นทรงที่จัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไม่มีภาระ ไม่มีเครื่องกังวล มีมิดโกน แทนหวี เป็นทรงสุดท้าย เป็นเครื่องแบบที่ทั้งมนุษย์และเทวดาเห็นแล้ว ยกมือกราบไหว้ ตั้งแต่คนชั้นล่าง ชั้นกลาง ถึงพระราชามหากษัตริย์ เจอแล้วต้องกราบไหว้ ถ้าเปลี่ยนชุดนี้เจอใครก็ไหว้เหมือนกัน แต่ไหว้เขา

ชุดนี้เป็นชุดที่สำคัญที่สุด สวมชุดนี้แล้วไม่มีอด มีบาตรใบเดียว แม้ว่ามีไม่มาก แต่ก็ไม่มีหมด ปัญหาตเลียงสังขารเรื่อยไป เลี้ยง ได้ตลอดชาติเลย เพียงพอสำหรับผู้แสวงหาบรมผลนิพพาน เพราะฉะนั้นชุดนี้ชุดสำคัญ ผู้มีบุญเท่านั้นจึงได้ไปครอง ให้รักษาชุดนี้เอาไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ เพื่อแสวงหาหนทางพระนิพพาน

พุทธศาสตร์ ศาสตร์ที่สำคัญที่สุด

ในฐานะที่เราเป็นชาวพุทธ ไม่ควรนับถือพระพุทธศาสนาแค่เป็น อารมณ์ระดับกายเหมือนแว่นกันแดด เหมือนเสื้อผ้า เพราะจริง ๆ แล้วพระพุทธศาสนามีความสำคัญมาก ๆ เป็นชีวิตจิตใจของเราทีเดียว

เวลาใกล้จะละโลก เรานอนอยู่บนเตียงคนป่วย ศาสตร์ทุกศาสตร์ ที่เรียนมาในมหาวิทยาลัย ไม่ว่าจะเป็นวิชาเศรษฐศาสตร์ วิทยาศาสตร์ รัฐศาสตร์ จะศาสตร์ชนิดไหนก็แล้วแต่ใช้บนเตียงคนป่วยไม่ได้เลย ตอนนั้นเป็นช่วงที่กำลังจะเดินทางไปสู่อีกภพหนึ่ง มียานพาหนะคือ ความเจ็บป่วย ความตาย เป็นยานพาหนะนำพาไปสู่ชีวิตใหม่ แต่มีอยู่ ศาสตร์หนึ่งที่จะต้องใช้ในตอนนั้น คือ พุทธศาสตร์

เห็นไหมว่า พระพุทธศาสนาเกี่ยวข้องกับตัวเราตลอด แม้ในวาระสุดท้ายของชีวิต เราจะใช้อะไรเป็นเครื่องนำทางไปสู่ปรโลก สู่สุคติภพ ก็มียู่อย่างเดียวกันคือ คำสอนของพระพุทธเจ้า

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่ง เราไม่มีโอกาสได้ศึกษาพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญเกี่ยวข้องกับตัวเรา มันน่าเสียดาย เพราะผู้ไม่รู้ก็ยอมเดินไปสู่เส้นทางของความไม่รู้ และมักจะพลัดตกไปสู่อบาย เพราะไม่รู้ว่าจะปฏิบัติตัวอย่างไรให้ถูกต้อง ดำเนินจิตอย่างไรให้ถูกต้อง

ดังนั้น การที่เราได้รู้ว่า เราจะดำเนินชีวิตที่เหลืออยู่อย่างจำกัดนี้ต่อไปอย่างไรไม่ให้ผิดพลาด หรืออย่างน้อยที่สุดเมื่อถึงคราวจะเปลี่ยนภพภูมิก็มีภพอันวิเศษรองรับนั้นทำอย่างไร ความรู้เหล่านี้มีสอนกันอยู่ตามวัดวาอารามต่าง ๆ ทั่วสังฆมณฑล

ธรรมเนียมปฏิบัติหลังลาสิกขา

สมัยโบราณมีประเพณีที่เขายึดถือต่อกันมา คือ หลังจากพระภิกษุลาสิกขาแล้วต้องมาเป็นอุบาสกช่วยทำความสะอาดวัด ล้างชั้ววิมาน (ทำความสะอาดห้องสุขา) แล้วก็อุปัฏฐากพระ นั่งสมาธิภาวนา ตั้งใจมั่นว่า เรามีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา จะไปทำหน้าที่ของอุบาสกให้สมบูรณ์ที่สุด เป็นอุบาสกที่โลกต้องการ ทำทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่นด้วย คือ ตั้งใจจะเดินตามเส้นทางของท่านอนาถปิณฑิกเศรษฐีเพื่อสนับสนุนพระพุทธศาสนาสืบไป โบราณเขาปฏิบัติกันมาอย่างนี้

สำหรับพวกเราถ้ามีเวลา หลวงพ่อก็อยากจะให้รักษารธรรมเนียมที่ดีนี้เอาไว้สำหรับเป็นแบบแผนเป็นแนวทางปฏิบัติให้รุ่นต่อ ๆ ไป สำหรับผู้ที่จำเป็นต้องลาสิกขา

เพราะฉะนั้น ขอข้าย้ำอีกครั้งว่า ตอนนี้อย่างไรก็ตามเราควรครองผ้ากาสาวัสพัสตร์ อยู่ ควรจะเป็นพระทั้งข้างนอกทั้งข้างใน ข้างในก็เป็นพระธรรมกาย ข้างนอกก็เป็นพระครองผ้ากาสาวัสพัสตร์ เป็นพระ ๒ ชั้นอย่างนี้จึงจะเป็นเนื้อนาบุญและเป็นอายุของพระพุทธศาสนาอย่างแท้จริง

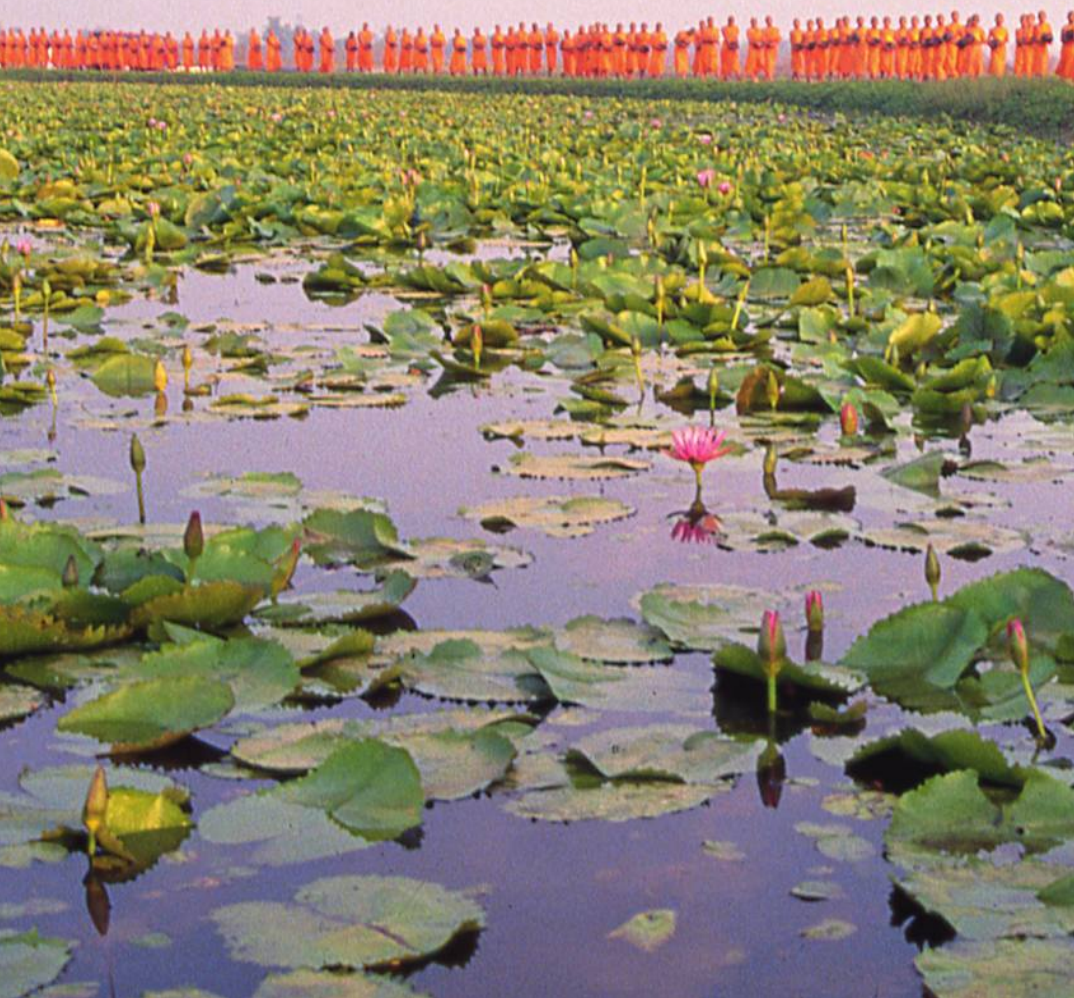
ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออำนวยการ ขออนุภาพแห่งบุญบารมี รัศมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญบารมีของพระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพาน น้อมส่งไชยพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้า และ พระอรหันตเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย บารมีธรรม ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ครูบาอาจารย์ ของเรา และมหาทานบารมีที่ได้ตั้งใจทำกันในวันนี้ จงมารวมอยู่ที่ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพลงประดุจดวง อาทิตย์ยามเที่ยงวัน ให้ดวงบุญนี้มีอนุภาพ ให้ลูกพระลูกเณรทุกรูป มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บป่วยไข้ ให้เป็นฐานทัพที่จะรองรับ วิชชาธรรมกายได้สะดวกสบายอย่างง่ายดาย

ให้ลูกทุกรูปรู้แจ้ง เห็นแจ้ง ทางตลอดในวิชชาธรรมกายของ พระลัมมะลัมพุทธเจ้าอย่างถูกต้องร้อยตรงไปตามความเป็นจริง ธรรมใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้บรรลุ ขอให้ลูกทุกรูปจงได้ บรรลุธรรมที่ท่านบรรลุอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง อย่างง่ายดาย จะเทศนา สอนแนะนำชาวโลกทั้งหลายก็ให้เขาเข้าถึงพระธรรมกายกัน จงทุก ประการเทอญ ๐

เวลาที่เหลืออยู่

วันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

โอรุททลวฟอธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

เมื่อสักครู่เราได้ประกอบพิธีมหาปวารณากัน โดยต่างปวารณาซึ่งกันและกันว่า หากได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกกระทำผิดพลาดจากพระธรรมวินัย จากข้อวัตรปฏิบัติ จะด้วยความผิดพลาดพลั้งเผลอ ทางกาย ทางวาจาก็ดี ที่จะเป็นเหตุให้เพื่อนสหธรรมิกหลุดจากเป้าหมายที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง ก็จะแนะนำตักเตือนด้วยความปรารถนาดี โดยเอาพระธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง

ส่วนผู้ได้รับการตักเตือนก็จะยอมรับด้วยความเต็มใจ ดื่อกดีใจ และรู้สึกขอบพระคุณเพื่อนสหธรรมิกที่มีความปรารถนาดี กล่าวให้คำแนะนำตักเตือน เหมือนช่วยชีวิตมรณีย์ ชี้ข้อบกพร่อง ให้ตัวเราสามารถฝึกฝนตนเองได้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ในสมัยพุทธกาล พระภิกษุสามเณรที่บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนาต่างก็มีเป้าหมายอย่างเดียวกัน นั่นคือหวังที่จะทำพระนิพพานให้แจ้ง นั่นหมายถึงว่า พระนิพพานมีอยู่แล้ว แต่เรายังไม่แจ้ง เพราะกิเลสเข้าไปครอบงำ และด้วยพระธรรมวินัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้วนี้ จะเป็นแนวทางให้เราอาศัยประพฤติปฏิบัติเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้งได้

เพราะฉะนั้น ถ้าหากเรากระทำผิดพลาดพลั้งเผลอ ไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัย เพื่อนสหธรรมิกก็จะแนะนำตักเตือนเรา เพื่อจะได้ไปถึงเป้าหมายไปเป็นทีมพร้อม ๆ กัน

ออกพรรษาแล้ว ภิกษุทั้งหลายก็จะแยกย้ายกันไปประพฤติปฏิบัติธรรมตามสถานที่ชอบใจ ตามป่า เขา ห้วย หนอง คลอง บึง ตามถ้ำ

ตามโคนไม้ ลอมฟาง เรือนว่าง หรือที่ไหนก็แล้วแต่ที่มีความรู้สึกว่า ปฏิบัติธรรมแล้วสะดวกใจ ใจรวมได้เร็ว ก็แยกย้ายกันไป จะไม่อยู่รวมกัน โดยยึดถือเอาพระธรรมวินัยเป็นที่ตั้ง เหมือนมีพระบรมศาสดา อยู่ใกล้ติดเป็นเงาตามตัวอย่างนั้น

กิจวัตรและกิจกรรม

บัดนี้ เราปวารณากันแล้ว ได้ทำตามเยี่ยงอย่างอริยประเพณี หลวงพ่อ ไม่อยากให้ทำแค่เป็นเพียงธรรมเนียมหรือตามประเพณีเท่านั้น อยากให้เป็นเรื่องจริงจังที่จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อตัวเรา ให้สมฐานะที่เรา สมัครใจเข้ามาเป็นนักบวช เพราะเห็นภัยในวัฏสงสาร เพราะเบื่อหน่ายต่อ ความทุกข์ อยากพ้นทุกข์ เห็นว่าชีวิตนักบวชเป็นชีวิตแบบเดียวที่ปลอด กังวล และมีโอกาสทำพระนิพพานให้แจ้งได้ ชีวิตนักบวชมีวัตถุประสงค์ อย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเราปวารณากันแล้วก็ขอให้ทำกันอย่างจริงจัง

เนื่องจากวัดเรามีทั้งกิจวัตรและกิจกรรมที่จะต้องทำควบคู่กันไป ดังนั้นสิ่งที่เราสามารถแนะนำตักเตือนเพื่อนสหธรรมิกจึงมี ๒ เรื่อง คือ เรื่องกิจวัตรและกิจกรรม

ในด้านกิจกรรม ลูกทุกรูปต่างตั้งใจสร้างบารมี ตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายให้มีประสิทธิภาพสมบูรณ์ที่สุด จึงพยายามปรึกษาหารือกันอยู่ตลอดเวลา จนกระทั่งดีก ๆ ดีน ๆ เท่าที่หลวงพ่อสังเกตดู เรามักจะบริหารเวลากันไม่ค่อยเป็น ไม่รู้จักวิธีที่จะรวบรัดสรุปงานให้ได้ ผลอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ ใช้เวลาประชุมน้อยที่สุดแต่ให้ได้ งานมากที่สุด

ที่ผ่านมา นั้น เราทำตรงนี้ยังไม่สมบูรณ์ เมื่อทำบ่อยเข้าก็เกิดเป็นความเคยชินจนติดเป็นนิสัย นิสัยที่อยู่ทำงานกันดึก ๆ ตื่น ๆ คุยเรื่องงานส่วนหนึ่ง คุยเรื่องอื่นอีกส่วนหนึ่ง แล้วก็เพลินไปจนกระทั่งดึกตื่นจาวัดดึก ตื่นเช้าไม่ไหว พอตื่นขึ้นมาก็เพลีย เหนื่อย ไม่มีอารมณ์ที่จะทำวัตร จึงทำให้กิจวัตรกิจกรรมไม่ลงตัว

ในด้านกิจวัตร การสวดมนต์ไหว้พระจะเป็นเครื่องกลั่นกรองใจเราให้หยุดนิ่ง เพราะฉะนั้นกิจวัตรที่จัดเอาไว้ให้ จะเป็นการสวดมนต์ทำวัตรเช้า-วัตรเย็น นั่งสมาธิภาวนาก็ดี ล้วนมีวัตถุประสงค์ที่จะทะลอมใจให้หยุดนิ่ง ให้เข้าถึงธรรมภายในทั้งนั้น

หลวงพ่อยากให้ลูกทุกรูปเกิดความสำนึกว่า เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด หากเมื่อไรมีวัยเท่ากับหลวงพ่อดอนี้ จะยังมีความรู้สึกว่าวันคืนมันหมดไปอย่างรวดเร็ว เวลาแห่งการทำความดีหมดไปเร็วเหลือเกิน เพราะฉะนั้นขออย่าอีกทีว่า เรามีเวลาอยู่ในโลกนี้จำกัด เมื่อเราตั้งใจเป็นนักบวชเพื่อมุ่งแสวงหาพระนิพพาน หาที่สุดแห่งธรรม เราก็ควรจะทำให้ได้อย่างที่ตั้งใจเอาไว้ โดยไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง หรือเงื่อนไข

หากลูกเชื่อคำพูดที่ว่า หวานพีชเช่นไรย่อมได้ผลเช่นนั้น ประกอบเหตุอย่างไรก็ได้ผลอย่างนั้น ปลุกถั่วก็ได้ถั่ว ปลุกงาก็ได้งา ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษาที่ผ่านมา หากเราปฏิบัติกิจวัตรกิจกรรมควบคู่ไปกับการปฏิบัติธรรมอย่างไม่มีข้อแม้ ข้ออ้าง และเงื่อนไข ผลที่จะออกมาต้องเป็นสิ่งที่ดีงามอย่างแน่นอน

ให้ถามตัวเองว่า ตลอดพรรษาที่ผ่านมา นั้น เราได้เป็นนักสู้สมกับที่ได้ตั้งใจมาบวชมาแสวงหาหนทางพระนิพพาน และมีเป้าหมายจะไป

ถึงที่สุดแห่งธรรมแล้วหรือยัง หากเรายังทำไม่สมบูรณ์ ออกพรรษาแล้วก็ทำให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ออกพรรษาแล้ว อย่าละความเพียร

ออกพรรษาแล้ว เรามีเวลาว่างกันอีกมาก คำว่า “ว่าง” ในที่นี้หมายถึง เมื่อเราบริหารเวลาได้ลงตัว เราสามารถทำทั้งกิจวัตรและกิจกรรมสองอย่างนี้ควบคู่กันไป

หลวงพ่อยากให้อุทธกฐนตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ อย่าประมาท คิดดูให้ดีว่า พรรษาเราเพิ่มขึ้นแต่ธรรมกายเราเข้าถึงแล้วหรือยัง ที่สำคัญตัวของเรานั้นเข้าถึงแล้วหรือยัง ทั้ง ๆ ที่ธรรมกายมีอยู่ แต่เราให้ความเอาใจใส่กับตรงนี้แค่ไหน ถ้าใครยังได้ยินแต่ชื่อ ยังเข้าไม่ถึง ยังไม่รู้จัก ก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมให้ได้รู้จักตัวจริงของท่าน

ด้วยกำลังบุญกำลังบารมีของอุทธกฐน ถ้าตั้งใจจริง ๆ แล้วใจหยุดได้ทุกรูป ที่หยุดไม่ได้เป็นไม่มีเด็ดขาด ถ้าบุญน้อยจะไม่ได้ยินคำว่า “ธรรมกาย” จะไม่มีโอกาสมาสร้างบุญร่วมกัน นี่คือสัญลักษณ์ของผู้มีบุญในกาลก่อน

เพราะฉะนั้น ต้องปรับปรุงตัวของเราให้ดี ปรับใจให้ดี อะไรที่เป็นข้าศึกต่อการทำใจหยุดนิ่ง ที่จะเข้าถึงพระธรรมกายภายใน เราก็เว้นสิ่งนั้น อย่าเข้าใกล้ อย่าสนใจ อย่าให้ความสำคัญ เอาใจใส่กับสิ่งที่สำคัญที่สุด คือ กลางของเรา แม้ว่าเราจะมีภารกิจอะไรก็ตาม อย่าทิ้งกลาง อย่าทิ้งใจหยุดนิ่ง เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ พิสูจน์ให้ได้ว่า

ธรรมกายมีจริงไหม เป็นอย่างไร เข้าถึงแล้วจะรู้สึกอย่างไร คำว่า “รสแห่งธรรม ชนะเลิศกว่ารสทั้งปวง” รสนั้นเป็นอย่างไร เราจะได้รู้รสนั้น

วันพรุ่งนี้ พระนวกะส่วนหนึ่งก็จะลาสิกขา เพราะผลงานมาได้แค่ช่วงสั้นภายในพรรชานี้ อีกส่วนหนึ่งจะขึ้นไปปฏิบัติธรรมที่พนาว์วัฒน พุดถึงพระนวกะแล้วน่าชื่นใจ วันคืนผ่านไปตลอด ๑ พรรษา ตั้งใจกันดีเหลือเกิน ทั้งฝึกฝนอบรมตนเอง ทั้งปฏิบัติธรรม ทำได้ดีมาก เพราะฉะนั้น อานิสงส์ที่พระนวกะจะได้รับ เมื่อออกพรรษาแล้วตั้งใจจะไปปฏิบัติธรรมที่พนาว์วัฒนต้องสมหวัง ต้องเข้าถึงธรรมกันอย่างแน่นอน ส่วนที่จำเป็นต้องลาสิกขาก็ไปปฏิบัติธรรมกันต่อบ้านนะลูกนะ

ความรู้ภายใน

มีสิ่งที่น่าสนใจภายในตัวเรามากมายทีเดียว โดยอาศัยการหยุดนิ่งนี้แหละ หยุดเข้าไปดูส่วนเข้า เดียวก็เห็นดวงธรรม เห็นกายภายใน เห็นธรรมกาย และก็มีเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมกายตลอดเส้นทาง

ความรู้ภายในเป็นสิ่งที่เราจะต้องเข้าถึงให้ได้ เป็นอาชีวะของพระที่จะไปรู้ไปเห็นว่า ในโอกาสโลก ชนธโลก สัตวโลก มีการเกี่ยวพันกันอย่างไร เขาบังคับบัญชากันอย่างไร การกระทำจากคนหนึ่ง มีผลกระทบถึงจักรวาล ถึงแสนโกฏิจักรวาล ถึงอนันตจักรวาล ถึงธาตุธรรมทั้งหมดอย่างไร

เพราะฉะนั้น นี่เป็นเรื่องใหญ่ที่พวกเราทั้งหลายควรจะเอาใจใส่ศึกษาที่จะไปรู้ไปเห็น อย่ามัวไปทอดธุระให้หมดเวลากันไปวัน ๆ อย่างนั้นไม่เอา กลับใจเสียใหม่ **อย่ามัวสนใจแต่เรื่องที่ไม่เป็นสาระ จนกระทั่งลืมเรื่องการหยุดการนิ่ง**

ขออย่าอีกครั้งว่า เราได้บวรณากันเอาไว้แล้ว เพราะฉะนั้นเมื่อเพื่อนสหธรรมิกติดเตือนเกี่ยวกับเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ กิจวัตรกิจกรรมอะไรต่าง ๆ ก็ดี อย่าโกรธกัน ให้รักกัน สามัคคีกัน มีความปรารถนาดีซึ่งกันและกัน และเราจะได้ไปถึงที่สุดแห่งธรรมพร้อม ๆ กัน

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาสาธุการกับลูกทุกรูป ที่ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมตลอดระยะเวลาผ่านมา ๑ พรรษา บางรูปก็ตั้งใจสวดพระปาติโมกข์ให้ได้ ทรงจำพระวินัยเอาไว้ บางรูปก็ตั้งใจปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่เต็มกำลัง

ให้อาณภาพแห่งบุญนี้ เป็นบุญพิเศษที่ติดอยู่ในศูนย์กลางกายของลูกทุกรูป ขจัดสิ่งที่ไม่ดีต่าง ๆ ให้หมดสิ้นไปจากกายวาจาใจ จากธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้ ให้ธาตุธรรมเห็นจำคิดรู้นั้นสะอาด บริสุทธิ์ ผ่องใสเหมาะสมที่จะเป็นที่รองรับพระรัตนตรัย

ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง ห่างไกลจากสิ่งที่เป็นข้าศึกต่อพรหมจรรย์ ต่อกุศลธรรม ต่อเป้าหมายที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรม ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในวิชาธรรมกาย ให้หยุดได้สนิท หยุดได้เนิ่นนาน หยุดได้ต่อเนื่อง หยุดได้อย่างสมบูรณ์ หยุดกระทั่งเข้าถึงความสำเร็จ กระทั่งรู้จักคำว่า **“หยุด เป็นตัวสำเร็จ”**

ให้แตกนาคในพระไตรปิฎก ๘๔,๐๐๐ พระธรรมชั้นตรี ของพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ตรัสเอาไว้อย่างดีแล้ว ให้เป็นพระที่สมบุรณ เป็นสามเณรที่สมบุรณ เป็นนักบวชที่โลกต้องการ ให้เป็นที่รักของมนุษย์ของเทวดาทั้งหลาย ให้มีจิตใจเบิกบานแจ่มใส เป็นสุขทั้งนั้งนอนยืนเดิน ทั้งหลับทั้งตื่น จะแสดงธรรมก็ให้ไพเราะทั้งเบื้องต้น ท่ามกลาง และเบื้องปลาย บริสุทธิบริบูรณ์ทั้งอรรถพัญญชนะ เช่นเดียวกับพระผู้มีพระภาคเจ้าที่ทรงแสดงเอาไว้อย่างดีแล้ว เมื่อใครได้ยินได้ฟังข้ออรรถข้อธรรมที่ลูกทุกรูปได้แสดงไปแล้ว ก็ขอให้เขาเข้าใจในธรรมนั้น ให้มีจิตใจปราโมทย์ ปีติเบิกบาน หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะที่เข้ามาครอบงำนับภพนับชาติไม่ถ้วน

ขออานุภาพแห่งบุญบารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของพระพุทธเจ้าในอายตนะนิพพานนบสงฆ์ขอพระองค์ไม่ถ้วน บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งหลาย บารมีธรรมของพระอรหันตเจ้าทั้งปวง ตลอดจนกระทั่งบารมีธรรมของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย และบารมีธรรมของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง จงดลบันดาลให้สิ่งที่หลวงพ่อบุญได้ตั้งความปรารถนาให้ลูกทุกรูป จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งบุญ บารมี รัตมี กำลัง ฤทธิ์ อำนาจ สิทธิ เจริญขาดของผู้มีบุญผู้พ้นแล้วเป็นอัครจรรย จงทุกประการเทอญ ๐

สมัครใจ ไพบพาน

วันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

โอวาทหลวงพ่อดัมมชโย

ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันพุธที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

วันพรุ่งนี้เป็นวันออกพรรษา เราจะสังเกตได้ว่าระยะเวลา ๑ พรรษา ไม่นานเลย แต่เราทำกิจวัตรกิจกรรมให้เป็นไปตามปกติ ชั่วประเดี๋ยวเดียวก็หมดเวลาแล้ว

พวกเราทุก ๆ รูป เป็นผู้ที่สมัครใจไปพระนิพพานด้วยกันทั้งนั้น ที่เราสมัครใจก็เพราะว่า เราได้เห็นภัยในวัฏสงสาร เห็นการเวียนว่ายตายเกิดเป็นทุกข์ เห็นว่ากิเลสอาสวะเป็นสาเหตุแห่งความทุกข์ทั้งหลาย เรามีความปรารถนาที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้สมัครใจมาบวชกัน

เหตุที่เป็นอย่างนี้ เพราะเราได้ศึกษาพุทธประวัติและคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตั้งแต่สมัยที่พระองค์ยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น ในแต่ละชาติที่ผ่านมา พระองค์ได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากบัณฑิตนักปราชญ์มากมาย ตายแล้วเกิดใหม่ก็มาศึกษากันใหม่ เป็นอย่างนี้เรื่อยมาจนกระทั่งชาบซึ่งว่า จุดหมายปลายทางของชีวิตมนุษย์ คือพระนิพพาน และการจะไปอายตนนิพพานได้จะต้องขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

พระองค์สร้างบารมี ศึกษาและฝึกฝนอบรมตนเองเพื่อขจัดกิเลสอาสวะเรื่อยมา ตั้งแต่ยังมีชีวิตเป็นฆราวาส เป็นนักบวช จนกระทั่งภพสุดท้ายก็บรรลุเป้าหมายของชีวิตตามมโนปณิธานของพระองค์ โดยอาศัยการฝึกฝนและประกอบความเพียรอย่างไม่ย่อท้อ

เมื่อทรงบรรลุแล้วก็ได้ปิดบังอำพรางความรู้อันบริสุทธิ์นั้น ได้เปิดเผยให้เป็นแบบแผน เป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตแก่ชาวโลก เมื่อ

เราได้ยินได้ฟังคำสอนนั้น นำมาพิจารณาใคร่ครวญจนกระทั่งเกิดความซาบซึ้งและเห็นตามพระพุทธองค์ที่ตรัสไว้ว่า พระนิพพานนั้นเป็นเยี่ยมและพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ก็ตรัสตรงกันว่า พระนิพพานเป็นเยี่ยม เราจึงได้ตัดสินใจสมัครใจเป็นนักบวชในพระพุทธศาสนาและสมัครใจที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปตามวิธีการของพระองค์

บัดนี้ พรพรรณนี้ได้ผ่านไปอย่างรวดเร็ว เราได้ทำกิจวัตรและกิจกรรมอย่างครบถ้วนบริบูรณ์อย่างเต็มที่เต็มกำลังกันทุกรูป บางท่านอุทิศตนเพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมอย่างเต็มที่ควบคู่กับการปฏิบัติธรรม บางท่านอุทิศตนช่วยเหลือกิจการงานสงฆ์และก็ควบคู่กับการปฏิบัติธรรม ไม่มีใครเลยที่จะปล่อยเวลาให้ว่างเปล่าโดยไม่ชวนชวนที่จะสร้างบุญสร้างบารมีอย่างเต็มที่ นี่เป็นเรื่องที่น่าปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง

มหาปวารณา

วันพรุ่งนี้เป็นวันออกพรรษา ตามประเพณีในสมัยพุทธกาลนั้น ก่อนออกพรรษาจะมาทำปวารณาซึ่งกันและกัน โดยผู้ที่สมัครใจไป พระนิพพานจะมารวมประชุมกัน เหมือนอย่างที่เรามารวมประชุมกันในวันนี้ ที่อยู่ในป่าก็ประชุมกันในป่า ที่อยู่ในละแวกบ้านก็ประชุมกันในละแวกบ้าน

ในความหมายแห่งการประชุมนั้นก็คือ รูปใดรูปหนึ่งจะต้องเป็น กัลยาณมิตรให้ซึ่งกันและกัน ใครได้เห็น ใครได้ยิน หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกท่านใดปฏิบัติข้อวัตรต่าง ๆ ไม่ถูกต้องตามคำสั่งสอนของพระบรมศาสดา ซึ่งจะเป็นเหตุให้ห่างไกลจากพระนิพพาน ก็ขอท่านอาศัยจิตที่ประกอบไปด้วยเมตตาธรรม แนะนำตักเตือนสั่งสอนข้าพเจ้า

เมื่อทราบแล้ว ข้าพเจ้าก็จะตั้งใจแก้ไขปรับปรุงตนเองด้วยความเต็มใจ และสมัครใจยินดีเป็นอย่างยิ่ง เหมือนเพื่อนสหธรรมิกนั้นได้ชี้ชุมทรัพย์ อันประเสริฐให้กับผู้ที่ยังขัดสนอยู่

มีความปีติเบิกบานใจว่า นอกจากเราจะคอยดูแลฝึกฝนตนเอง แล้วยังมีเพื่อนสหธรรมิกคอยช่วยแนะนำอีก ในไม่ช้าเราก็จะเป็นคน สมบูรณ์ได้ จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นได้ จิตใจของเราก็จะสะอาด บริสุทธิ์จนสามารถเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงวิชาธรรมกายได้ เช่นเดียวกับพระพุทธองค์

หลังจากที่ปวารณากันแล้วต่างก็จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติธรรม ใครถนัดอยู่ป่าก็ไปป่า ใครถนัดอยู่ถ้ำก็เข้าถ้ำ ใครถนัดอยู่เรือนว่าง ก็ไปเรือนว่าง ใครถนัดอยู่โคนไม้ก็ไปโคนไม้ ต่างแยกย้ายกันไปด้วย จิตใจที่น้อมระลึกนึกถึงความดีซึ่งกันและกัน ด้วยความปิติปราโมทย์ ใจ มีความมองอาจเหมือนนกน้อยโผบินออกจากรังไปสู่โลกกว้าง มีความสุขเบิกบาน มีความรู้สึกว่าหนทางไปสู่อายตนนิพพานนั้น ใกล้ชิดเดียว อยู่ในกำมือของเราแล้ว ไม่ช้าเราจะต้องสมหวัง เพราะ เราได้รับคำแนะนำคำตักเตือนที่ดีจากเพื่อนสหธรรมิก นี่นักบวช สมัยพุทธกาลท่านมีความคิดกันอย่างนี้

ความขัดเคืองใจ ขุ่นข้องใจ หรือน้อยใจไม่มีเลย เพราะต่างมีหัวใจ ดวงเดียวกัน มีเป้าหมายอันเดียวกัน คือสมัครใจไปพระนิพพานด้วยกัน

พวกเราทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เพราะเราล้วนแต่สมัครใจ ไปพระนิพพานด้วยกันทั้งสิ้น และเราได้รับทราบดีแล้วว่า พระนิพพาน

อยู่ภายในตัวของเรา เป็นอายตนะอันละเอียดบริสุทธิ์ จะเข้าถึงได้ต้อง
ทำให้บริสุทธิ์ให้ละเอียดจนกระทั่งหลุดพ้นจากอาสวกิเลส จึงไปสู่
อายตนะนิพพานได้

เพราะฉะนั้น เมื่อเราได้พิจารณาซึ่งกันและกันแล้ว ขอให้สวมหัวใจ
ของพระอริยเจ้าในสมัยพุทธกาล คือ ให้มีความปีติยินดี มีความสุขใจ
ที่เพื่อนสหธรรมิกได้อุทิศตนเป็นกัลยาณมิตรชี้ช่องทางให้แก่ตัวเรา
ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกิจวัตรกิจกรรม เรื่องธรรมวินัย หรือเรื่องอะไรก็แล้ว
แต่ที่เป็นความดี เมื่อเราได้ยินได้ฟังแล้วขอให้มีความสุขใจ อย่าโกรธ
อย่าขัดเคืองใจ อย่างน้อยใจกัน

เมื่อเพื่อนสหธรรมิกแนะนำแล้ว ให้นำมาพิจารณาตัวของเรว่า
สิ่งที่ท่านแนะนำเป็นความจริงและเป็นความดีงามแค่ไหน ถ้าเป็นความ
จริงเราก็ปรับปรุงตัวเสียใหม่ ถ้าเป็นความดีงามก็เป็นสิ่งที่ควรทำ

ในขณะที่เดียวกันเพื่อนสหธรรมิกที่คอยชี้ขุมทรัพย์ให้ ก็อย่าใช้
อารมณ์ ต้องใช้สติปัญญา พิจารณาดูให้ดีว่า ตอนนี้ใจของเราเต็มเปี่ยม
ไปด้วยความปรารถนาดีหรือเปล่า หรือมีสิ่งที่เป็นบาปอกุศลลึกลงอยู่ใน
ใจเรา ถ้ามีบาปอกุศลลึกลงอยู่ในใจเรา เราก็ขจัดกวาดล้างมันให้หมด
ไปเสีย ให้จิตใจเราใส สะอาด บริสุทธิ์ จนกระทั่งหัวใจของเราเต็มเปี่ยม
ไปด้วยเมตตาธรรม เต็มเปี่ยมไปด้วยสติปัญญา พิจารณาดูแล้วสิ่งที่เรา
จะแนะนำนั้นเป็นเรื่องจริง เป็นความดี และเป็นประโยชน์จึงจะแนะนำไป
ถ้าหมู่คณะของเราทำอย่างนี้ การพิจารณาของเราในวันนี้ จะมีคุณค่า
อย่างมหาศาลต่อตัวเรา ต่อผู้อื่น และต่อหมู่คณะ

ประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของการปวารณา

ประโยชน์ต่อตัวเรา คือ เราจะได้เห็นข้อบกพร่องในตัวเอง แล้วปรับปรุงตัวของเราให้สมบูรณ์ขึ้น จนกระทั่งสามารถเข้าไปถึงจุดแห่งความสมบูรณ์ของชีวิต

ประโยชน์ต่อผู้อื่น คือ เราจะเป็นต้นแบบที่ดีให้ผู้อื่นได้กระทำตาม จะโดยการแนะหรือการนำก็ตาม ผู้อื่นก็จะได้รับประโยชน์อันนี้ด้วย

ประโยชน์ต่อหมู่คณะ เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมาก เพราะหมู่คณะของเรามีเป้าหมายที่จะเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปทั่วโลก ให้ธรรมกายนี้ไปปรากฏทั่วโลก ธรรมกายซึ่งมีอยู่จริงในกายของมวลมนุษยชาติ แต่ขาดผู้นำผู้ชี้ทาง ของที่มีอยู่จึงดูเหมือนไม่มี

เป้าหมายของเราต้องการที่จะเปิดเผยสิ่งที่ตั้งมานี้ให้แก่ชาวโลก ได้ประพฤติปฏิบัติ จะได้เข้าถึงธรรมกาย เข้าถึงความสุขที่แท้จริง เป็นเป้าหมายใหญ่อย่างยิ่งซึ่งจะทำตามลำพังไม่ได้ จะต้องร่วมมือทำกันไปเป็นทีม แล้วทีมทั้งทีมนั้นจะต้องมีความบริสุทธิ์ มีความดีงาม ต้องมีความรู้ มีสติปัญญา มีคุณธรรมหลาย ๆ อย่างเท่าเทียมกันทั้งทีม เราจึงจะทำงานนี้ได้สำเร็จ

เพราะฉะนั้น การปวารณากันในวันนี้ เป็นสิ่งสำคัญที่จะปรับปรุงหมู่คณะของเราให้เป็นหมู่คณะแห่งความบริสุทธิ์ แห่งสติ แห่งปัญญา แห่งความสมบูรณ์พร้อมที่จะนำประโยชน์สุขให้เกิดขึ้นแก่มวลมนุษยชาติได้ ดังนั้นการปวารณาในวันนี้อย่าทำเพียงเป็นประเพณีเท่านั้น ซึ่งถ้าเราทำอย่างนั้น ประโยชน์ที่ได้รับจะไม่เต็มที่

แต่ถ้าหากว่า เรามีความตั้งใจจริงที่จะอาศัยวันมหาปวารณานี้เป็นวันที่สำคัญยิ่งในการปรับปรุงตัวเราและหมู่คณะของเราด้วย อย่างนั้นถึงจะบรรลุตฤตุประสงค์ที่เราได้มาอยู่ร่วมกันในสถานที่นี้ โดยหวังที่จะมาสร้างบารมีรวมกัน มาศึกษาวิชาธรรมกาย มาฝึกฝนตนเองให้ดีขึ้น เพราะฉะนั้นวันนี้หลังจากปวารณากันแล้ว ก็ขอให้ทำจิตใจให้ได้ อย่างที่หลวงพ่อกล่าวไปเมื่อสักครู่นี้

สูตรสำเร็จในการเข้าถึงธรรม

ภายในพรรษานี้ หลวงพ่อสังเกตเห็นทั้งพระภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ต่างก็มุ่งมั่นตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่

เมื่อถึงเวลาปฏิบัติกิจวัตรรวมกันก็มาพร้อมเพรียงกัน มีความกระตือรือร้น มีความรู้สึกกระหายที่จะไปสู่พระนิพพาน กระหายที่จะทำใจให้บริสุทธิ์ กระหายที่จะปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย ที่จะศึกษาวิชาธรรมกาย กระหายที่จะได้บุญด้วยการชำระใจให้บริสุทธิ์ จากการสวดมนต์ทำวัตรเช้าทำวัตรเย็น กระหายที่จะได้ฟังธรรม ได้ฟังประสบการณ์ภายใน และทุกคนก็มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะตั้งใจปฏิบัติตามคำแนะนำของหลวงพ่อซึ่งมีสูตรสำเร็จอยู่

สูตรสำเร็จในการเข้าถึงธรรมกาย เป็นเรื่องง่าย ๆ อย่างที่เรานึกไม่ถึง เหมือนเส้นผมบังภูเขา เมื่อเขียนเส้นผมออก ก็เห็นภูเขาอันยิ่งใหญ่ดงามนั้นได้ และด้วยอาศัยสิ่งทีนึกไม่ถึงนั้นประพฤติปฏิบัติกันต่อไป ในที่สุดเราก็จะเข้าถึงจุดนั้นได้

เรื่องทีนึกไม่ถึงนั้นเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันอยู่ตลอดเวลา เหมือนหย้าปากคอก เป็นแต่เพียงว่าเราจะใช้สติปัญญาพิจารณากันดีหรือไม่

เรื่องนี้นึกไม่ถึงสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญทีเดียว นั่นคือเราได้ทราบดีแล้วว่า ธรรมกายหรือธรรมะที่อยู่ภายในตัวของเรา จะเป็นดวงธรรมกิติ เป็นกายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม หรือกายธรรมกิติ เป็นสิ่งที่มีอยู่แล้วในตัว ไม่ใช่สิ่งที่เราสร้างขึ้นมา แต่ว่าเป็นของละเอียดซ้อนกันเข้าไปข้างในเรื่อย ๆ

หน้าที่ของเราก็คือ ทำใจให้ละเอียดเท่ากับสิ่งละเอียดที่มีอยู่แล้วภายในเป็นชั้น ๆ เข้าไป เราก็คจะเห็นไปตามลำดับขั้นตอน ใจจะละเอียดได้ ต้องทำสิ่งที่เรานึกไม่ถึงอย่างง่าย ๆ แล้วเราก็คจะเข้าถึงได้ง่าย ๆ สิ่งนี้นึกไม่ถึงนั่นก็คือ ทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ ให้อารมณ์สม่ำเสมอ โดยไม่มันหมายอะไร แม้ไม่มีภาพอะไรเกิดขึ้น เราก็นิ่งเฉยอย่างใจเย็น ๆ ทำอย่างนี้ แค่นี้เท่านั้น ถ้าทำอย่างนี้ไม่ซำกก็จะสมหวัง

ลุ่นร้ายกว่าเสือ

สิ่งที่เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับผู้ที่สมัครใจไปพระนิพพาน นอกเหนือจากความฟุ้งกับความเคลิ้มแล้ว ก็คือความตั้งใจมาก พยายามที่จะทำใจให้หยุดนิ่งเฉย เรามักจะหยุดแบบกต ๆ กัน เพราะอยากให้เห็นเร็ว ๆ ชัดเร็ว ๆ เมื่อทำอย่างนี้ใจมันไม่ละเอียด นี่เป็นเพราะเรามองข้ามสิ่งที่เรานึกไม่ถึงกัน ไปทำแบบหยุดกต ๆ ตั้งใจมาก จึงไม่สมหวัง

ลุ่นร้ายยิ่งกว่าเสือ ความตั้งใจมากร้ายยิ่งกว่าเสือ เพราะเสือมันอยู่ในป่า แต่ลุ่นอยู่ในใกล้ตัวเรา ติดตัวเราตลอดเวลา ไม่ว่าเราจะไปที่ไหนทำอะไร มันก็ติดตัวเราไป ลุ่นจนกระทั่งติดเป็นนิสัย เป็นความเคยชิน และแก้ยาก บางทีติดอย่างนี้ไป ๑๐ ปี ๒๐ ปี ก็มี

ความพุงนั้นถึงแม้เราจะมีเรื่องอื่นที่เราคิดกันมากมายแค่ไหน แต่มันก็ยังมีช่องว่างให้เราหยุดได้บ้างเป็นช่วง ๆ หรือความเคลิ้ม บางทีเราหลับไปตื่นขึ้นมายังสดชื่น แต่ว่าความตั้งใจมากที่จะให้เราหยุดเราหนึ่ง จะเอาให้ชัด ให้ใส ให้ได้ตั้งใจ นี่คือนิสัยที่ร้ายมาก เพราะฉะนั้นต้องพยายามแก้ไขตรงนี้ให้ได้

เหตุที่เป็นอย่างนี้ก็เพราะใจเราไม่เย็นพอ เนื่องจากว่าตลอดชีวิตที่ผ่านมา ก่อนที่เราจะอุปสมบทนั้น ชีวิตถูกกระแสน้ำเชี่ยวกรากของการแข่งขันในการดำรงชีพ หล่อหลอมให้ต้องเร่งรีบ เร่งร้อน ต้องต่อสู้ การหล่อหลอมนั้นทำให้เราเกิดความเคยชินจนติดเป็นนิสัย เมื่อถึงเวลาในการปฏิบัติธรรม เราก็นำนิสัยนั้นเข้ามาใช้กับการปฏิบัติ จึงไม่ได้ผล

ดังนั้น ถ้าเราสมัครใจที่จะเข้าถึงธรรมกายจริง ๆ แล้ว ไม่มีทางเลือกอื่นใด นอกจากทำใจให้หยุดนิ่งเฉย ๆ อย่างสบาย ๆ ให้สม่ำเสมอโดยไม่เร่งรีบ ไม่เร่งร้อน ทำอย่างนี้ แค่นี้ เราก็จะสมปรารถนา

ประกอบความเพียรกันต่อไป

พรุ่งนี้เป็นวันออกพรรษา หลังจากออกพรรษาแล้ว มิได้หมายความว่า กิจวัตรกิจกรรมของเราจะชะลอตัวลงหรือเหินห่างการปฏิบัติธรรมไม่ใช่ออย่างนั้น สิ่งเหล่านี้เราก็ต้องทำให้เป็นปกติต่อไป ทำไปจนกว่าเราจะบรรลุวัตถุประสงค์

ใครที่ยังเข้าไม่ถึงธรรมกาย ออกพรรษาแล้วก็ตั้งใจฝึกฝนให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้ ใครที่ตั้งใจศึกษาพระปริยัติธรรม ออกพรรษาแล้วก็ศึกษากันต่อไปอย่างเต็มที่ ใครที่ต้องการฝึกฝนตัวเองให้ดีขึ้นก็ฝึกฝนกันต่อไป ใครช่วยเหลือกิจการงานส่วนรวมของสงฆ์ก็ชวนช่วย

กันต่อไป ให้ทำกันไปอย่างนี้ ถ้าเราทำได้ ชีวิตที่เกิดมาในชาตินี้สมหวัง
เกิดมาเพื่อเต็มบุญ เต็มบารมี ทั้งสร้างบารมี ช่อมบารมี เสริมบารมีของ
เราให้เต็มที่ไม่ช้าเราก็จะสมบูรณ์

ออกพรรษาแล้วอากาศก็สดชื่นไม่น้อยกว่าในพรรษา ดีเสียอีก
เพราะไม่มีฝน เพราะฉะนั้นสุขภาพร่างกายเราก็จะแข็งแรงดีกว่าใน
พรรษา และมีช่วงระยะเวลาดั้ง ๙ เดือน ยาวนานกว่าในพรรษา ช่วงนี้
แหละจะเป็นช่วงที่เราต้องฝึกฝนอบรมตัวเองให้เข้าถึงธรรมกายให้ได้
เพื่อที่จะได้มุ่งไปศึกษาวิชาธรรมกายกันต่อไป

วิชาธรรมกายเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับตัวเราและสรรพสิ่ง
ทั้งหลาย เป็นสิ่งที่เราจะต้องรู้แจ้งเห็นแจ้งให้ได้ชีวิตจึงจะปลอดภัย
เพราะฉะนั้นออกพรรษาแล้วก็ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายตั้งใจ
ประพฤติปฏิบัติธรรมกันต่อไป

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขอนุโมทนาในธรรมปฏิบัติของลูกพระลูกเณร
ทั้งหลาย ที่ได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่ตลอดระยะเวลา
๑ พรรษา เป็นที่น่าชื่นอกชื่นใจแก่มนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

ขออานุภาพแห่งธรรมปฏิบัติของลูกพระลูกเณรทั้งหลายที่ตั้งใจดีนี้
จงมารวมกันที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เป็นดวงบุญที่มีความสว่างโพล่ง
ประดุจดวงอาทิตย์ตอนเที่ยงวันหลาย ๆ ดวง ให้มีอานุภาพให้ลูกพระ
ลูกเณรของหลวงพ่อกุรูป มีจิตใจที่ชื่นบาน มีความสุข มีความบริสุทธิ์
หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งหลาย ให้แทงตลอดในวิชาธรรมกายของ
พระพุทธเจ้า วิชาธรรมกายใดที่หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้บรรจุ
ขอให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายได้แทงตลอดในธรรมนั้น

ให้เป็นยอดกัลยาณมิตร สามารถขยายธรรมกายไปสู่ดวงใจ
ของมวลมนุษยชาติโดยไม่จำกัดเชื้อชาติศาสนาและเผ่าพันธุ์ให้มีถ้อยคำ
ที่เป็นธรรมภาสิตชนะใจมวลมนุษยชาติ ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกศาสนา
เมื่อแสดงธรรมให้มีอานุภาพประดุจบันลือสีหนาท ให้ชาวโลกทั้งหลาย
ได้รู้แจ้งเห็นจริงในวิชาธรรมกายของพระพุทธเจ้า

เดินทางไกลเพื่อเผยแผ่ธรรมะ ประกาศพระธรรมคำสอนของ
พระบรมศาสดาก็ขอให้ปลอดภัย จะไปแห่งหนตำบลใดให้รักษาความ
บริสุทธิ์ให้ได้ ให้ความบริสุทธิ์นำมาซึ่งความเลื่อมใสแห่งพุทธบริษัท
ทั้ง ๔ ทั้งมนุษย์และเทวดา

ไม่ว่าจะไปอยู่แห่งหนตำบลใดของโลกให้ได้รับการต้อนรับ
อย่างดีเยี่ยมในทุกสถานที่ ให้มีสง่าราศี ประดุจพระจันทร์ในคืนวันเพ็ญ
ที่ปราศจากหมุ่เมฆ

ให้บุญบารมีรัศมีกำลังฤทธิ์อำนาจสิทธิเฉียบขาดของพระนิพพาน
ลงรักษาให้ปลอดภัย ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง อย่าเจ็บ
อย่าป่วย อย่าไข้ มีอายุยืนยาว ได้สร้างบารมีไปนาน ๆ

ให้เทวดาลงรักษาทั้งวันทั้งคืน ให้อยู่ในความคุ้มครองของ
พระธรรมกาย อยู่ในความคุ้มครองของหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
อยู่ในความคุ้มครองของพระนิพพาน

ขอสิ่งที่หลวงพ่อดังใจให้ลูกพระลูกเณรทั้งหลายเป็นอย่างนี้
จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่ง
พระธรรมกายของพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ จงทุกประการเทอญ ๐

เป้าหมายหลักของชีวิต

วันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

โอราบทหลวงพ่อธัมมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : หอฉัน สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก)

วันพุธที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

หลักการทำสมาธิกันนะลูกนะ การปฏิบัติธรรมเป็นการกิจหลักที่ทุกคนจะต้องทำ เพราะการปฏิบัติธรรมจะทำให้เราเข้าถึงวัตถุประสงค์หลักของชีวิต นั่นคือการขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

เมื่อความโลภความโกรธความหลงไม่มีอยู่ในใจ ธาตุธรรมของเราก็จะสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส เป็นธาตุล้วน ๆ ธรรมล้วน ๆ ความสุขที่ไม่มีประมาณก็จะเกิดขึ้น เป็นความสุขที่ไม่มีอะไรเสมอเหมือน ที่พระพุทธเจ้าท่านใช้คำว่า **“บรมสุข”** คือ สุขกว่าความสุขที่เราเคยพบเจอมาตลอดชีวิต เป็นความสุขที่เรายอมรับว่า เป็นความสุขแท้จริง สุขทั้งวันทั้งคืน ทั้งหลับทั้งตื่น ทั้งนั่งนอนยืนเดิน สุขอยู่ตลอดเวลา ไม่มีความทุกข์เจือปนเลย

หมดกิเลสเมื่อไรก็หมดกรรม เมื่อหมดกรรมก็หมดวิบาก การเวียนว่ายตายเกิดก็สิ้นสุด เพราะฉะนั้นการขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้น จึงเป็นวัตถุประสงค์หลักของชีวิต

พรรษาที่ผ่านมา เราทราบได้ด้วยตัวของเราเองว่า เราได้ทำวัตถุประสงค์หลักของชีวิตได้ครบถ้วนบริบูรณ์แค่ไหน เราประกอบความเพียรกันกลั่นกล้ำแค่ไหน

เมื่อต้นพรรษาหากลูกจำได้ หลวงพ่อได้ชักชวนพวกเราทุกคนให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ใช้เวลาทุกวินาทีให้เป็นประโยชน์ต่อการประพฤติธรรม เพราะว่าฤดูในพรรษาเป็นฤดูที่เหมาะสมต่อการประพฤติปฏิบัติธรรมเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากดินฟ้าอากาศอำนวย

ถ้าหากว่าพรราชาที่ผ่านมา ใครได้ทำตามคำชักชวนของหลวงพ่อก็คงได้ประสบผลตามกำลังแห่งความเพียรของแต่ละรูป

การขจัดกิเลสอาสวะที่เป็นวัตถุประสงค์หลักของชีวิตนั้น トラบได้ที่เรายังมีเลสอาสวะอยู่ ชีวิตก็ต้องระทมทุกข์ตลอดเวลา ทั้งทุกข์ประจำและทุกข์จร เราจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าトラบได้เรายังขจัดสาเหตุแห่งความทุกข์ไม่ได้ เปรียบเหมือนอาการเจ็บป่วย หากเราไม่รักษาให้หายจะไปอยู่ที่ไหนก็ไม่มีความสุข เพราะฉะนั้นอย่าลืมนะที่เราบวชเข้ามา วัตถุประสงค์คือจะหาโอกาสว่างจากภารกิจในการดำรงชีวิตแบบชาวโลกนั้นมาประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไป

ความอัศจรรย์ของธรรมกาย

การที่จะขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ นั้น เราได้ทราบกันดีอยู่แล้ว เพราะหลวงพ่อก็คงพูดบ่อย ๆ ว่า พระธรรมกายเป็นผู้รู้ ผู้เห็น ผู้ขจัดกิเลสอาสวะให้หมดสิ้นไปได้ ธรรมจักขุของธรรมกายเห็นได้รอบตัว แตกต่างจากการเห็นของมนุษย์ เทวดา พรหม อรูปพรหม เห็นได้ทั้งในอดีตปัจจุบันและในอนาคต ทั้งภายในภายนอก ทั้งซ้ายขวาหน้าหลังบนล่าง เห็นได้ตลอดหมด จึงมองเห็นกิเลสอาสวะว่าอยู่ที่ตรงไหน เข้ามาบีบบังคับร้อยรัดอย่างไร แล้วก็ยังรู้ด้วยญาณ คือ รู้ได้ทั่วถึง รู้พร้อม รู้ได้ตลอดหมดทุกหนทุกแห่ง นี่ก็คือความอัศจรรย์ของธรรมกาย ซึ่งมีอยู่ในตัวของพวกเราทุกคน

พระธรรมกายภายในหรืออีกนัยหนึ่งเป็นตัวตนที่แท้จริงของเรา เรียกว่า **ตนโดยวิมุตติ** ท่านประดิษฐานอยู่ตรงกลางกาย เป็นสรณะ

เป็นที่พึงที่ระลึก มีทุกข์ก็พึงได้ มีสุขก็เพิ่มพูนความสุขได้ เป็นผู้รู้
ผู้เห็น ผู้ขจัดกิเลสอาสวะ เมื่อขจัดกิเลสอาสวะหมดสิ้นไปแล้ว ก็เป็นธาตุ
ล้วน ๆ เป็นธรรมล้วน ๆ เรียกว่า **วิราคะธาตุ วิราคะธรรม** ที่ปราศจาก
ความกำหนด ความยินดี ความยึดมั่นถือมั่นในสิ่งต่าง ๆ

ทำอย่างไรจึงจะเข้าถึงธรรม

การจะเข้าถึงธรรมกายได้นั้นต้องปฏิบัติธรรม ด้วยการวางใจให้ถูกทาง คือ ตรงศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ด้วยวิธีการที่ถูกต้อง ทำให้ถูกส่วน จนกระทั่งปฐมมรรคเกิดขึ้น เห็นจุดเบื้องต้นที่จะเข้าถึงธรรมกาย พอถูกทาง ถูกต้อง ถูกส่วน ไม่ช้าก็จะถึงที่หมาย คือ เข้าถึงธรรมกายได้

จะหยุดได้ จะเข้าถึงได้ ต้องปลดปล่อยวางอารมณ์ภายนอก ให้มองเห็นแจ่มแจ้งด้วยสติปัญญาของเราว่า สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ไม่ว่าจะเป็นคน สัตว์ สิ่งของ หรืออารมณ์ต่าง ๆ ที่เราพบปะเจอเจอนั้น ล้วนเป็นสิ่งไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา ไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่สาระแก่นสาร พิจารณาให้เห็นอย่างนี้บ่อย ๆ นึกคิดบ่อย ๆ ให้มีโยนิโสมนสิการและปัญญา

เมื่อเราปลดปล่อยวางได้ ใจก็จะเริ่มกลับเข้าสู่ภายใน แล้วก็ตั้งมั่นอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ทำไปบ่อย ๆ ใจก็จะคุ้นเคยกับศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ไม่ช้าก็จะถูกส่วนเอง พอถูกส่วนปฐมมรรคก็เกิดขึ้น ไม่ช้าก็เห็นกายในกาย พอเห็นกายในกาย ไม่ช้าใจจะเล่นเข้าไปถึงสรณะ ถึงพระธรรมกาย ถึงพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ สังฆรัตนะในที่สุด

ความรู้ที่เกิดจากธรรมกาย

เมื่อเข้าถึงธรรมกาย ธรรมจักขุเกิดขึ้น ญาณทัสสนะเกิดขึ้น มองเห็นตลอดหมด กิเลสที่เข้าไปบังคับในแต่ละกาย ตั้งแต่กายมนุษย์หยาบ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม กายธรรมโคตรภู กายธรรมพระโสดาบัน กายธรรมพระสกิทาคามี กายธรรมพระอนาคามี เห็น

ตลอดหมดว่า กิเลสมันเข้าไปบังคับร้อยรัดอยู่ที่ตรงกลาง ให้ธาตุธรรมของเรานั้นเจือปนไปด้วยความโลภ ความโกรธ ความหลง เหมือนเอากายแต่ละกาย เอาธาตุธรรมทั้งหมดของเรา เอาจิตใจเห็นจำคิดรู้ไปแช่อ้อมอยู่ในความโลภ แช่อ้อมอยู่ในความโกรธ แช่อ้อมอยู่ในความหลง หมักต้องจนกระทั่งมีรสมีชาติของความโลภ ความโกรธ ความหลง

พออายตนะทั้งภายนอกและภายในกระทบกัน เมื่อ**ความโลภ**เข้าไปบังคับร้อยรัดใจเราก็กเกิดอาการ คือ มีความหิว มีความพร่อง มีความปรารถนาทะยานอยากไม่มีที่สิ้นสุด จนกระทั่งหมดเวลาของชีวิต ไม่มีโอกาสประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกาย

หรือเมื่อมี**ความโกรธ**เข้าไปบังคับบัญชาอยู่ภายใน ก็ทำให้ใจร้อนรน กระวนกระวาย อยากจะทำลายให้พินาศหมดสิ้นไป

ความหลง เมื่อเข้าไปบังคับจะทำให้หลงผิด เห็นผิดเป็นถูก เห็นถูกเป็นผิด ทำให้หลงใหลในคนสัตว์สิ่งของในสรรพสัตว์สรรพสิ่งทั้งหลาย ทำให้หลงลืมเป้าหมายชีวิต ในที่สุดก็หลงทางตกไปสู่อบาย

พอกิเลสบังคับ ก็สร้างกรรมทางกาย ทางวาจา ทางใจ และผลที่ทาก็ตกตะกอนอยู่ภายในเป็นวิบากส่งผลต่อไป ทำให้มีทุกข์ทั้งในปัจจุบันและในอบายภูมิ ตลอดจนกระทั่งทุกข์ในสังสารวัฏ เกิดการเวียนว่ายตายเกิดกันไม่มีที่สิ้นสุด

แต่เมื่อใดที่เราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับธรรมกาย เป็นเนื้อเป็นหนัง เป็นอันเดียวกัน เป็นธรรมกายจริง ๆ ไม่ใช่เป็นพระนั่น พระนี่ เณรนั่น เณรนี่ หรือ นายนั่น นายนี้ คราวนี้การขจัดกิเลสอาสวะก็จะเกิดขึ้น ขจัดด้วยอริยมรรคซึ่งอยู่ในกลางของธรรมกาย กายธรรมก็สะอาด

บริสุทธิยิ่งขึ้น จนเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์เป็นพระอรหันต์ เข้าถึงเป้าหมายของชีวิต

อยู่ด้วยกันต้องเตือนกัน

เมื่อสักครู่นี้ เราได้พิจารณาว่า เราจะตักเตือนกันโดยธรรม เมื่อเห็นข้อบกพร่องทางกาย ทางวาจา จะโดยได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัย ก็ดี ให้ช่วยกันทำหน้าที่กัลยาณมิตรแนะนำตักเตือนกัน เมื่อพิจารณาแล้วก็ขอให้ยึดคำปวารณานี้ให้เป็นถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ ที่จะช่วยประคับประคองนาชีวิตของเราให้ถึงฝั่งของธรรมกายให้ได้

เมื่อใดที่มีการหักท้วงแนะนำตักเตือน ก็อย่าได้ขัดเคืองใจ ให้มีสติปัญญา ให้อำนาจใจที่เข้าไปนั้นเพื่อประโยชน์สุขของตัวเรา และผลสะท้อนก็ถึงแก่หมู่คณะ คิดอย่างนี้ได้แล้วความขุ่นมัวก็จะมีในใจเรา ใจเราจะได้ผ่อนคลาย ใจผ่อนคลายเป็นใจที่ใกล้ต่อการเข้าถึงพระธรรมกาย ขอให้ทำตามคำแนะนำที่หลวงพ่อบรรณานันท์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ทุกรูป

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออานุภาพแห่งบารมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บารมีธรรมของพระปัจเจกพุทธเจ้าและพระอรหันตเจ้าทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งบารมีธรรมของหลวงปู่ดิลกปากน้ำ ภาชีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย จงมาประมวลรวมเข้าด้วยกันเป็นตะบะ เป็นเดชะ เป็นพลปัจจัย ส่งผลดลบันดาลอภิบาลปกป้องคุ้มครองรักษา ให้การประพาสพิภพจรีย์ เพื่อการทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อการขจัดกิเลสอาสวะของลูก ๆ ทั้งหลาย จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ จงเป็นผลสำเร็จ ด้วยอานุภาพแห่งสังฆวาจาปัจจุตการทุกประการเทอญ ๐

ประดุก ผู้ชี้ขุมทรัพย์ให้

วันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

โอวาทหลวงพ่อดำรงชัย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

วันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๒

ตามประเพณีของพระอริยเจ้า เมื่อถึงวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษาด้วยกัน ก่อนออกพรรษาก็จะมาประชุมร่วมกันทำปวารณา คือปวารณาซึ่งกันและกันว่า หากเราได้เห็นด้วยตา ได้ยินด้วยหู หรือสงสัยว่า เพื่อนสหธรรมิกประพฤติไม่ถูกต้องตามพระธรรมวินัย หรือติดข้องอยู่ในธรรมที่ทำให้เนิ่นช้าขัดขวางต่อหนทางแห่งการปฏิบัติธรรม ขัดขวางต่อการประพฤติพรหมจรรย์ ต่อการทำพระนิพพานให้แจ้ง จะด้วยกายด้วยวาจาก็คดี ให้อาศัยความเอ็นดู ความปรารถนาดี แนะนำ ตักเตือน เป็นประดุจผู้ชี้มรรคให้กันและกัน

หัวใจผู้ชี้มรรค

บัดนี้เราได้ทำปวารณากันแล้วว่า เราจะแนะนำตักเตือนซึ่งกันและกันให้ประพฤติก่อให้เกิดถูกต้องตามพระธรรมวินัย เพราะฉะนั้นเวลาที่มีเพื่อนสหธรรมิกมาแนะนำตักเตือนในข้อบกพร่องของเรา จะตามพระธรรมวินัยก็ดี หรือกฎระเบียบกติกาของวัดก็ดี อย่าได้โกรธเคืองผู้ที่มาชี้มรรคให้

สำหรับผู้ชี้มรรคให้ เมื่อได้แนะนำตักเตือนไปแล้ว มักจะโดนขุนมัวขัดเคืองใจ ทั้ง ๆ ที่กระทำไปด้วยความปรารถนาดีอย่างจริงใจ ดังนั้นการจะแนะนำตักเตือนใครสักคนหนึ่ง ผู้ที่จะตักเตือนจึงต้องอาศัยความเอ็นดู มีกำลังใจสูง และมีความปรารถนาดีอย่างเต็มเปี่ยมจริง ๆ จึงจะกล้าที่จะแนะนำตักเตือนได้ เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้รับการแนะนำตักเตือน โปรดทราบความรู้สึกของผู้เตือนว่า เขามีความรู้สึกเช่นนี้ และที่ชี้มรรคให้ก็ไม่ได้ทำเพื่อใคร ก็เพื่อตัวของผู้ที่ถูกเตือนนั่นเอง

ขอบคุณสัณนิท และพร้อมคิดให้อภัย

เมื่อเราได้รับการแนะนำตักเตือนแล้ว สิ่งที่เราควรทำอย่างยิ่ง คือกล่าวคำ “ขอบคุณ” แล้วหันมาพิจารณาตัวเราว่า สิ่งที่เขาเตือนนั้น ถูกต้องหรือไม่ ถ้าถูกต้องเราก็ปรับปรุงตัวเสียใหม่ ถ้าหากไม่ถูกต้อง เราก็ให้อภัยผู้ที่ตักเตือน เพราะการแนะนำตักเตือนในบางครั้งอาจยังไม่สมบูรณ์ เนื่องจากผู้เตือนเห็นไม่ครบทุกด้าน แต่อย่างไรก็ตามใน คำแนะนำตักเตือนนั้นมีความปรารถนาดีเจืออยู่ ผู้ที่ได้รับการตักเตือน จึงควรให้อภัย

ถ้าเราทำกันได้อย่างนี้ หมู่คณะก็จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข การประพฤติปฏิบัติธรรมก็จะก้าวหน้า ต่างเป็นกำลังใจ ต่างช่วยกัน ขัดเกลากายวาจาใจซึ่งกันและกัน ผลที่ได้คือความบริสุทธิ์กายวาจาใจของหมู่คณะ เป็นความงามของพระพุทธศาสนา เป็นความเลื่อมใสของพุทธบริษัท และเป็นประเพณีอันดีงามที่เราควรยึดถือปฏิบัติกัน อย่างจริงจัง

ดังนั้น นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ขอให้ทุกรูปทำใจของเราให้กว้าง พร้อมที่จะรับคำแนะนำตักเตือน ด้วยใจที่ปิติปราโมทย์ มีกำลังใจ กล้าหาญที่จะยอมรับข้อบกพร่อง แล้วปรับปรุงตนเองให้เป็นพระที่สมบูรณ์ เราจะได้เป็นเพื่อนาบุญ เป็นอายุพระศาสนาที่ควรแก่การกราบไหว้ของมนุษย์และเทวา

ผลการปฏิบัติเป็นเครื่องยืนยัน

๑ พรรษาที่ผ่านมาเราจะเห็นได้ว่าประเดี๋ยวเดียวเท่านั้น เมื่อต้นพรรษา หลวงพ่อได้ชักชวนพวกเราทุกรูปให้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม

กันให้เต็มที่โดยมีพระธรรมกายเป็นเป้าหมาย พุดง่าย ๆ ว่า ในพรรษานี้ เราจะต้องเข้าถึงพระธรรมกายให้ได้

๑ พรรษาที่ผ่านมา แต่ละท่านก็ทราบด้วยตนเองดีว่า เราได้ตั้งใจ ปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายกันจริงจังแค่ไหน ผลของการ ปฏิบัติธรรมย่อมเป็นเครื่องยืนยันความตั้งใจจริงของเรา

เท่าที่หลวงพ่อได้มีโอกาสใกล้ชิดในการปฏิบัติธรรมของแต่ละรูป บางรูปก็ได้ผลการปฏิบัติพอสมควร บางรูปก็มีผลการปฏิบัติที่น่าปิติ ดีใจ อันเป็นผลตอบแทนความตั้งใจจริงที่ได้กระทำมาตลอดพรรษา

วันพรุ่งนี้เป็นวันออกพรรษาแล้ว แต่ก็มิได้หมายความว่า ความตั้งใจของเราที่จะปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายจะหมดสิ้นไป เมื่อเรายังไม่บรรลุเป้าหมาย เราก็ต้องทำกันต่อไป ทำให้ได้ โดยเอา ชีวิตเป็นเดิมพัน

แม้เป็นมรवास อย่าละทิ้งการปฏิบัติธรรม

ออกพรรษาแล้ว บางท่านมีความจำเป็นที่จะต้องลาสิกขา เพื่อไป ประกอบธุรกิจการงาน เนื่องจากได้งานมาบวช เมื่อลาสิกขาไปแล้ว อย่าได้ละทิ้งความตั้งใจที่จะปฏิบัติให้เข้าถึงพระธรรมกาย เพราะว่า ธรรมกาย คือ เป้าหมายชีวิต

ไม่ว่าเราจะเกิดมาก็ภพกี่ชาติก็ตาม เป้าหมายหลักจริง ๆ นั้น คือการปฏิบัติธรรมเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายเท่านั้น เพราะพระ ธรรมกายนั้นเป็นกายตรัสรู้ธรรม กายมนุษย์นั้นตรัสรู้ไม่ได้

คำว่า “ตรัสรู้” แปลว่า ความรู้ที่เกิดจากการเห็นแจ้ง ซึ่งจะต้องอาศัยพระธรรมกายจึงจะไปถึงไปเห็นได้ เพราะพระธรรมกายมีธรรมจักขุ มีญาณทัสสนะ

ส่วนกายมนุษย์นั้นไม่มีธรรมจักขุ ไม่มีญาณ มีแต่วิญญูญาณ รู้แจ้งทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจเท่านั้น การเห็นก็เห็นได้ด้านเดียวไม่ครบทุกด้าน

ส่วนพระธรรมกายมีสมันตจักขุ เห็นได้รอบตัว มีปัญญาจักขุ รู้ได้รอบด้าน ทั้งรู้ทั้งเห็นไปตามความเป็นจริง เห็นอะไรทะลุปรุโปร่งหมด ทั้งอดีตปัจจุบันและอนาคต เมื่อรู้เห็นเรื่องราวของชีวิตไปตามความเป็นจริงแล้ว จะทำให้สามารถดำเนินชีวิตไปสู่เป้าหมายที่ถูกต้องได้

เมื่อเรายังไม่เข้าถึงธรรมกาย ความรู้เห็นยังผิดเพี้ยนอยู่ ยังไม่เป็นไปตามความเป็นจริง ดังนั้นเป้าหมายของชีวิตจึงไม่ถูกต้อง การดำเนินชีวิตจึงมักจะบิด ๆ เบี้ยว ๆ หลุดออกจากเส้นทางที่จะทำให้ชีวิตมีความสุขอย่างแท้จริง

ฉะนั้น ท่านที่มีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา อย่าหลงเพลิดเพลินอยู่กับโลก ให้จัดสรรเวลาประพฤติปฏิบัติธรรมเพื่อแสวงหาธรรมกาย

การมีชีวิตเป็นฆราวาส แม้ว่าจะมีโอกาสน้อย แต่ก็ไม่ได้หมายถึงว่าไม่วาง ถ้าหากเราเป็นผู้มีปัญญา จลัดในการจัดสรรเวลา เราจะมีเวลาว่างพอที่จะประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงธรรมกายได้ อย่างมีข้ออ้างที่จะทำให้เราละเว้นจากการปฏิบัติธรรม

ภาพ : โรงเรียนพระปริยัติธรรม หมู่กุฏิจาก พ.ศ. ๒๕๓๗

ในสมัยพุทธกาล มีภรรยาสจำนวนมากที่บรรลุมรรคผลนิพพาน เป็นพระอริยบุคคล ตั้งแต่พระโสดาบันจนกระทั่งเป็นพระอรหันต์ ทั้งที่เขาก็มีธุรกิจการงานมากมาย แต่ก็จัดสรรเวลาสำหรับการประพฤติธรรมกระทั่งบรรลุธรรมอันเป็นเป้าหมายหลักของชีวิตได้

ชีวิตของคนสมัยโน้นกับสมัยนี้ก็ไม่ต่างกัน ธุรกิจก็ไม่แตกต่างกัน มากนัก เมื่อคนในสมัยพุทธกาลสามารถจัดสรรเวลาสำหรับการประพฤติปฏิบัติธรรมได้ สมัยนี้ก็ทำได้เช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้นอย่านำภารกิจการงานมาเป็นข้ออ้างขวางหนทางที่เราจะเข้าถึงพระธรรมกาย

เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ชีวิตของเราก็มีความสุข สดชื่น มีกำลังใจที่เข้มแข็ง กล้าต่อสู้กับอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้น ไม่ว่าจะเป็นอุปสรรคที่เกิดจากการมีลาภ เสื่อมลาภ มียศ เสื่อมยศ มีคนสรรเสริญ มีคนนิทา มีสุข มีทุกข์ โลกธรรม ๘ ประการนี้ ไม่สามารถทำให้ใจของผู้ที่เข้าถึงธรรมกายหวั่นไหวได้

ยามใดที่เกียจคร้านในการนั่งสมาธิ ให้นึกถึงคำพูดของหลวงพ่อบุญมาในวันนี้ ให้นึกถึงวันที่เราเคยอยู่ร่วมกัน ประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน เคยอยู่จำพรรษาในอารามเดียวกัน จะทำให้เรามีกำลังใจ ที่จะเอาชนะความเกียจคร้านได้ ความขยันหมั่นเพียรอย่างเดียวนั้นจะทำให้เข้าถึงธรรมกายได้ ไม่เคยมีคนเกียจคร้านเข้าถึงธรรมกายเลยในโลก เพราะฉะนั้นความเพียร ความขยัน เอาจริงเอาจังอย่างเดียวนั้น จะทำให้เราเข้าถึงธรรมกาย และต้องเข้าถึงธรรมกายอย่างแน่นอน

แม้เป็นภรรยาสแล้ว ก็ให้ปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอทุกวัน เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย มีพระธรรมกายเป็นสรณะเป็นที่พึ่งที่ระลึก แม้

เป็นมรณาสถ์มีชีวิตที่สมบูรณ์ เป็นมรณาสถ์ที่เป็นกัลยาณชน เป็นผู้มั่งคั่ง มีธรรมอันงาม เป็นแบบอย่างที่ดีของโลก เพราะฉะนั้นจะต้องประพฤติปฏิบัติให้ได้ แม้ว่าเราจะมีภารกิจมากมายก็ตาม

ธรรมกายนี้สำคัญนะ สำหรับผู้ที่มีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา ขอให้นึกคิดอยู่ตลอดเวลา และต้องปฏิบัติให้ได้ จำเอาไว้ให้ตึนจะ

ข้อคิดสำหรับยอดนักรบแห่งกองทัพธรรม

สำหรับท่านที่มีความตั้งใจที่จะแสวงหาหนทางพระนิพพาน จะทำพระนิพพานให้แจ้งในเพศของสมณะ หลวงพ่อก็ขออนุโมทนา ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันอย่างเต็มที่ แม้ออกพรรษาไปแล้ว เราก็จะต้องทำกิจของเราต่อไป ทำตลอดเวลาจนกว่าชีวิตจะหาไม่

หลวงพ่อก็ได้เปิดโอกาสให้พระภิกษุทุกรูป หมุนเวียนกันเข้ามาปฏิบัติธรรม ชุดหนึ่งก็ ๑ อาทิตย์ หมุนเวียนกันไปจนกว่าจะบรรลุเป้าหมาย คือเข้าถึงพระธรรมกาย เมื่อเข้าถึงธรรมกายแล้ว เราจะได้ศึกษาความรู้ยิ่งในทางพระพุทธศาสนา ซึ่งมีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน เราสามารถที่จะเข้าถึงได้ และสามารถนำความรู้นั้นมาใช้ได้เมื่อเราเข้าถึงพระธรรมกาย

เพราะฉะนั้น “**ธรรมกาย**” จึงเป็นหลักของการศึกษาวิชาธรรมกาย จะศึกษาความรู้อะไรก็แล้วแต่ต้องอาศัยธรรมกายทั้งสิ้น ธรรมกายจึงเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญที่สุด หลวงพ่อจึงเปิดโอกาสให้ทุกรูป หมุนเวียนกันเข้ามาปฏิบัติ ช่วงไหนที่หลวงพ่อว่างจากภารกิจก็จะเข้าไปนั่งปฏิบัติด้วยกัน

ความรู้ที่เกิดขึ้นจากธรรมกายเป็นความรู้ที่น่ารู้ ยิ่งรู้ยิ่งบริสุทธิ์ ยิ่งรู้ยิ่งเบิกบาน ยิ่งรู้ยิ่งเป็นผู้ตื่น ยิ่งรู้ยิ่งสนุก ยิ่งเพลิดเพลิน ยิ่งมีกำลังใจ ยิ่งสว่าง จะแตกต่างจากความรู้ทางโลก ดังนั้นผู้ที่ยังรักที่จะเป็นนักบวช ให้ตั้งอกตั้งใจให้เต็มที่ เอาจริงเอาจัง

ในช่วงออกพรรษานี้ อากาศดีกว่าในพรรษาเสียอีก เพราะว่าเป็น ช่วงรอยต่อระหว่างฤดูฝนกับฤดูหนาว อากาศจะสดชื่นเป็นพิเศษ จึงขอให้ลูก ๆ ได้หมั่นเวียนกันเข้ามาประพฤติปฏิบัติธรรมอย่างจริงจัง แล้วเราจะประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติ

ในที่สุดนี้ หลวงพ่อขออนุโมทนาบุญกับทุก ๆ รูป ตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา ที่ได้มาอยู่อารามเดียวกันกับหลวงพ่อ ได้มาประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน บางรูปก็ได้ผลการปฏิบัติพอสมควร แต่ละรูปก็ประพฤติปฏิบัติกิจวัตรของพระได้สมบูรณ์

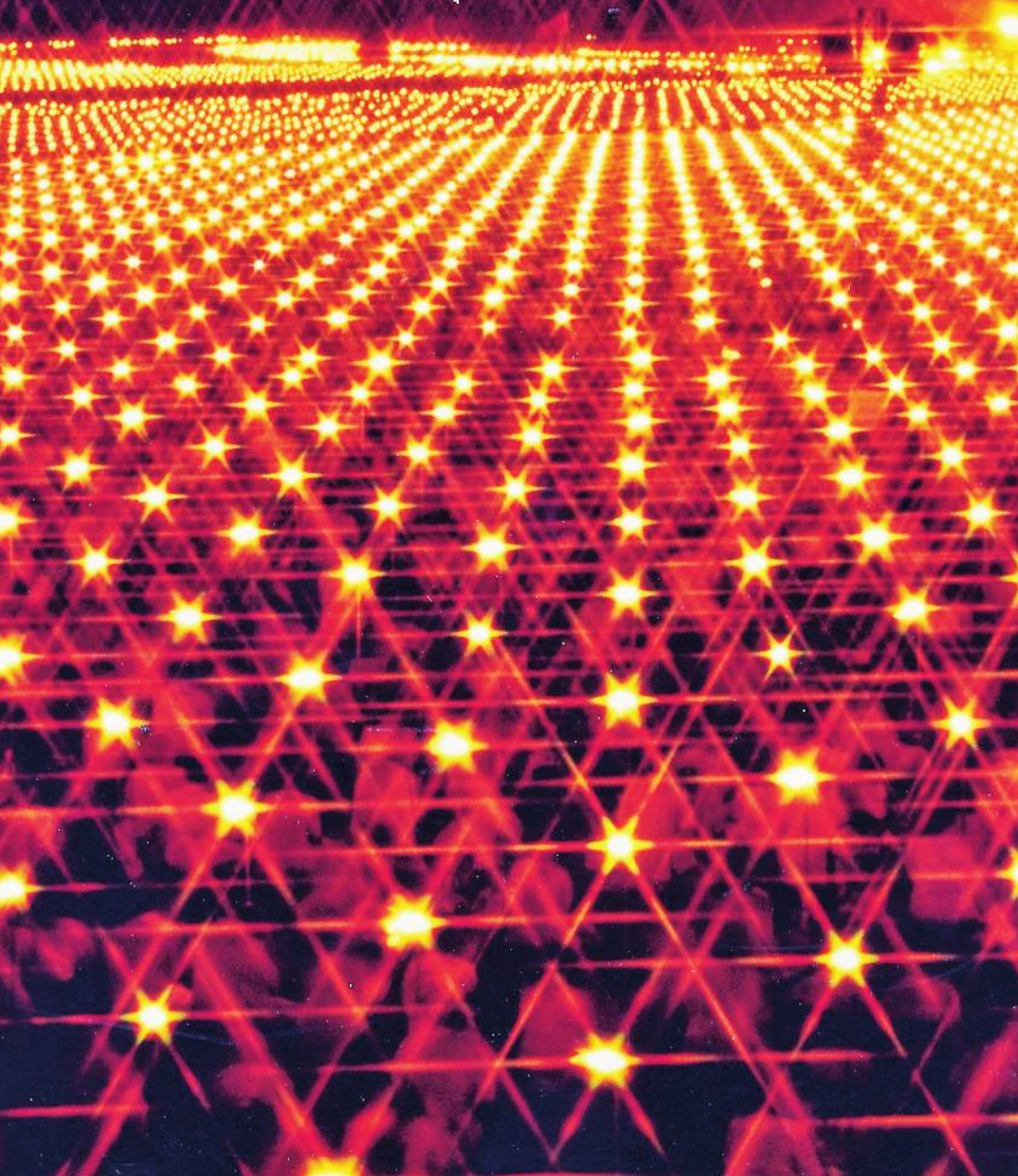
ขออานุภาพของความตั้งใจจริงของทุก ๆ รูป เป็นเครื่องสนับสนุน ให้มีสุขภาพพลานามัยที่แข็งแรง มีจิตใจที่เบิกบานแจ่มใส เป็นอายุของพระพุทธศาสนา ให้รู้แจ้งเห็นแจ้งแทงตลอดในความรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้แทงตลอดในวิชชาธรรมกาย

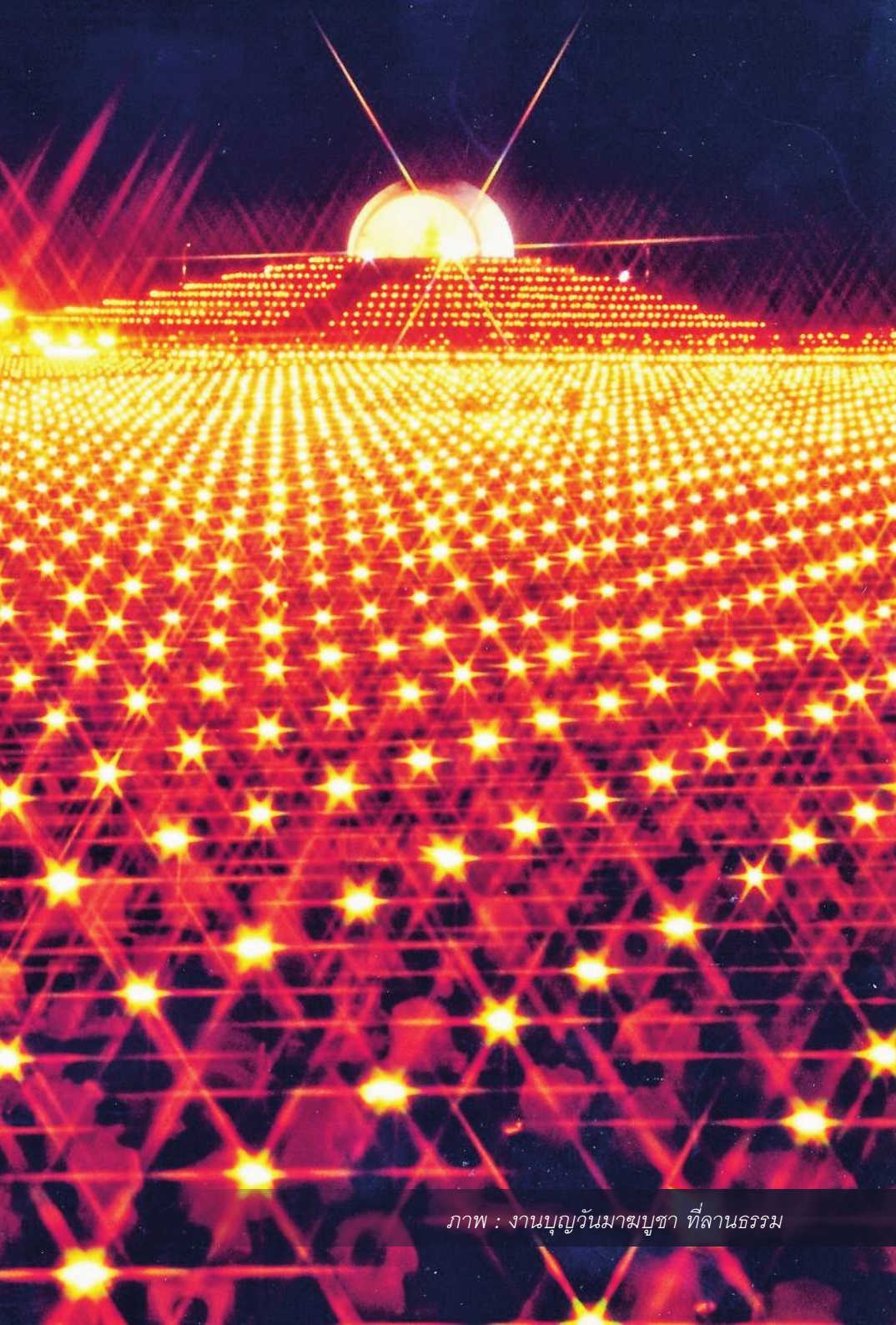
สำหรับท่านที่มีความจำเป็นจะต้องลาสิกขา ขอให้อานุภาพแห่งบุญที่ได้บำเพ็ญมาตลอดระยะเวลา ๑ พรรษา เป็นเครื่องสนับสนุน ทุกท่านที่จะออกไปประกอบธุรกิจการงานอันใดก็ตาม ให้มีแต่ความเจริญรุ่งเรือง ให้ผ่านอุปสรรคทั้งหลายทั้งมวลได้ ให้เป็นที่รักของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย ให้เป็นนักสร้างบารมีที่ดี มีกำลังใจเข้มแข็ง มีดวงตาเห็นธรรม เข้าถึงพระธรรมกายโดยเร็วพลันเทอญ ◎

พระจันทร์เต็มดวง พระธรรมเต็มใจ

วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

โอบาทหลวงพ่อดำมชโย ณ อุโบสถ วัดพระธรรมกาย

ภาพ : งานบุญวันมาฆบูชา ที่ลานธรรม

วันพุธที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๐

วันมหาปวารณาเป็นวันที่พระภิกษุทั้งหลายในพระพุทธศาสนา ได้มาปวารณาร่วมกันก่อนที่จะแยกย้ายกันไปปฏิบัติศาสนกิจ เพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง เพื่อตักเตือนกันในเรื่องวัตรปฏิบัติที่ยังบกพร่องทั้งทางกาย ทางวาจา จะโดยเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม

ถ้าหากว่า มีผู้ใดได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยในข้อวัตรปฏิบัติของพระภิกษุรูปนั้น ก็ให้อำศัยความเป็นครู แนะนำตักเตือนด้วยความรักและปรารถนาดี เพื่อเกื้อกูลให้กับพระภิกษุรูปนั้นได้มีโอกาสกลับเนื้อกลับตัวกลับใจเสียใหม่ จะได้ปฏิบัติให้ถูกต้องร่องรอยตามคำสอนของพระบรมศาสดา

พุทธประเพณีการปวารณานี้ นับเป็นประเพณีที่งดงามที่ได้ยึดถือปฏิบัติติดต่อกันมาสองพันกว่าปีแล้ว เป็นการเปิดโอกาสให้พิสูจน์ใจที่จะรองรับคำแนะนำที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความปรารถนาดี การแนะนำกันนั้นไม่ใช่ของง่ายเลย เพราะผู้แนะนำมักจะขาดทุน แม้มีความปรารถนาดีเพียงใดก็ตาม อาจจะได้รับความไม่พอใจได้ แต่เมื่อปวารณากันไว้แล้ว ก็จะทำให้ผู้ที่ตั้งใจแนะนำเป็นกัลยาณมิตรให้จะได้ทุ่มเทความปรารถนาดีไปยังภิกษุรูปนั้นอย่างเต็มที่

ขุมทรัพย์จากการปวารณา

บัดนี้เราได้ปวารณาซึ่งกันและกันแล้วว่า หากใครได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยก็ดี ในข้อวัตรปฏิบัติใดก็ตามที่ขัดขวางต่อหนทางไปสู่นิพพาน ไม่ถูกต้องร่องรอยในพระพุทธศาสนา ก็ให้แนะนำตักเตือนได้ เราจะ

โมโกรธ จะทำใจของเราให้มีปิตินดี มีความเบิกบาน และสำนึกในพระคุณของผู้แนะนำนั้นว่า เป็นประดุจผู้ชี้ขุมทรัพย์อันประเสริฐให้แก่ตัวเรา

“ขุมทรัพย์” ในที่นี้ไม่ใช่โลกียทรัพย์ แต่หมายถึง เครื่องปลื้มใจของพระอริยเจ้า คือพระนิพพานนั่นเอง ใครชี้หนทางสว่างให้ไปสู่ นิพพานได้ เราก็จะไปทางนั้น หรือใครเห็นว่า สิ่งใดจะเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงธรรมก็จะแนะนำตักเตือนกันและกัน

นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เมื่อเราได้เปิดใจให้กันและกันแล้ว ก็ขอให้ลูกทุกรูปยินดีในคำแนะนำตักเตือนประดุจได้รับอาหารอันโอชะ หรือขุมทรัพย์อันวิเศษแก่ตัวของเรา อย่าได้ขุ่นข้องหมองใจกับบุคคลที่มาแนะนำ

การแนะนำตักเตือนกันนั้น ต้องดูเวลาและอารมณ์ว่า เขาพร้อมที่จะรับฟังไหม ถ้าเขายังไม่พร้อม ก็ต้องรอจนกว่าเขาจะพร้อม รวมทั้งดูความพร้อมของตัวเราด้วย เหมือนการปลูกต้นไม้ ก็ต้องคอยจิงหะ คอยเวลา คอยช่วงฤดูกาลที่เหมาะสมต่อการเพาะปลูก ต้นไม้จึงจะเจริญงอกงาม การปลูกต้นไม้แห่งความปรารถนาดีก็เช่นเดียวกัน จะต้องคอยดูจิงหะ ดูอารมณ์ของใจ

สำหรับกรณีนี้ที่ผู้แนะนำตักเตือนอาจจะมองพลาดไปบ้าง เราก็ต้องให้อภัยเขาทุกอย่าง โมโกรธ ไม่ผูกโกรธ อย่าไปคิดว่า เขาเพ่งโทษเรา แต่ถ้าเราผิดจริง เขาแนะนำถูกต้อง ก็ให้แก้ไข

ผู้ที่แนะนำก็เช่นเดียวกัน ต้องพิจารณาดูว่า สิ่งที่จะแนะนำเขา เป็นการเพ่งโทษหรือปรารภณาให้เขาได้รับประโยชน์ ถ้าปรารภณาให้เขาได้รับประโยชน์ เราจึงควรแนะนำ

ถ้าทำได้แบบนี้ ความผาสุกก็จะเกิดขึ้นกับหมู่คณะ ตัวเราก็จะสร้างบารมีอย่างมีความสุข จิตใจจะผ่องใส ไกลต่อหนทางของพระนิพพาน การเข้าถึงพระธรรมกายนั้นจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่ยากสำหรับพวกเราเลย ถ้าหากยินดีในคำแนะนำนั้น

คืนวันพระจันทร์เต็มดวง

วันพรุ่งนี้ก็จะเป็วันออกพรรษาแล้ว วันนี้จึงถือว่าเป็นวันสุดท้ายของการอยู่จำพรรษา เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงขึ้น ๑๕ ค่ำ แต่ละท่านที่ได้ตั้งใจปวารณากันเอาไว้ตั้งแต่ต้นพรรษาจนมาถึงวันนี้ว่า ระหว่าง

ที่เราอยู่จำพรรษาร่วมกัน เราจะประพาสปฏิบัติธรรมไม่ให้ขาดเลย
แม้แต่วันเดียว จะศึกษาทั้งปริยัติปฏิบัติให้ครบถ้วนบริบูรณ์ โดยหวัง
มรรคผลนิพพานเป็นแก่นสาร ใครทำได้ครบถ้วนบริบูรณ์ วันนี้จะได้
ตั้งจิตระลึกนึกถึงผลบุญตลอดพรรษาที่ผ่านมา และอธิษฐานจิตให้เรา
ได้เข้าถึงพระธรรมกายอย่างง่ายดาย

แต่ถ้าภายในพรรษา หากใครยังปฏิบัติไม่จริงจัง เรายังมีโอกาส
ปฏิบัติเอาจริงเอาจังวันนี้ได้อีก ๑ วัน ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปยังเหลือ
เวลาอีก ๙ ชั่วโมงก่อนที่จะออกพรรษา ให้ลูกทุกรูปชำระกายวาจาใจ
ของเราให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ อย่างไม่เคยเป็น
มาก่อนเลยในชีวิต ตั้งใจประพาสปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ เพราะเราทราบ
ดีอยู่แล้วว่า การเข้าถึงพระธรรมกายนั้นเป็นเป้าหมายอันสูงสุดของชีวิต

เมื่อพระจันทร์สว่างบนท้องฟ้า เราก็จะต้องทำพระจันทร์ให้สว่าง ในดวงใจของเรา ให้เกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ให้ได้ ถ้าใครเข้าถึงธรรมวันนี้ได้ ก็จะเป็นประวัติชีวิตอันงดงามที่เกิดขึ้นกับตัวของเรา คราใดเรามองเห็นพระจันทร์เต็มดวงบนท้องฟ้า เราก็จะปิติใจทุกครั้ง เพราะเราได้เข้าถึงธรรมในวันที่พระจันทร์เต็มดวง มีความสว่างไสว มี รัศมีสีส้ม ความปิติความเบิกบานก็จะทับทวีมากขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เพราะฉะนั้นวันนี้ขอให้ลูกทุกรูปตั้งใจให้ดีเป็นพิเศษ

คำว่า “ตั้งใจ” หลวงพ่อไม่ได้หมายความว่า ทำด้วยความเครียดนะ แต่เราทำด้วยจิตใจเบิกบาน ถ้าใช้คำว่า “ตั้งใจ” ทำให้เครียดเกินไป เราอาจจะกลับคำเสียใหม่ว่า “ใจตั้ง” หมายถึง นำใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย เมื่อใจตั้งอยู่ที่ศูนย์กลางกายแล้ว ก็ไม่ต้องตั้งใจ เมื่อใจตั้งได้แล้ว ความสว่างไสวก็จะเกิดขึ้นที่ศูนย์กลางกายอย่างแน่นอน

ผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต

การจะวัดว่าใครประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น ต้องดูว่าใครเข้าถึงธรรมกายแล้ว นั่นแหละคือสุดยอดของความสำเร็จในชีวิต

โลกียทรัพย์ คือ ทรัพย์สินเงินทอง ลาภยศสรรเสริญนั้นเป็นเพียงเปลือกของชีวิต ยังไม่เป็นแก่นของชีวิต แก่นของชีวิตคือ พระธรรมกาย ที่อยู่ในตัวเรา ถึงจุดนี้ได้จึงจะเรียกว่า เป็นผู้ประสบความสำเร็จในชีวิต ยิ่งถ้าเข้าถึงกายธรรมอรหัตต์ หมดกิเลสอาสวะ เข้าถึงอายตนะนิพพานได้นั้นคือจุดหมายอันสูงสุดของมนุษย์ทุกคน

ให้เราดูพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นแบบอย่าง พระองค์ทรงสมบูรณ์ด้วยโลกียทรัพย์ ถึงพร้อมด้วยสมบัติทั้ง ๓ คือ รูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ

และคุณสมบัติ แต่ในที่สุดทรงสละราชสมบัติออกผนวช บำเพ็ญเพียรจนกระทั่งบรรลุปะระมาสัมพุทธเจ้า แล้วทรงประกาศว่า เมื่อเข้าถึงที่สุด ก็อย่างอื่นที่จะต้องทำยิ่งกว่านี้ไม่มีอีกแล้ว หรือกิจที่เสมอเหมือนก็ไม่มี พวกเราทั้งหลายได้มาบวชอยู่ประพฤติปฏิบัติธรรมร่วมกัน เพราะต่างก็มีเป้าหมายอันเดียวกัน คือ จะก้าวไปให้ถึงที่สุดแห่งกองทุกข์ อันเป็นความสำเร็จสูงสุดของชีวิตตามเยี่ยงอย่างบัณฑิตในกาลก่อน

สูตรสำเร็จเข้าถึงธรรม

พวกเราทุกรูปที่มาอยู่ร่วมปฏิบัติธรรมนี้ เป็นผู้มีบุญที่ได้สั่งสมมาแต่ปางก่อนมากพอที่จะเข้าถึงธรรมกายได้ แต่เรายังขาดการปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่องจริงจัง แล้วก็วางใจยังไม่ถูกหลัก ไม่ถูกวิธี จึงยังไม่เข้าถึงเดี๋ยวนี้ แต่ด้วยกำลังบุญของทุกรูปนั้นสามารถเข้าถึงเดี๋ยวนี้ได้ ถ้าหากเราวางใจเป็น และสามารถจัดอุปสรรค คือ การทำไม่จริงจัง ไม่ต่อเนื่อง ถ้าทำได้อย่างนี้แล้วต้องเข้าถึงกันทุกรูปอย่างแน่นอน

การทำอย่างจริงจังและต่อเนื่องนั้น คือ นั่ง นอน ยืน เดิน หลับตา ลืมตา หายใจเข้า หายใจออก เราทำอยู่ตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอน กระทั่งเข้านอน อย่างนี้เรียกว่า ทำจริงจังและต่อเนื่อง

แต่บางครั้งในความเคยชินของพวกเรา ซึ่งเป็นอุปนิสัยติดตัวเรามาตั้งแต่สมัยเป็นฆราวาส คือ เรามักจะสนใจไปที่อื่น ปล่อยจิตปล่อยใจให้เลื่อนลอยไปตามกระแสของอารมณ์ นาน ๆ จึงนำใจกลับมาที่ศูนย์กลางกายสักที เดียวก็หลุดไปอีกแล้ว ปล่อยใจเพเลิดเพลินกันไปอย่างนี้ เรียกว่า ทำไม่จริงจัง ไม่ต่อเนื่อง

เวลา ๓ เดือน ภายในพรรษา ถ้าเรานับรวมเวลาที่ใช้ปฏิบัติธรรม
จริง ๆ ยังไม่ถึงเดือนเลย เราต้องแก้ไขปรับปรุงตรงนี้ ทำกันอย่างจริงจัง
โดยตรึงถึงดวงใส ใจหยุดไปที่กลางดวงใสที่ศูนย์กลางกาย หลับตานึก
นึ่งนึก นอนนึก ยืนนึก เดินนึก สัมตานึก นึกไปเรื่อย ๆ ในทุกอิริยาบถ
นึกให้ต่อเนื่องกันไป แล้วก็ทำให้ถูกวิธีที่หลวงพ่อดำรงแนวเอาไว้ว่า
สูตรสำเร็จในการเข้าถึงพระธรรมกายนั้นต้องวางใจให้สบาย ๆ

**ไม่มีใครแม้สักคนเดียวในโลกที่เข้าถึงพระธรรมกายได้ในตอน
เดียว ทุกคนที่เข้าถึงธรรมกายต่างยืนยันเหมือนกันหมดว่า วางใจ
ให้สบาย อารมณ์สบาย จึงจะเข้าถึงธรรมกายได้**

ถ้าหากเราวางใจสบาย ตรึงนึกถึงดวงใส ใจหยุดอยู่ที่กลางดวงใส
อย่างเบา ๆ อย่างละเอียดอ่อน นึกง่าย ๆ ทำใจเย็น ๆ ทำตามทีหลวงพ่อดำรง
พูดซ้ำแล้วซ้ำอีกทุกอาทิตย์ที่พวกเราปฏิบัติธรรมร่วมกับหลวงพ่อดำรง
ในสภารธรรมกายสากล ได้ยินได้ฟังบ่อย ๆ หากนึกน้อมปฏิบัติอย่าง
จริงจังให้ถูกต้องตามวิธีที่หลวงพ่อดำรงบอกเป็นสูตรสำเร็จเอาไว้ ด้วยกำลัง
บารมีของพวกเราขณะนี้ต้องเข้าถึงกันอย่างแน่นอน

เพราะฉะนั้น วันนี้เป็นวันมหาปวารณา วันสุดท้ายของการ
จำพรรษา ให้นำใจมาตั้งไว้ที่ศูนย์กลางกาย เอาจิตเอาใจปฏิบัติให้ได้
ตามสูตรสำเร็จ เราจะต้องเข้าถึงอย่างแน่นอน

ข้อปฏิบัติสำหรับผู้ที่เป็นต้องลาสิกขา

สำหรับพระภิกษุบางรูปหลังออกพรรษาและรับกฐินแล้ว
จำเป็นจะต้องลาสิกขา เพราะว่าลางานมาจำเป็นจะต้องกลับออกไป

ประกอบอาชีพในทางโลก ก็ให้ตรึกระลึกนึกถึงผลบุญที่เราได้บำเพ็ญมาทั้งหมด โดยอธิษฐานจิตว่า

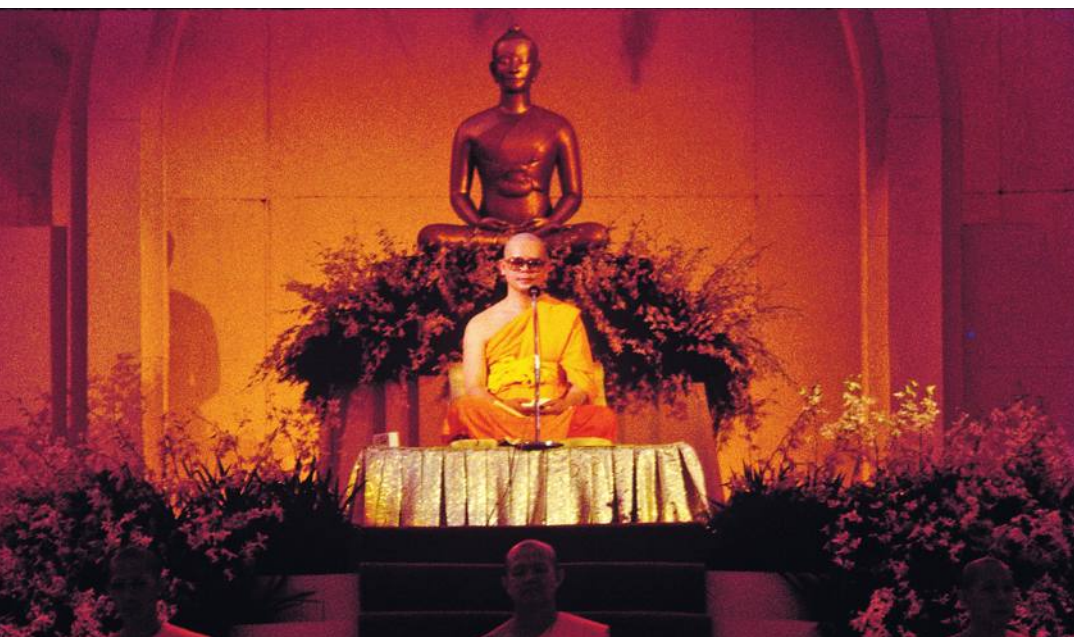
ตลอดระยะเวลาที่บวชเรียนมา ๑ พรรษา ตอนนี้มีความจำเป็นที่จะต้องลาสิกขาเพื่อออกไปปฏิบัติภารกิจทางโลก ด้วยบุญกุศลที่ทำมาตลอดพรรษานี้ก็ขอให้คุ้มครองเรา ให้ดึงดูดแต่สิ่งที่ดีงาม ให้ทำแต่ความดี อย่าได้ทำความชั่ว ให้สามารถสร้างบารมีไปได้ตลอดรอดฝั่ง ให้เข้าถึงธรรม ให้ประสบความสำเร็จในชีวิตในธุรกิจการงาน ให้ครอบครัวมีความสุข จะไปอยู่หน่วยงานไหนก็ทำหน่วยงานนั้นให้เจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ปฏิบัติธรรมควบคู่กันไปด้วยกับภารกิจที่ต้องรับผิดชอบ

ส่วนฤกษ์ลาสิกขานั้นให้เอาฤกษ์ของพระพุทธเจ้า คือ ฤกษ์ที่กายวาจาใจสะอาดบริสุทธิ์ผ่องใส ตรึกระลึกนึกถึงบุญกุศล เราจะได้ลาสิกขาออกไปด้วยจิตใจที่เบิกบาน มีความผ่องใสกันทุกรูป

ความรู้ภายใน

ส่วนท่านที่มีกุศลศรัทธาจะบวชต่อเพื่อศึกษาพระธรรมวินัย เพื่อทำมรรคผลนิพพานให้แจ้ง เพื่อที่จะร่วมงานสร้างบารมีไปกับหลวงพ่อกับหมู่คณะ หลวงพ่อก็คงอนุโมทนาสาธุการด้วย ให้ตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมกันให้ดี

หลวงพ่อก็คงยืนยันว่า หนทางที่พวกเราจะเดินทางกันต่อไปนั้นเป็นหนทางสายกลาง หนทางที่ปลอดภัย เป็นหนทางที่ยิ่งใหญ่ มีแต่บุญบารมีเพิ่มพูนขึ้นไปทุกวัน ไม่หลงทาง ไม่ผิดทาง เป็นหนทางที่

ถูกต้องที่สุดแล้ว หนทางนี้เราจะต้องเดินทางไปอีกยาวนานนัก ยังมี
สิ่งที่เราไม่รู้อีกมากมาย สิ่งที่เรารู้นั้นเพียงเล็กน้อย เพราะฉะนั้น เวลาที่
เหลืออยู่สำหรับผู้จะศึกษาความรู้ชนิดนี้มีไม่มาก

ลองคิดดู วันหนึ่งคืนหนึ่งมี ๒๔ ชั่วโมง เราแบ่งเวลานอนหลับ
พักผ่อนไปหนึ่งในสามของวัน หรือหนึ่งในสามของชีวิตไปแล้ว ดูแล
สังขารอีกหนึ่งในสาม ที่เหลือก็ปฏิบัติกิจในทางพุทธศาสนา เรามีเวลา
นิดเดียว ถึงแม้จะมากกว่าฆราวาสก็ตาม แต่ถ้าเทียบดูแล้วก็เพียง
เล็กน้อยเท่านั้นเอง ในขณะที่สิ่งที่เราต้องเรียนรู้ซึ่งอยู่ภายในตัวของเรา
ยังมีอีกมากมาย และความรู้ชนิดนี้ ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ไม่ปลอดภัย เป็นกิจที่
ควรรู้ควรทำ ที่เรียกว่า กรณียกิจ และเป็นสิ่งที่ควรทำให้แจ้งยิ่ง ๆ ขึ้นไป

ความรู้ภายในเป็นความรู้ที่เกี่ยวกับตัวเราโดยเฉพาะ แล้วมี
ผลกระทบถึงส่วนรวม เมื่อศึกษาแล้วเราจะเห็นว่า ไม่มีสิ่งใดเลยที่

ไม่เกี่ยวพันกัน ทั้งความคิด คำพูด การกระทำของเรา มีความเกี่ยวพันกับบุคคลและสิ่งแวดล้อม ตลอดจนกระทั่งจักรวาล และภพภูมิต่าง ๆ กระทบถึงกันไปหมด

เหมือนเราลอยอยู่ในอากาศ อยู่ท่ามกลางมหาสมุทร แล้วโยนก้อนหินก้อนเล็ก ๆ ลงไปก้อนหนึ่ง คลื่นที่เกิดจากก้อนหินที่เราโยนลงไป จะเป็นคลื่นที่ไล่คลื่นลูกหน้าไปจนกระทั่งกระทบไปถึงฝั่ง เพราะฉะนั้นการกระทำ ความคิด คำพูดของเรา มีผลกระทบต่อบุคคลอื่นและสิ่งแวดล้อมทั้งหมด

ความรู้ภายในนี้เป็นความรู้ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับตัวของเรา ไม่รู้ไม่ได้ ไม่รู้ไม่ปลอดภัย รู้แล้วจึงจะปลอดภัย ความรู้นี้ เขาเรียกว่า **“ความรู้แจ้ง”** ภาษาธรรมะเรียกว่า **“วิชา”**

ความรู้แจ้งจะเกิดจากความเห็นแจ้ง เห็นแจ้งด้วยธรรมกาย จึงจะหยั่งรู้ได้ด้วยญาณของธรรมกาย ความรู้จากธรรมกายเป็นความรู้ที่รู้รอบด้าน รู้พร้อม รู้ยิ่ง ความรู้ที่เป็นไปเพื่อความดับทุกข์ เป็นความรู้ที่วิเศษที่สุด บริสุทธิ์ที่สุด เราจะเรียนรู้ได้เมื่อเราเข้าถึงธรรมกายเท่านั้น พระธรรมกายที่อยู่ภายในตัวของเรานั้นเป็นอุปกรณ์อันสำคัญยิ่งที่เราจะใช้ศึกษาความรู้ต่อไปในอนาคต ศึกษาสิ่งที่เรายังไม่รู้อีกมากมาย กายกองที่เดียว

ดังนั้น หลวงพ่อจึงขอยืนยันว่า ที่ท่านทั้งหลายได้ตัดสินใจมาอยู่ร่วมกันในพระพุทธศาสนา หรืออยู่จำพรรษาปฏิบัติธรรมเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดแล้ว ☸

ภาพ : อุปสมบทหมู่ ภาคฤดูร้อน ๑๐๐,๐๐๐ รูป
ทุกหมู่บ้านทั่วไทย พ.ศ. ๒๕๕๔

วิธีฝึกสมาธิเบื้องต้น

P. Yad

รายนามเจ้าภาพร่วมอนุโมทนา น้อมบูชาธรรม

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

หลวงพ่อดมฺมชโย (ไชยบุญย์ ธมฺมชโย)

หลวงพ่อดตตชีโว (เผด็จ ทตฺตชีโว)

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาทองสุข สำแดงปั้น

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

A serene photograph of a pond with a single pink lotus flower in full bloom. The flower is surrounded by several large, green lily pads. The water is a deep blue, and the overall scene is peaceful and natural.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษสุด

คุณเพ็ญใจ หาญพาณิชย์ และครอบครัว

คุณบุญชัย เบญจรงค์กุล และครอบครัว

คุณวรรณดา-ดร.ประกอบ จีรกิติ

คุณสมชาย เบญจรงค์กุล

คุณวิชัย เบญจรงค์กุล

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์พิเศษ

พระครูปลัดรัตนวีรวัฒน์ (รังสฤษฎ์ อธิปัตติโก)

วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย

พระภิกษุ รุ่น ๒๕ คว้างชัย และคณะญาติมิตร

คุณบรรณพจน์-คุณบุษบา-คุณพลภูมิ ดามาพงศ์

คุณสุริยะ-คุณสุริสา-คุณศานันท์ จึงรุ่งเรืองกิจ

คุณสุนัย เคียงศิริ และครอบครัว

คุณเมตตา สุชีตวงศ์, DM&S Advertising Co., Ltd.

เจ้าภาพกิตติมศักดิ์

พระวิเทศภานาจารย์ (สมบุญ สมมาบุญโญ)

กองรักษาบรรยากาศ

คุณสุมิตร-คุณศิริพร-คุณพรสิทธิ์ ตำนวนิช และครอบครัว

คุณจินตนา-คุณธีโอเตอร์ เอียร์ไมเยอร์ พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณวรวิทย์ ธีญญธรรา, คุณธีญญะรัตน์ ชำนาญ

นพ.เทวเดช-พญ.ทิปภา-ด.ญ.ดาริน อัศตามงคล

เจ้าภาพกิตติมเสริม

พระครูปลัดสุวัฒนโพธิคุณ (พม.ดร.สมชาย จานวุฒฺโฒ)

พระมหา ดร.วุฑฒ์ สุวฑฺฒโก และกลุ่มรวยตราบนิจันรันดร์

พระครูสมุห์ณรงค์ ทนฺตจิตฺโต และชมรมภาวนารักษ์

พระพลศักดิ์ จานสกุโก, กองการแปล และกลุ่มสืบสานตะวันตกวันธรรม

ลูกพระธัมม วัตพระธรรมกายดีซี สหรัฐอเมริกา

ครอบครัวธรรมปริพัตรา

คุณชูเกียรติ-คุณศศิธร-คุณชนากานต์-คุณวรวรรณ สังข์กลิ่นหอม

คุณนพพร ลิ้มปัญญาเลิศ, คุณชวิภาดาภัต รุ่งสรุตกาญจนา และครอบครัว

คุณพร-คุณลินดา ปรีดานนท์

คุณวาสนา เรืองรักษ์ลิขิต และครอบครัว

คุณวรวรรณ อธิติสุโขทัย

คุณวราวุธ ราช และครอบครัว

คุณอภิชาติ-คุณนงกรณ์ จิวิจจรรานุกูล และครอบครัว

ดร.กฤษณา-คุณทัศนีย์ งามใจมนต์ และครอบครัว

Calvin-Kaisi-Skye Allen

คุณมงคล-ลาวัลย์-มัลลิกา-วิชากร-ดร.วิโรจน์-ด.ช.วริศ

ด.ญ.ธรรมิกา-ธนัชร-นัฐพล จิรพัฒน์กุล

เจ้าภาพกิตติมสุข

วัดพระธรรมกายซีคาโก

คุณเทียน-คุณเสริม แซ่ตั้ง

พระมหาทรงวุฒิ ชยวฑฺฒโน

คุณสมชาย-คุณหอมปราง วงศ์สมุทร

พระวีระ วีระมโหม (ชินทะวัน)

ด.ญ.ชัญญพัชร สุรศักดิ์ชัยสกุล

พระภิกษุ รุ่ง ๒๗ เพชรน้ำเอก

ด.ญ.สัตตบงกช สุรศักดิ์ชัยสกุล

กลุ่มกัลยาณมิตรลุยทุกบุญ

พญ.สุวรรณี วีระเศรษฐกุล

คุณขวัญไท คาร์ราเคอร์

รศ.สพญ.ดร.ศุภร พุ่งถัดดา

คุณณัฐกฤตา สุรศักดิ์ชัยสกุล

Art Saykham Bryant Borihane

พระครูใบฎีกาอำนวยการศักดิ์, คุณแม่เลี้ยงอิม แซ่กัง, คุณพ่ออาเซียง แซ่เตีย

พระก้องภพ ปุณณชโย และคณะญาติมิตร

พระพฤกษ์ ทานธโร, คุณพ่อสมภพ ยอดดี, คุณแม่ประภาศ เพ็ชรกาล

ทีมอัครจริยพันธกิจอินโดนีเซีย ไปถึงที่สุดแห่งธรรม

คุณกวางฮุย-คุณเนลา อนุกุลวัฒนา และครอบครัว

คุณจรัส-คุณฉ่ำ-คุณวีรพิน ครอบครัวยินทร์แก้ว

คุณธีรวัฒน์-คุณค่านวณ ฐานะโชติพันธ์ และครอบครัว

คุณนพวัฒน์ กัญจนสิริเพ็ชร, คุณนวิยา-คุณปฤษฎี-คุณธัชพล ธนวัตอัศว

คุณประสิทธิ์-คุณเพ็ญรุ่ง-คุณจักรวาล สุทธิพงษ์คุณ

คุณผกากรอง อภิลิทธิไพศาล-คุณญาณิ กอร์ดอน การ์เซีย

คุณพรเทพ-ทัศนากิจพร-จิตติวุฒิ เจริญสุทธิโยธิน, พ่อแก้ว-แม่เอียง แซ่โจว, ตั้งกาย-แม่ซุ่ย แซ่ฉั่ว

คุณมงคล-คุณศศกมล สุรศักดิ์ชัยสกุล และครอบครัว

คุณสนั่น-คุณลู่ บัณฑิตยน์พรัตน์ และครอบครัว

คุณสุนีย์-คุณนิมมานวดี เวชศรี, ครอบครัวปรีชาวิทย์, ดร.พิทยา ผดุงโกษณ์, Matt St.John
คุณสุภาษิต สุรกิตติพงศ์ และครอบครัว บริษัท บริวาร หจก.สามเหลี่ยมแอร์
คุณสุวรรณ-คุณสุวรรณี-คุณบุษบา-คุณพิชชาพร อีรภาพธรรมกุล และครอบครัว

เจ้าภาพกิตติมไส

วัดพระธรรมกายโอซาก้า	ครอบครัวจันทราศรีไศล	คุณชวลิต สติรวาณิช
พระปลัดสง่า มหปฺผโล	ครอบครัวจิตวัฒนาการ	คุณชาติพร หวังไพลีฐ
พระมหากมล จิตตภาณ	ครอบครัวจิระปัญญา	คุณชัชวิม แซ่ตั้ง
พระชวลิต จันทโชโต	ครอบครัวธนาสว่างกุล	คุณธนกร วอนเนอร์
พระชัยยง อุตตขโย	ครอบครัวภัทรโกมล	คุณธนัษพร อัสวียนยง
พระชาตรี อภิเปโม	ครอบครัวภูวเศรษฐ	คุณธวัชชัย ทิพย์ทินกร
พระไชยยศ ยสวโร	ครอบครัวเรืองรักษ์ลิขิต	คุณธีรวัฒน์ พัชรตระกูล
พระปฐวิภาณ ขวทีโป	ครอบครัวลิวสุวรรณ	คุณนงนุช พูนสวรรค์
พระภิกษุ รุ่น ๒๐	ครอบครัวสนิทมาก	คุณนพ คุณศรีสมบุรณ์
พระศรศวัส อภิวิโร	ครอบครัวสังจะกานต์	คุณนฤมล นันทวิจารณ์
พระสถาพร ญาณวิโช	ครอบครัวสิริกาญจน	คุณนันทวัน ริดเดล
พระสุริยา นาควิโร	ครอบครัวเอกรวงศ์	คุณนานา ลีว
พระเหมราช มณีโชติโก	คุณกฤตา ชื่นงูเหลือม	คุณนิรมล แสงวรรณ
พระอุดม ยติสุสโร	คุณกฤตยา ชื่นงูเหลือม	คุณปรกรณ์ วัฒนจตุรพร
กลุ่มพุทธบุตรก๊วลม	คุณกัญญา สุวรรณเสม	คุณพนิดา สุวรรณดี
กลุ่มเพิ่มพูนบุญบารมี	คุณกิตติ ชีอตรง	คุณพรณีย์ กันทรการ
กองบุญแก้แค้นสารพัดนึก	คุณกิติก้อง คณาจันทร์	คุณพรสุมา อัสวโกตี
กองวิชาการ ๐๑	คุณคำนา เจริญ	คุณพิเชษฐ รัตนยงค์
ครอบครัวคำภิโร	คุณจำเนียร ศรีสวัสดิ์	คุณไพจิตร เครือบุญ

คุณภิญโญ มหาตไทย	คุณวิชวิน หงส์ประภาศ	คุณอุทัย ทวีโชติ
คุณมยุรา ขจรวิบูลย์ผล	คุณศุภชัย ศุขเจริญ	ดร.จุฑามาศ สุขบรรเทิง
คุณมาลี เชียงจิ่ง	คุณสมคิด ชื่นงูเหลือม	ดร.ปิติภา จงวัฒน์ผล
คุณแม่สุนาทรร นุตผลิน	คุณสมบุญ Watkins	บุคลากร รุ่น ๑๑ ชุ่มบุญ
คุณรัตนสิริ บรรณธิชัย	คุณสวัสดิ์ โลหารขุน	พันธู์ตะวันบูชาข้าวพระ
คุณรุ่งนภา กล่อมเมฆ	คุณเสาวณี ปิ่นเพชร	สหวาระกุ่มภาพันธุ์ตะวัน
คุณเร ทิ ทัง	คุณโสภณ คงเทศ	อาศรมอุบาสิกา
คุณวนิดา ช้างเย็นฉ่ำ	คุณอรพรรณ วรพันธ์กิจ	Jim-Khim Weir
คุณวราพร ชนะกุล	คุณอรสา ศรีวิสุธา	Liu Zhuojing And Family
คุณวันที วุฒิยานันท์	คุณอหิงสา กฤษณการ	Scott-Cindy Whitaker
คุณวาทีณี วัฒนจตุรพร	คุณอุดมศักดิ์ กล่อมเมฆ	

พระวชิรกิจโสภณ วัดบ้านขุน	พระมหาโสพล สุพล และคณะญาติมิตร
พระครูสมุหวิบูลย์ ปุณฺณาทิโป	พระมหาอดิศักดิ์ สดติชโน
พระมหา ดร.สุธรรม สุรตโน ป.ธ.๙	พระ ดร.พรชัย พลวธมโม
พระมหาคำสาย อินฺทปญฺโญ	พระภุคติน สุชีโต และญาติมิตร
พระมหานักรบ ขนฺติมโน	พระกิตติคุณ สิริคุณ, รุ่น ๒๕ คว้างชัย
พระมหาไพโรจน์ ปุณฺณภาโส	พระกิตติศักดิ์ สกกวโร และคณะญาติมิตร
พระมหามนตรี จริตมนโต	พระพิเชฐพร พรหมวงฺโณ และญาติมิตร
พระมหาวิศักดิ์ ธมฺมสิริโก	พระไพบูลย์ อธิมุตฺโต และคณะญาติมิตร
พระมหาสมคิด จนฺทิสฺสโร	พระภิกษุ รุ่น ๗ ปี พ.ศ.๒๕๓๔
พระมหาสยาม จนฺทโชติโก	พระภิกษุ รุ่น ๒๔ We Are One
พระมหาสุขสันติ สุภาโส	พระวิทยา วิชชาชญฺโญและครอบครัว
พระมหาสุทธิชัย สุทธิชัย	พระสถิต ธีรบุโร และญาติมิตร
พระมหาสุริยัน อากาศโร	กลุ่มสัมมาอะระหังที่สุดแห่งธรรม

กองแก้วภูธร ๔ ลูกพระธัมฯ ภาคเหนือ
กองสมาธิเพื่อสันติภาพ (พีเชรฟโวลูชั่น)
แก้วบุรพา และญาติมิตร
ครอบครัวว่องวิสุทธิเกษม
ครอบครัวสมชาย-ขวัญใจ จงวัฒน์ผล
ครอบครัวสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน
คุณกฤษณะ-ปวีร์นุช-ธนกร ไตรรัตน์
คุณกฤษณินตานันท์ พงษ์พิพัฒน์ไพบูล
คุณเกษรา ปริญญานุสรณ์
คุณขวัญมณัส วิจิตร และครอบครัว
คุณคมศักดิ์ ถิรกันทร และครอบครัว
คุณโคตรดี คุณศรีไสว การะเกตุ
คุณจรรยาภาส และครอบครัว
คุณจักรกฤษณ์ สติรเสถียร
คุณจันจิรา สุมานัส และครอบครัว
คุณจิตติมา-คุณวรจิต มานะไชยรักษ์
คุณจุฑามาส วงศ์สกุลวิวัฒน์
คุณใจสมาน อัมรี และครอบครัว
คุณชนากานต์ ยิ้มเสมียน และครอบครัว
คุณช่อ-คุณชวน สิตตะวิบูล
คุณชัยสิทธิ์-คุณอิศราธัน ศรีโพธิ์
คุณเชาวลิต จิตสินธุ และครอบครัว
คุณชุนที-คุณเซ่ง แซ่ลี และครอบครัว
คุณนงรัฐ ไพศาลศรี และครอบครัว
คุณนวลจันทร์ เพทรี และครอบครัว

คุณนวิยา อิศรางกูร ณ อยุธยา
คุณนาถฤดี บุญยรัตพันธุ์
คุณนิภาวรรณ สุวิมลธีระบุตร
คุณบรรณรัตน์ พลัสสุขชี
คุณบุญเรือน นันทวิจารณ์
คุณปกรณ์-ปิยนันท์ จันทะยาสาคร
คุณประสงค์-คุณสุภา จันทะยาสาคร
คุณประสิทธิ์-คุณศิริวรรณ ตรัสสพพานิช
คุณปรีณาภา สอนศรี และครอบครัว
คุณผาย-กอนจา-ศุภมิตร ศิริมาตย์
คุณพจณา-ด.ช.ธนภัทร ลาภะนัง
คุณพรทิพย์ สวามิวัสด์ และครอบครัว
คุณพรพชร มลศิริเรืองเดช
คุณพ่อประยุทธ-คุณแม่เกษณี ยุ่นสมาน
คุณพ่อสายัณห์-คุณแม่อุบล ศรีธนะชัย
คุณพัชรา อุดมสิน และครอบครัว
คุณพินทิพย์ เจียมวิเศษ
คุณพิมพ์นารี ทิพย์มนตรี
คุณพิมลพรรณ ฉันทาคัย
คุณพิศาล จิระวัฒนศักดิ์ และครอบครัว
คุณพลทรัพย์ พยุงธรรม และครอบครัว
คุณภาสกร บุญมาก และครอบครัว
คุณมณฑา-คุณประสพ ทวนทอง
คุณมลิวลย์-วชิระ-สุลัพร ช่วงรังษี
คุณมาลา ปานสง่า และครอบครัว

คุณแม่ไฉ่เซียม แซ่ฮึ้ง และครอบครัว
คุณแม่หนู-ภาณุโรจน์-สุภาณี ตรีทิพสิริ
คุณแม่อนงค์-จันทนา ตรีรัตน์ตระกูล
คุณยูวเรศ-เคนเนธ ฟาวเลอร์
คุณรัชนี มีสุนทร และครอบครัว
คุณรัชนีย์ ตั้งจรรยาภรณ์ชัย
คุณรัตนพรรณ-จำเนียร รามสูตร
คุณรุ่งนภา อิงคชัยกุลรัตน์
คุณลำพัน-นพ.สุภาพ อิติน
คุณลินดา ยิ้มพระ และครอบครัว
คุณวรนิษฐ์ วิศาลคณาสิทธิ์
คุณวรรณภา ภัทรนุรักษ์ และบุตรธิดา
คุณวรรณจิรา อาคิโอะ ซาคาตะ
คุณวันเพ็ญ-คุณจุฑาพร ไตรศิริพัฒนา
คุณวิเชษฐ-คุณพรรณิ โรจนธรรมกุล
คุณศรีมุกดา ไกรวงษ์ และครอบครัว
คุณศิระพรชัย เดชสุนทรวัฒน์
คุณศิริภรณ์ นิสาคารวุฒิพงศ์
คุณสมจิต-อรรพรรณ ศิริสมพลกุล
คุณสมศักดิ์-ลักขณา วหาวิศาล
คุณสุทิน-สุนันท์-สุทธาทิพย์ จันท์เพ็ญ
คุณสุธิดา-วิชัย ธนศุภฤกษ์
คุณสุนันทา-สุวิมล กังวาลกุลกิจ
คุณสุพัฒน์ โกศลสัมพันธ์
คุณสุภากรณ์ รุ่งเรือง และครอบครัว

คุณสุรพันธ์-อรทัย แสงสุระธรรม
คุณสุรันทา ผลัญชัย แหนท โจแอน
คุณสุรีย์-ปรัชญาวรรณ วรณกิจ
คุณสุวรรณี-จำรัส-ณัฐภรณ์ กาสุริยะ
คุณแสงฟ้า แซ่ไคว้ และครอบครัว
คุณอรสา-วสุ-สุพิชฌาย์ ศรีวิสุธา
คุณอริยา นิมาะ, วันขวัญ เทียมจันทร์
คุณอัญชลี คำพันธุ์ และครอบครัว
คุณอัปสรสุตา เกียรติศิลป์
คุณอำไพพรรณ โพธิ์กระสังข์
คุณเอกศิษฐ์ ลัมธงเจริญ และหมู่ญาติ
จุดออกรถ ม.เกษตร จตุจักร
ดร.เกษรชต์ หาญเหลี่ยมเพชร
ดร.ขวัญวิ วิน สิริณ สิริระ สิริกาญจน
ดร.ธีรภัทร์ มีเดช และครอบครัว
ดร.พรชนิตว์ แก้วเนตร และบิดามารดา
ดร.สมศักดิ์-สุชาดา-น้ำผึ้ง ศรีสมบุญ
ทพญ.บงกช สุวรรณปัทม
นพ.สุนทร-พญ.ลัดดาวัลย์ ช้อยเผ่าพันธ์
บริษัทเจคเซียร์ เทคโนโลยี จำกัด
บุคลากร รุ่น ๑๓ ทะเลบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๔ กลั่นบุญ
บุคลากร รุ่น ๑๖ ไม่ตกกันดาร
รศ.ธวัช-พยอม ลาะเปารยะ
ลูกพระธัมฯ วัดพระธรรมกายนางาโน

ลูกพระธัมม วัดพระธรรมกายเบเนลักซ์ Mananatchanok Yordming
ลูกๆ กลุ่มรักบุญ ใจใสใจสบาย Viengkeo-Souchinda Borihanh
อาสาสมัครแผนกสวัสดิการเจ้าหน้าที่ Youth For Next Step ภูมิภาค

พระครูโกศลสถิตกร ดร. วัดเมืองคง จ.ศรีสะเกษ

พระครูประกาศพุทธิวิเทศ (พันธุนิติ นิติพนโธ)

พระครูภานุสาธธรรมวิเทศ วิ., Ms.Ann Tan

พระครูวรญาณวิเทศ, ครอบครัวงามเกียรติทรัพย์

พระครูใบฎีกาอุตัมภ์ วุฑฒิวิโส, คุณพ่อสมภาร-คุณแม่วันดา เศวตชัย และครอบครัว

พระปลัดปราโมทย์ ปญญาปทีโป, แม่เรียบ โจเรื่อน, อัมพวัน ศรีเพ็ชรวรรณดี

พระอธิการธีรวัจน์ ญาณธีโร, ธุดงค์สถานห้วยเม็ก

พระอธิการโอภาส ปภาโกร และคณะญาติมิตร

พระมหา ดร.ชัยฟ้า ธญญกุล และกองบุญมหาทานบารมี ๑ เดือน ๑๑

พระมหา ดร.ชัชวาลย์ โอภาโส, ศูนย์ปฏิบัติธรรมศรีสะเกษ

พระมหาสุสิต ธมฺมเตโช, พระจิรภัทร วินยธโร, บุคลากร รุ่น ๑๙ สู้ไว้ และญาติมิตร

พระมหาธีรธรรม ธมฺมธีโร, เตรียมบาลีนาคหลวงประโยค ๙, ศูนย์เบญจธรรมดอนเมือง

พระมหาบวชอุทิศชีวิต ๑๑ ชโย แก้วตะวัน

พระมหาประเสริฐกิจ สุเมโธ และชมรมใจใสใจสบาย

พระมหาพนภูมิ ญาณธมฺโม และญาติมิตร

พระมหาวิฑนน์ สทฺธปาพทุโล และครอบครัวรัตนเลิศนาวิ

พระมหาวุฒิชัย วุฑฒิชโย และคณะญาติมิตร

พระมหาสมเกียรติ วรยโส, แม่จ่าบุญ-พ่อสง่า วรยศ

พระมหาสมโภชน์ จารุธมฺโม (กริบกระโทก) คุณพ่อแผ่น-แม่สมพร กริบกระโทก

พระมหาล้า วิชิตชโย และมารดาบิดา ผู้มีอุปการคุณ

พระมหาอภินัย ตนฺตวิฑนฺโธ, คุณบุญเสริม-อรุณี ชินพิพัฒน์ และบุตรหลาน

พระมหาอรรถพล กุลสิทธิโธ ป.ธ.๙ และคณะญาติมิตร

พระ ดร.ธีรพัฒน์ กุลธโร และคณะญาติมิตร
 พระกฤตภาส สิทธิสกุโก และครอบครัวสิทธิศักดิ์
 พระกฤตยะ สิทธิมโน (กฤตมโนรณ) และญาติมิตร
 พระกฤษณ์ กาญจนชัย และครอบครัวบุญโต
 พระเกียรติขจร ภาณกิตติโก, สุวัฒน์-รัตนา-วราภรณ์ ตั้งจรรยาณชัย, มุนเกียรติ-ธัญ แซ่แต่
 พระขจรศักดิ์ บุญผาโร บุชาธรรมโดย ดร.นุชนิภา นันทะวงศ์
 พระจิรัชติ อุดตโชโต, พระมหาวิรพงษ์ สงขลโส, คุณปรางค์-จุไรรัตน์ สังข์ชัย, คุณชูศักดิ์ อุบลบาน
 พระชูเกียรติ ภาทโก, ผู้มีพระคุณและคณะญาติมิตร
 พระบุญชู กิตติบุญโย, คุณพรสวรรค์-ชนัท-กนกวรรณ กัณหาภิ
 พระปารณ ชยานนุโท, อธิราช-พรภัทรา-ดร.อนันยา พันธเสน
 พระพรพจน์ ชนุตสิโก ครอบครัววิริยสถาพร และคณะญาติมิตร
 พระพีระพงษ์ สิริคุตโต, คุณสุพัตรา ตรียกุล
 พระเพิ่มพงษ์ ฉันทาไพโธ และครอบครัวเขาวัดารงค์
 พระภรณ์มยุ มงคลเทโว, คุณโกเมทร์ เตียงเกตุ-ภรณ์ยา พรมเวียง
 พระภาค รวิณโณ, คุณภาค-พิมพ์พรรณ-ชุดา ดวงสร้อยทอง
 พระภาณุพงศ์ สุรพนโธ และคณะญาติมิตร
 พระภูมิวิชัย พลทโต, อาม่ากุลพรรณ สีนพมรัตน์, พ่อพงษ์ไชย-แม่ประอรรัตน์ เอื้อประเสริฐ
 พระร่วมชัย ชินวโร, จันทรเพ็ญ-วิศรา เบญจจินดา ชฎารัตน์ คาโต้ MAMORU MAYU AKARI
 พระรัฐพล สุริยเมโธ, ศุภย์อบรมเยาวชนดอยไม้คัลลานะ
 พระราเชน ติกุชวาโณ, บุญเรือง-ภารดี-จรินทร์-ปิลดา-ชุดิภา สามงามเขียว
 พระเรืองศักดิ์ เตชวโร และกลุ่มแก้วพุทธจักร
 พระวันชัย ชนุตติโย และครอบครัวพรณพลากุล
 พระวันชัย ภูริมโน, แม่เขียง-พ่อเขียงกัม และครอบครัวธนะสมานโชค
 พระวิชัย จิตตรกโชโต, กลุ่มบุญบันเทิง, สุวรรณ กิตติวรศาสน์ คณะญาติมิตร
 พระวิชัย สิริชัย, คุณบุญญาวีร์-ธินันท์-นิชานันท์ ศรีประเสริฐยิ่ง

พระวีระ มหาวีโร, เปรม-จำลอง ตันตโกไศย ครอบครัวนุ
 พระศิริวัฒน์ สิริวุฒโฒ, ครอบครัวก้าวธรรมกายและกลุ่มมหาเศรษฐีบรรลุลหรรณ ทิศ ๖
 พระสุรศักดิ์ ปภัสโร, คุณพ่อประเสริฐ-คุณแม่ปราณี พูลผล และญาติมิตรผู้มีพระคุณทุกท่าน
 พระสุรศักดิ์ สุรสกุลโก, ชุตองคสถานประจวบคีรีขันธ์
 พระสุวัฒน์ กิตติรัตนโน, คุณสุจรรยา-วรุตม์-วิศา เพชราภิรัชต์
 พระสุวิทย์ โสสวิชโส และญาติมิตรทิศ ๖, ศูนย์ปฏิบัติธรรมเพชรโพธิ์ทอง
 พระเสกสันติ อิตินโน, คุณกิริณา แจ้งเจริญ
 พระไสว สิริปิโก, พ่อตวงแก้ว-แม่เอ็ง อิติน
 พระอำนาจ เหมวโส, พ่อไม้วัง แซ่ไคว้, แม่สมบุญ สงตระกูลศักดิ์ และลูกหลาน
 พระเอกศักดิ์ สุทธิสกุโก และครอบครัวยุเพิมหรรษา
 กลุ่ม ๒๙ บุญ Australia-Thai, พระวินัย ปญญารตโน
 กลุ่มสหรัตนทาน, น.๑๐, บริษัท ยาดรัก จำกัด
 ครอบครัวกัลยา, ครอบครัวยุแก้ว, ครอบครัวยุอินทร์, ครอบครัวยุไฮไฮส
 ครอบครัวยุณิชากรวารากุล-ห้วง-DEAK
 ครอบครัวยุณิชาสัมพันธ์ อุทิศบุญให้ คุณพ่อวานิช วานิชสัมพันธ์
 คุณกานดา-คุณแม่สุนัย-คุณพ่อสง่า แสงทองพินิจ
 คุณกิตติศักดิ์-สิริพรรณ กิตติศุภปัทมา และคณะญาติมิตร
 คุณเกณีน-บรรเจอด-พัชรณ-พิชญาโน-เมธัส-เมธาวี หวังชลาบวร
 คุณขวัญใจ-สมชาย จงวัฒนผล และครอบครัว
 คุณซาหุณ แซ่ล้อ, บักควง แซ่แก้ว, จันทน์ แซ่ตั้ง, อังคินัย สัมปชัญญกุล
 คุณคงเดช-เด่นภูมิ-สิริภัทร-กมล-มุกดา-เพ็ญใจ-พรรณิ ลิ้มไพบูลย์
 คุณจิราพร โสตรโยม โรงเรียนยุวศึกษา
 คุณจิราภรณ์ ต้นคุณากร, นาธาน อรรถวิมล
 คุณเจติยา-ศักดิ์พงษ์ ศรีมงคล, คุณวิจิตรา นาเวียง
 คุณโจเซฟ-ฐิรวัฒนา-มาร์เซลล่า ซาวาลโลนี

คุณชนิดา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิทย์พงศ์
คุณชลัยรัตน์-พุดผัด-วรเศรษฐ์-กนกัศม์ อริยะรัฐธนาโชค
คุณชาญชัย-คุณมณีนันท์ นพรัตน์ และครอบครัว
คุณฐานันธินา แซ่ลิ่ม, เข้มทอง วีระกาญจนพงษ์, Milo Alan Nattawat JONES
คุณจิตติรัตน์-Werner Paassen และครอบครัวญาติมิตร
คุณจิตติวัฒน์-คุณวรรณภา-คุณจิตติภา-คุณฐานันท์-คุณจิตตินันท์ ฤทัยสวัสดิ์, บริษัท เรืองฤทัย จำกัด
คุณณัฐกมล โกเมนที่จรัส และครอบครัว
คุณดาริกา เรือนคำ, กนกวรรณ กันคำภาศ
คุณทนต์วัฒน์-เนาวรัตน์-แพรว-พราว-พลอย รัตนดิลก ณ ภูเก็ต
คุณธีระ คงพันธ์, กฤษณา ธงชัย, รจนา โกมลประเสริฐ
คุณนริศร นาคะนคร, คุณสุรรัตน์ ทองประเสริฐ พร้อมครอบครัว
คุณนวลฉวี-วิโรจน์-สุมาลี-พิชามญชุ์ ธรรมวิจิตเดช
คุณนันทวัฒน์-อัญญาวัฒน์-กานต์ระพี-อัญทิพย์-อติวัฒน์ นิธิสันถวะคุปต์
คุณนิพนธ์-กิมเสียง-สุวรรณพร แสงกุศล, ดุลยวัต-ชนิกานต์ เรืองแสง และครอบครัว
คุณบุญขึ้น-หทัยรัตน์-ไพโรจน์ วิทยเบญจวงศ์
คุณบุญส่ง-สมใจ-รัตน-บรรจง รัตนอาภา, คุณไช้-วราภรณ์ ยอดดำเนิน
คุณประภาศรี หงษ์วัฒนาชัย, ดังลิ่ม แซ่คู ครอบครัวนิติศุโขทัย
คุณประยูร-จรรยา-เพ็ญภา มานิตย์โชติพิสิฐ, Timothy Leathers และครอบครัว
คุณปรีชา-ดวงเดือน ทองอำภา และครอบครัว
คุณปิยhus-โสภณ-เยาวลักษณ์-กิตติ อังศุภัทร์, พิรารวรรณ อัครไชยพาสกร
คุณพงศ์ศักดิ์ เหยี่ยงสกุล-ณัฐธิดา เสวตราคม
คุณพรทิพย์ ปุณณินจิวันตร์ และครอบครัว
คุณพรพิน เหลืองไชยรัตน์-คุณพัชนีย์ จันทรอินทร์
คุณพ่อกร-แม่บัวขาว-กองแก้ว สุวรรณกาญจน์
คุณพ่อทองเขียว แซ่เล้า-คุณแม่ชอยเจียม แซ่อวง, คุณสุทธยา เอกวิธานุรักษ์, กลุ่มบุญทันใจใสสว่าง

คุณพ่อเขียว-แม่ไป๋ จิตจันทิก และครอบครัว

คุณพ่อจ้อย-คุณแม่สุช-คุณเจนจิรา หีบแก้ว

คุณพ่อเจริญ-คุณแม่สุพร-ดร.สุนันทา เตยระชากุล

คุณพ่อณรงค์-แม่สมจิตต์-ฟิงพิศ และครอบครัวฟูพอรเนก

คุณพ่อประกอบ ไทธงชัย, แม่ศรีจันทรา-กัญญา-กมลรัตน์ ไต้ธงชัย และครอบครัว

คุณพ่อลี้ห่วยเอี่ยม-แม่ไต้วฮวก-อรุณรัตน์ ลีวิริยะเลิศ-บรรพบุรุษลีวิริยะเลิศ

คุณพ่อวาริ-แม่สำเนียง-ธนกร ศรสวรรณ

คุณพัชมน-คุณกนกกร เนื่องนิยม และครอบครัว

คุณพิชัย-คุณชีวจึง นิพาสพงษ์ และครอบครัว

คุณพูนพิไล บัมการัดเนอร์, Dale lavoy Baumgardner

คุณมงคล-เจริญสุข-โชคชัย อัครโรจนกุลชัย

คุณมััจฉารัตน์-เครือห่วย-ปูชีตา พรหมมา

คุณแม่ห่วย-คุณพ่อมนต์ศักดิ์-คุณสุจิต พันธุ์วิริยรัตน์, คุณมายี่ แซ่เหง่า

หัวหน้าชั้นวินิช พันธุ์วิริยรัตน์-นักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก

คุณแม่เพียวี่ แสนทองประเสริฐ, คุณมณี-ชูชาติ ปุณเสริพิพัฒน์ พร้อมครอบครัว

คุณแม่ศรีจันทรา-คุณปณณิภัสร์ ไต้ธงชัย

คุณรังสรรค์-บุญมี-สมวรรณ รัตนันทาวที

คุณรำพึง ตรีศักดิ์, ร้านเสริมสวย, รำพึงบิวตี้ซาลอน

คุณรินลภัส มงคลไชยวรโชติ และครอบครัว

คุณละเมียด-นรินทร์-นัษฎา จันทรมณี, คู่ม สุขยัณฑ์

คุณลาวัลย์-นาตาลิ ฉิมบ้านไร่ JEUDY

คุณลำไย แก้วอินชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร

คุณลัมย์เตียง, ชนิตา พงศ์สงวนสิน, กรณ์-ไกร ชำนิวิกัยพงศ์

คุณวรินญา ฉันทรัตนโชค-วรพงศ์-ธนาตุล-ธณภูมิ เลิศพิสิฐกุล

คุณวัฒนา-วิจิตรา-วิวรรณ ธรรมมงคล และครอบครัว

คุณวิชัย-ประเทือง-ศศิอำไพ ปาลวัฒน์วิไชย
 คุณวิชัย-พูลสุข เต็มเศรษฐเจริญ และครอบครัวญาติมิตร
 คุณวิวัฒน์-กัลยา-ทิพย์วรรณ-อภิสิทธิ์-อภิญญา-กฤษณ์ อัครวานิช และครอบครัว
 คุณวีรศักดิ์-สุภาภร ผดุงตันตระกูล และครอบครัว
 คุณวีระศักดิ์-อารีรัตน์ ศิริสุรัตน์ และครอบครัว
 คุณศิริพร ศรีพลแผ้ว, Liu Chong Sin, Liu Hann Zhao, Silcs Solution Ltd.
 คุณศุภฤกษ์-จินตนา-เพชรธาดา มั่นเจริญ
 คุณเศกสรรค์-จุฑามาศ-ศุภศิริ-ศิวกร เคิกศิริ
 คุณสกล-สุริย์-ศิวกร-สิตานัน วิจิตรบรรณการ
 คุณสถาพร-จิราพร-กฤตวัฒน์-ชวัลญา-ขวัญวี มัทธโนดมกุล
 คุณสมชัย-กนิษฐา-นรธิป-ปรียาพร-ปวันรัตน์ ธนสารศิลป์
 คุณสมพงษ์-อรุณ-เมษา-ธวัชชัย-ยุพรัตน์ จันทร์เดช
 คุณสมพร-ลักขณา และครอบครัวซึ้งนงเหลื่อม
 คุณสมยศ-สมใจ วัฒนผลิน และครอบครัว
 คุณสมร สุขุม สุกฤตา เสรี บุญจินดาทรัพย์
 คุณสมศักดิ์-คุณสุภาภรณ์ พัฒนกิจกุล และครอบครัว
 คุณสมศักดิ์-ศรินทิพย์ สุวรรณวางกุล และลูก
 คุณสมศักดิ์-สุพร วงศ์ศิริกุล และครอบครัว
 คุณสัมพันธ์-จันทร์เรือง เสริมชีพ, รัตนธรรม กลิ่นจันทร์
 คุณसानิต เจริญผล, สมสรี เจริญผล, กุหลาบ อินทชิต
 คุณสิริกัลยา-พัฒนเดช-ศุภพรชัย-ธนาบดี ทองรัตน์
 คุณสืบสวัสดิ์-รศ.ดร.จันทร์พิมพ์ สายสมร และครอบครัว
 คุณสุขจิตร อุดมโชคสกุล, สมศักดิ์-ปุณยรัตน์ อัมมฤทัยพร, ครอบครัว-หมู่ญาติ
 คุณสุจินต์-สุภาพ-ชนกกิตติ-พาณิก-โอภาส-สุนัฐษา อาภาคุณากร
 คุณสุชาติ-อังสนา-ณัฐนิชา กิตติชาติวรกุล, คุณศุภกร จินดาสถาพร

คุณสุรชัย-ชันนีย์-ธรรมฤทธิ์ จิตรเพียรคำ

คุณสุรพล-รัตนา-วันวิสาข์-ปรารณา-พิรุฬห์วัฒน์ อุบลสุวรรณ, วรฎีดา บุญประกอบ

คุณสุรัสวดี ลิ่มสุวรรณางพงษ์ และครอบครัว

คุณสุวรรณา, James Moyer และญาติมิตร

คุณสุวรรณา-แอ้งลิ้ม-สุพัตรา-สุภา-สมพร-สุรัชย์-พรอารีย์-เพชรรัตน์ ตันตินิรามย์

คุณสุวิไล-อภิชาญา เทพคุณหิมิตต์ และครอบครัวสมภพวงศ์สกุล

คุณเสริมชัย-ภัทรนิษฐ์-พันธุ์ธัช-พัทธนันท์-นันท์นภัส ปัทมดิลก

คุณอนพัทธ์ เกียรตินวนันท์ และครอบครัว

คุณอนุพนธ์-วรรณภา-ภาณี-ภูมินิษฐ์ จิระวัฒนานันท์

คุณโนชา-ขวัญตา-ชาญชัย เจริญธรรมาภรณ์ และครอบครัว

คุณอภิญา ชนสยอง, วิโรจน์-วิรัฐญา-อาสาฬ ชาญอุตสาห์

คุณอมร ละออง อมรา บรรจงศิริ-Witt McDee

คุณอรุณี อนันต์ศิริประภา อุทิศให้พ่ออุทัย-แม่สุเกี้ยว แซ่ไคว

คุณอัจฉรา ศิริปัญญาะ, คุณศรีพิน เขียวพันธ์

คุณอำไพพรรณ-เทียนชัย-ริยาภรณ์-ศุภาดา จิระวงศ์

คุณอุดมชัย-วัชรภรณ์ อิ่มอุดม และครอบครัว

ดร.บุญศักดิ์ ปานจิตต์ เนตร นพ ปกป้องเกียรติ

ดร.ประณต-ทัศนียา พัฒนางกูร และคณะญาติ

ดร.สุพรรณ ทิพย์ทิพากร-ดร.สุพัฒนา นิรัคมนาภรณ์

ท่านผู้หญิงนิรมล-กร-กัลยารัตน์ สุริยสัตย์

น.ท.สุวรรณ-คุณทองหล่อ-คุณละอองทอง อัมรินทร์รัตน์ พร้อมครอบครัวหมู่ญาติ

บริษัทแอ๊ดโปรดเค-บริษัททรีดี เบสท์ คอนเน็คท์ จำกัด โดย คุณกิตติยา ภัทรเชมรัชต์

พ.ต.ท.วิจักขณ์ หงส์เจริญ, คุณจารีพร ชูโต และครอบครัว

พญ.นฤมล-ด.ญ.อชิระ จินตพัฒนากิจ และครอบครัว

พญ.วิศรา-อัครเรศ-รัชนี-รชนเรศ-เสน-ลินญ์ เพชรวิภูษิต และครอบครัวญาติมิตร

ร.ท.หญิง เครือวัลย์-คุณคล้าย-คุณเล็ก แนบชิด และครอบครัว

รศ.ดร.ฉัตรชัย กัลยาณพพน-ณรงค์-สุทธิรา-งามเรียบสกุล

รศ.ธวัช-ทัศนีย์-พนิตนาฏ-ชิดสุดา รักศีล, HOWARD JOHN HOFFMAN JR.

ศ.คลินิกเกียรติคุณ, พ.ญ.สรวิศศรี-คุณสมาน เปี้ยวดี

อาม่าจิ้งสี-คุณสุปรียา-คุณเซ่งเจง-คุณเขี้ยวฮึง-คุณพัชรินทร์ แซ่เตีย และคณะญาติมิตร

Fam Karl & Amporn Rhyner Thiangta

John-Pattamon Baskett And Family

Sakouna-Souvanakong-Niraka Sasorith, Nilavanh Dermay

Somphone, Woranuch, Alyssa, Austin And Horkaew-Phommahasav Family

Thomas-Jasmin Garbarek, สมบูรณ์ โกจันทิก

เจ้าภาพสนับสนุน

พระมหาชิน ทุมโกวิท : พระมหามงคล คุณมงคล, คุณวันชัย-สุดใจ-สิทธิพงศ์ เสนาธ :

พระมหาชีพ ตปัสโล-พณณิด-แม่หลาบ-กิตติ-สุทธิ-ปรียา-มารศรี-เกียรติ-สุพล แซ่ลิม :

พระมหาธงชาติ โอภาโส : พระมหาเศรษฐวิชัย เสฏฐวิชัย พร้อมครอบครัวญาติมิตร :

พระมหาธนศรี จานโรโต, พระอมรเทพ ทุมปัญโญ, พ่อนิวัชร-แม่สุกัญญา ทรัพย์สมบูรณ์ :

พระมหาพิทยาธร วิจิตตชโย และครอบครัว : พระอรชเดช มหายโส และญาติมิตร :

พระมหาเหมือนฝัน สรรชโย : พระมหาอภิชาติ ฌานสุโก : พระจารุวัฒน์ อภิวิฑฒโน :

พระมหาอำนาจ มหาปรกโม และครอบครัวถาวรเจริญ อุทิศให้พ่อนัย ถาวรเจริญ :

พระนริศ วิชชุดตโม, ศูนย์ปฏิบัติธรรมหนองบัวลำภู : พระประโยชน์ วราสโย :

พระบุลย์สุช ปุณณสุช, พระแผ่นดิน ภูริชโย, คุณเบญจวรรณ-นภาพร-คุณตะวัน โฉมปรางค์ :

พระประมวล กุลเมธ, คุณปรานี สุวัณเมธากุล, ลูกหลาน : พระพรเทพ อตถวิฑฒโน :

พระปารณ ชยานุโก, คุณอิทธิราช-พรมัทธา-ดร.อนันยา พันธเสน : พระสมยศ จานวโร :

พระยศพัทธ์ เตชจิตโต, คุณกัญญชวินดา เกียรติพัฒนพล และครอบครัว : พระอำนาจ วีระมโ :

กองวิชาการ ๐๑ : กองทุนรวยทุกวัน โดย บรมเศรษฐินะเชิงเทรา-กลุ่มบุญบันเทิง :

กลุ่มเพื่อนบูชาข้าวพระ : คุณกนกพงษ์-จันทร์อรอน-อุษณีย์-จุฑารัตน์ ตีลภัทรและครอบครัว :
 กลุ่มบุญบรรเจิด : คุณกมลวรรณ วงศ์ที : คุณกานต์ทิศา อ้วนอินทร์ : คุณกุลทิส สังขเสน :
 คุณกมล-สมรัก-นุชนางาค์-โสฬส-จตุเทพ อนุชปรีดา : คุณคณาพร โพธิ์รุกข์ และครอบครัว :
 ครอบครัวแต้วนิชเจริญ : ครอบครัวถาวรบรรจบ : ครอบครัวโรหิตธรรมพร : ครอบครัวศรีมาน :
 คุณไควเตียงเอี่ยม-ตั้งจิวยเอียง : คุณจวง แซ่กิม และครอบครัว : คุณจันทร์ตรี เชื้อสะอาด :
 คุณจงกลณี เขจรานนท์ : คุณชลอ-คุณมาลี-คุณอัคชัช-คุณอรศิริ ชวนะพงศ์ และครอบครัว :
 คุณจรัส เขมสมิทธิ์ : คุณจุฑกมลพัศ-สรัลพร-อนงศ์ลักษณ์ เจนจิวัฒนกุล พร้อมครอบครัว :
 คุณฉลวยศรี-ทิว-เฉลียว มีไฉเย็น : คุณเฉลิมชัย-ทิสสินี-ธนาวีร์ วัฒนบุญนชัย :
 คุณฉายา จิตติพันธ์, คุณสมสุข เทียมปทุม : คุณเทิดชาติ ศรีนพรัตน์ และคณะญาติมิตร :
 คุณชญาณิศ วงษ์ศิริ และครอบครัว : คุณธิดารัตน์, Christian, William Tyler Wolff และครอบครัว :
 คุณชัยวัฒน์-ประทีน-ปรีนทร จันทรหอม : คุณนพรัตน์-พ.ต.ชูเกียรติ-ร.อ.ชัชรินทร์ สิ้นคำเจริญ :
 คุณชูเกียรติ-จันทร์เพ็ญ-กรกมล ลิขิตวรรณวุฒิ, อัญชลี-ชวกร-เกรียงศักดิ์ ศรีเงินยวง :
 คุณณรงค์-คุณบุญชิน สมบูรณ์โชคดี : คุณณรงค์-วรรณ-วงศ์ อุดมผล : คุณดำรง มีแก้วญุขร :
 คุณทิพย์ธาดา พงษ์ธนรักษ์, ชุมศักดิ์ โอสนานนท์ และคณะญาติมิตร : คุณทองใส เหมคม :
 คุณทวีชัย-คุณสิริมน ชัยสุวรรณ : คุณทิพกร ชมภูแดง และครอบครัว : คุณทิพย์สุดา นวลใจบุตร :
 คุณอนาร ใบสนธิ์ : คุณธรรมธร เตชะพิลิสฐ์ : คุณธวัชรรัตน์ เตชะพิลิสฐ์ : คุณธิดารัตน์ เตชะพิลิสฐ์ :
 คุณณิชาภา ทูคำ และครอบครัว : คุณนงนุช แซ่เจี๋ย และครอบครัว : คุณนงลักษณ์ อินทโยธา :
 คุณธีรพล-บุษลินี-รัตนันท์ โอศิริ : คุณนิชาภัทร ต้นตอมพงษ์ : คุณนิรมล มนต์อนาชาต :
 คุณธีรยุทธ-ณัฐภา-กชพร-อชิน โรงนันทนาการ, แม่แดง ต้นติวานชกิจ : คุณนฤมล จรรย์วาศน์ :
 คุณนันทา-อดิศร-นฤมล-ดวงฤดี บุญมีวิริยะ : คุณนาคยา สุทธิบุรณ, คุณรัตนา กลิ่นประทุม :
 คุณบุญนิสา-คุณสอาด จีราโสภณ : คุณพ่อเล็ก-คุณแม่เสาวคนธ์ เสี่ยมศักดิ์ และครอบครัว :
 คุณบุญเหลือ หาขุนทด : คุณพ่อประสิทธิ์-แม่ณงลักษณ์-สุภาภรณ์ พงษ์ไพบูลย์ และครอบครัว :
 คุณประเสริฐ เอี่ยมแสง : คุณปราณี กันภิรมย์ : คุณแม่ลำอังก์-พ่อเจือ-คุณบังอร ภูทรัพย์ :
 คุณไผ่ แซ่ซื่อ, คุณวนิดา-สุนีย์ ฉายาวรกุล : คุณมงคล-คุณจันทร์ พวงกิจจา และครอบครัว :
 คุณพนมพร ช่างผาสุข : คุณฤดีวรรณ ช่างผาสุข : คุณเล็ก-ประทักษ์ พิภูลกานตเลิศ :
 คุณพรทิพย์ เจียมบุญศรี : คุณวนิดา-ปภาดา อมรมนัส และครอบครัว : คุณวรรณุช ศรีสรพวงค์ :
 คุณพลวัฒน์ นาคลักษณ์ : คุณวัลลภ กันทะเสน, สุวรรณ เตชาพิสุทธิ์ : คุณวิทยา บุญเลิศเกิดไกร :
 คุณพ่อบัว-คุณแม่ทองสุข เกิดสุวรรณ : คุณเพ็ญศรี ภูมิเหล่าแจ้ง พร้อมครอบครัวและญาติมิตร :
 คุณพิศิษฐ์-คุณพัชรินทร์ เจริญ : คุณเพ็ญพักตร์-คุณนาฎพร นันตติกุล : คุณภักจิรา ลือกลาง :
 คุณเพ็ญภา เนลเสน และครอบครัว : คุณวรรณศรี-กาเนช-ปารินดา-ธาวิน เปรมอนันต์ :
 คุณแม่ศรีสมัย-คุณพ่อวิศิษฐ์-ศุภวัฒน์-ศิริมาส-รุจิรัตน์ พัฒนะศรี และครอบครัว :

คุณโมก-ประยูร สงวนวงษ์ และครอบครัว, คุณอัมพงค์-สาคร-ธาริณี ละเวเปารยะ :
 คุณไมไฟ สุริยประสิทธิ์ และครอบครัว : คุณรติพันธ์ บุตรนาแพง : คุณร่มภาพรรณ-ฉัฐวิมล ชุ่มเชื้อ :
 คุณวิปะนีย์-นิพนธ์ ศิลารัตน์ : คุณวีระศักดิ์ อนุรกาญจน์ : คุณศศลักษณ์-ณัฐชา กล่อมเอี้ยง :
 คุณศักดิ์ชัย-คุณสงวนศรี เก่งกิจโกศล, พญ.ทิปาภา ชูติกาญจน์โกศล, คุณศิริษา วรานนท์ธนัท :
 คุณสถิตย นาคสี : คุณสมเกียรติ ศิริพันธ์ : คุณสมพงษ์-นิตยา-อภิรัตน์ ดันติวานิชยสุข :
 คุณสมศักดิ์-สุยกุล-กัมจัย-พรจิตร เพชรแสงทิพย์, ดร.มาลินี-กั-พรศักดิ์ ยมกวาง :
 คุณสมสิริ เบญจวรรณัท : คุณสโรชา นันไชย : คุณสวาท-ชัยยะ-ชัยอนันต์-อาชาไนย ใจดี :
 คุณสายชล อวยพรกษร : คุณสินธุ์-บุษบัน เวชทวีชัย, จินดาพร-นิวัฒน์-ธนดล จิตพลผล :
 คุณสายหยุด ประเสริฐวิทย์ : คุณสุชญา จันทาทอง : คุณสุดา-ขวัญชัย-กฤติญา โฉมงาม :
 คุณสุกัญญา-ณรงค์-ศิริพร-ศิริพรรณ รักษาคำ : คุณสุขจิตร์-ศุภลักษณ์-วิศักดิ์ อุดมโชคสกุล :
 คุณสุดารัตน์-ธนอิตต์-ด.ช.ธนกฤต-ด.ญ.กัญญาพัชร กลิ่นหอมรื่น และครอบครัว :
 คุณสุเทพ-สุรพิน-มะโนธรรม-วีระธรรม-สุวิธสา-ศศพล-พิสิทธิ์ชัย พงษ์อำไพ :
 คุณสุธี-ปัทมา-มาวิน ช่วยบำรุง : คุณสุนิตย์ ไรจน์หทัยกานต์ : คุณสุวรรณี อีรภาพธรรมกุล :
 คุณสุนีย์ ส่วยพันธ์ สุเพ็ญทิพย์สิริ แซ่ตัน : คุณสุวรรณี อนุรกาญจน์ : คุณเสริมศรี พัฒนประพงษ์ :
 คุณสุภาภรณ์ พหลเวช และครอบครัว : คุณเสาวณีย์ ยถาภูพานนท์ : คุณอธิป-อธิภัทร คูหากนก :
 คุณสุริยา รัตนจันทร์เพ็ญ และครอบครัว : คุณอรทัย นาฎภักดี : คุณอรรณน นันทวรรณ :
 คุณทัทยา-ณัฐกิตติ์-บุญเสริม เต็มวิวัฒน์ : คุณอิทธิกร-วรรณภา พิบูลย์สุทธิกุล และครอบครัว :
 คุณอรดี-กิตติ-อู่เค็ง-สุดาพร-สุนิพร ตันไชยศรีนคร, วีรญาณ ดำรงวุฒิการณ, ประภัสร มธรสพาที
 คุณอรุณี โชติชัยพร : คุณเอมอร-เสถียร-ฐาปกรณ์-อัญญลักษณ์ ทิพาดี-พร สายนาคนเจริญ :
 คุณอัชฌา สุขจิตร์ : คุณอำพัน-คุณสมศักดิ์ อัมอุทัยพร : คุณเอนก-นงศ์ลักษณ์ เกิดสุวรรณ :
 คุณอำพัน เกิดแก่นแก้ว : บริษัทชัยสุวรรณวัสดุ จำกัด : บริษัทชัยสุวรรณอะไหล่ จำกัด :
 จุดออกกรณ แฉงร้อน : บ้านประเสริฐยิ่ง และบ้านเสรีโรตม : หมู่คณะกองบุญแก้วสมบัติจักรพรรดิ :
 ด.ช.สรธรรม-ชยานันท์-ณธกร เรืองขจร : บุคลากร รุ่น ๒๗ ธาตุสำเริง เพชรอัครจริย :
 จ.อ.มงชัย-คุณสุนันท์ พงษ์ศิริเวศน์ : ทพญ.ดร.กุลธิดา รักษ์ศีลขันธ์ : ลูกพระอัมข ปากเกร็ด :
 น.อ.(พิเศษ)พ.ญ.สุพัตรา สิทธิราชา และครอบครัว : ดร.มาลินี ยมกวาง, สมศักดิ์ เพชรแสงทิพย์ :
 ผศ.ดร.ณัฐณี มีแก้วกฤษ : ผศ.ดร.ดวงกมล ขาดประเสริฐ : ผศ.ดร.วิวัฒน์กัญจน์ สุริยธรรม :
 ผศ.ทักษิณ แก้วสว่าง : พ.อ.(พิเศษ)หญิง รวีวรรณ วีระโชติ : พ.อ.นพ. ดนัย มีแก้วกฤษ :
 พลตรีกล้าณรงค์-คุณเนตรชนก ไพรีพ่ายฤทธิเดช : บัณฑิตอาสาฟื้นฟูศีลธรรมโลก :
 Clara Fok & Ken Chan Family : Fung Mei Fong, Tang Ka Chun & Family :
 Lau Wai Kwan : Li Yuet Tung & Chan Pak Man'S Family :
 Yeung Hung Kan Family & Chan So Kam : Ying Ying And Family :

หลวงพ่อยังหวังอยู่ลึกๆ ว่า
อยากให้ลูกทุกคนได้ศึกษาวิชาธรรมกาย

นี่เป็นความตั้งใจจริงของหลวงพ่
ที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่เพียงวันเดียว
เราต้องเข้าถึงธรรมให้ได้
ซึ่งนอกจากจะเป็นที่พึงให้กับตัวเราแล้ว
ยังเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
และมหาปุษณียาจารย์

เราจะเป็นพยานยืนยันว่า **ธรรมะนั้นมีจริง ดิจจริง**
เพราะฉะนั้นถ้าลูกทุกคนเข้าถึงพระธรรมกายจริง
ในระดับที่เรามั่นใจ ความสงสัยก็จะหมดไป
นี่เป็นสิ่งที่หลวงพ่อยากให้ลูกทุกคนตั้งใจปฏิบัติกันให้ดี

หลวงพ่อรัญญิก
๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐